TRANSLATION OF SIX SHORT STORIES FROM TAMIL DALIT WRITERS INTO ENGLISH

Dissertation submitted to the Jawaharlal Nehru University
In Partial fulfilment of the requirements for the award of the Degree of
MASTER OF PHILOSOPHY

S. GOPALAKRISHNAN

Centre of Linguistics & English
School of Language, Literature & Culture Studies
Jawaharlal Nehru University
NEW DELHI - 110 067
INDIA

1999

CENTRE OF LINGUISTICS & ENGLISH
SCHOOL OF LANGUAGE, LITERATURE & CULTURE STUDIES
जवाहरलाल नेहरू विश्वविद्यालय
JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY
NEW DELHI-110067 INDIA

19 July 1999

CERTIFICATE

CERTIFIED that this dissertation entitled *Translation of Six Short Stories from Tamil Dalit Writers into English* submitted by *Mr. S. Gopalakrishnan*, Centre of Linguistics and English, School of Language, Literature & Culture Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi, for the award of the degree of Master of Philosophy, is an original work and has not been submitted so far, in part or full, for any other degree or diploma of any University. This may therefore be placed before the Examiners for evaluation for the award of the degree of *Master of Philosophy*.

PROF. R.S. GUPTA
Supervisor

Prof. R. S. Gupta
Centre of Linguistics & English
School of Language, Literature
& Culture Studies,
Jawaharlal Nehru University
New Delhi-110067

Dr. G.J.V. PRASAD
Supervisor

Dr G J V. Prasad
Assistant Professor
Centre of Linguistics & English
School of Language, Literature
& Culture Studies,
Jawaharlal Nehru University
New Delhi-110067

PROF. H.C. NARANG
Chairperson

Professor Harish Narang
Chairperson
Centre of Linguistics & English
School of Language, Literature &
Culture Studies,
Jawaharlal Nehru University
New Delhi - 110067

For

appa & amma

Acknowledgements

At the beginning itself I would like to place on record my heartfelt gratitude to a host of people without whom this dissertation would never have been complete.

First and foremost I would like to thank my Supervisors, Professor R.S. Gupta, and Dr. G.J.V. Prasad, not only for their valuable guidance and constant encouragement but also for the patience and forbearance with which they dealt with my shortcomings. I am grateful for the generosity and kindness of my supervisors and thank them for it. I thank once again Dr. G.J.V. Prasad who meticulously went through the whole work, most importantly, the translation.

Equally, my regards and gratitude are due to all members of the faculty of the Centre of Linguistics and English, who let me pursue the work on this topic.

It is also with a sense of immense thankfulness that I remember the help and assistance furnished throughout by Mr. Rawat and Ms. Reeta as also the staff of Jawaharlal Nehru University Library, the Sahitya Academy Library, Dalit Resource Centre, Madurai and Samudaaya Sindhanai Seyal Aaivu Mayyam, Madurai.

My stay and work at Jawaharlal Nehru University have been made pleasant and memorable by a group of friends including Mridula, Muthu, Peru, Lucas & Maria, Uma, Bijay, Neelu, Sasmita & Vijay, Edwina, Ijaz,

Ramki, N.R. Suresh, Chandrima, William, P. Suresh, Gurumurthy, Raj & Alok and Sakthivel. No amount of thanks can express the depth of my feelings for them but I would still like to say "Thanks" to all of them for everything.

Last but not the least, I mention my parents, my brother-in-law U. Rajaram, my sister Muthulakshmi, and all my brothers, Meganathan, Murugesan, Dhana Sekaran and Rajasekaran. No words can repay back the sacrifice of contingent comfort by the family members. It is difficult to trace in detail the sufferings of my parents. Though passing through crushing miseries of the life they did not allow an iota of this contextual reality to fall on my academic pursuit. Moreover, they spared me from every domestic duties at this age when every parent would like to serve them. I thank all my sisters-in-law for their encouragement and grave concern in my carrier.

A final note of acknowledgement goes to Mr. S. Raju Aiyer and Sanjay Photostat who gave shape to this work.

If certain names are missing still their names are not missing from my heart.

The strengths of this work belong to the efforts of these people while the weaknesses are mine alone.

19th July 1999
New Delhi

S. GOPALAKRISHNAN

CONTENTS

Chapter	Title		Page
I	INTRODUCTION		1
II	PROBLEMS OF TRANSLATION		20
III	TRANSLATED STORIES		
	(a)	Annachi	42
	(b)	Pallatheru	52
	(c)	Kadaisi Kaadu	66
	(d)	Poovum Iravum	74
	(e)	Unmai Aridhal	87
	(f)	Thazhumbu	94
IV	EPILOGUE		107
	BIBLIOGRAPHY		
	APPENDIX Original Stories		

INTRODUCTION

INTRODUCTION

The Untouchables, the children of Ghettos were exploited and isolated in social, economic, cultural and religious terms for centuries. From the age of Vedas, the Untouchables have been denied their right to social equality. The Hindu religious sanction justified the injustices perpetrated on the untouchables by the touchables. The reality of their existence made them accept the inequality passively. Gaining any kind of political power became a near impossibility because of their complete economic dependence on the rest of the Society. Since the untouchables were relegated to Menial tasks, their life became very miserable and they were reduced to mere slaves, and the caste system stigmatized them as outcastes.

Though there were many instances where untouchables protested against touchables, it was the Britishers who protested mildly against the practices of untouchability and the exploitation of the untouchables and relieved their connection by employing them in Government services. Then the real protest against the exploitation of untouchables and the practices of untouchability came with the rise of Dr. B.R. Ambedkar, who was the first real spokesman of Dalits. The liberation movement became more vocal, assertive and effective during the struggle for Indian Independence. After the independence untouchability was legally abolished under Article 17 of the Constitution of India, which says "'untouchability' is abolished and its practice in any form is forbidden. The enforcement of any disability arising

out of 'untouchability' shall be an offence punishable in accordance with law".[1] Besides this, the Constitutions has provided certain educational facilities under Article 15(4)[2] and reservations in the employment under articles 16(4)[3] and 335.[4] These special provisions helped the untouchables to come out of their stigmatized occupations and this little improvement in the living conditions of the untouchables gave life for the movements for the emancipation of the untouchables.

At this juncture, the scattered untouchables who had never raised their voices together, organized themselves to fight against the practice of untouchability. Different sub-castes of the untouchables needed a common name to be addressed and identify themselves as a homogeneous group. Thus came the name Dalit which was chosen by themselves unlike the other names which were given by others viz., 'Harijan' by Gandhi and Scheduled Castes and Scheduled Tribes by the Constitution of India.

In the past also they tried to identify themselves as a homogeneous group but their efforts only isolated them to regional pockets – names like Adi-Dravida, Adi-Andhras, Adi-Kannadigas and etc. But the term 'Dalit'

---

1 Basu, Durga Das, *Introduction to the Constitution of India*, New Delhi, Prentice Hall, 1995, p.93.

2 Ibid., p.91.

3 Ibid., p.92.

4 Ibid., p.381.

identifies all those people who were exploited from Kashmir to Kanyakumari, from Kutch to the far east states as a homogenous group.

The term 'Dalit' is derived from the Sanskrit root 'dal' which means burst, split, broken or torn asunder, downtrodden, scathed, crushed, destroyed. But the term 'Dalit' has been defined in the manifesto of the Dalit Panther Movement of the Indian State of Maharashtra, published in Bombay in 1973. Responding to the question "who is a Dalit?" This manifesto says "members of scheduled castes and tribes, neo-Buddhists, the working people, the landless and poor peasants, women and all those who are being exploited politically, economically and in the name of religion".[5]

Society and literature are closely related. Literature is one of the media that can bring about change. It is literature which spreads the values of life. Literature can create a revolution along with the necessary philosophy and a plan of action and a group to implement them. It is this role of literature which gave birth to the Dalit writings. Dalit Literature is not simply literature. It is associated with a movement to bring about change. It represents the hopes and aspirations of a new society and new people.

Since untouchability is a pan-Indian problem, conscious intellectuals from the depressed section of the country started taking up the pen as the

---

5 Massey, James, *Downtrodden*, Geneva: WCC Publications. 1997, p.1.

weapon to counter the problem. Many people had dealt with the theme of untouchability in the past. Some of the notable works by non-dalit writers are Kumaran Asan's *Duravastha* (1923), Mulk Raj Anand's *Untouchable* (1935), Thakazhi Siva Sankara Pillai's *Scavenger's Son* (1947) which provide an interesting case study in this line. But for the first time in the history of Indian literature a group of writers from a non-elite group was formed and created an impact in the 1960s.

It was only in 1969 that the Marathi press recognized the new school of literature with the publication of the editorial in the 1969 Diwali issue of *Marathwada* published from Aurangabad. The lead editorial presented the issue as "A Discussion: The Literature of the Dalit consciousness, direction and inspiration". The issue carried articles by many notable dalit writers like Baburao Bagul, Daya Pawar, Janardan Waghmare, Keshav Meshram, Shankarrao Kharat, Shinde and others along with the works of some well known writers in the Marathi mainstream literary field.

Eleanor Zelliot says "Dalit literature or, in Marathi, Dalit Sahitya, as a school, a self conscious movement, is a product of the 1960s, individual writers from among the untouchables appear in the fourteenth century and again in the Mahar movement which began in the late nineteenth century."[6] For them she says, "In the long history of Marathi literature before 1960s, only one school of acknowledged writers included

---

6 Zelliot, Eleanor, *From Untouchable to Dalit*, New Delhi: Manohar, 1996, p.269.

members of the lower-castes that of the *Bhakti* (devotional religion) Saint-poets."[7] Bhakti movements throughout India were anti-orthodoxy and based on the experience of God rather than on traditional piety or formal rituals. The radical stance and the inclusiveness of Bhakti movements were largely confined to the religious ground and very little action for social equality came from it.

Dalit literary writings increased in the sixties. A journal called *Asmitadarsh* was founded by Professor Gangadhar Pantawane. Following the *Marathwada* issue in 1969, many individual volumes of poetry began to arrive.

The objective of the Dalit Movement was, obviously to liberate the historically known untouchable classes from the most oppressive practice of untouchability observed unscrupulously by the touchables, and to bring the former on a par with socio-cultural level of the privileged classes, so that they could be brought into the national mainstream. Thus the basic idea involved in the process was of reconstruction of the society on the basis of new values.

Baburao Bagul, a Marathi poet writes that "Dalit Sahitya is not a literature which spreads hatred. Dalit sahitya first promotes man's greatness and man's freedom and for that reason it is an historic necessity".[8] The

---

7 Ibid., p.269.

8 Quoted in Zelliot, Eleanor, p.278.

purpose of Dalit literature is to present the world of the lowly in all its harshness in order to make the middle class understand. Dalit literature is imbued with humanism and it aspires to universal brotherhood and the betterment of humanity at large. This necessity has created a literature with new values. It endeavours for a new social order of life based on liberty, equality, justice and brotherhood in the world. Dalit literature is humanitarian in style and form. Human values occupy the place of prominence.

A well known Dalit intellectual Kshirsagar says, "Dalit literature is a factual projection of grievances, discriminations and exploitations on the ground of their ascribed low caste status and untouchability. It is, of course not to cherish those memories, but to disclose those horrible conditions which have de-humanised and degraded them."[9]

Tamil Dalit Movement

Today Dalit literature is attracting attention and popularity in Tamil Nadu after having created a storm in Maharashtra and Karnataka. Similarities and dissimilarities are inevitable in the comparison of literature of different places and periods. Though there are similarities between the literature of above mentioned states, there are some differences too. As Raj Gowthaman says, "The rise of Dalit writings in other states are confined

---

9 Kshirsagar R.K., "Dalit Literature: The Process of Social Change", paper presented in the First All India Dalit Writers Conference at Hyderabad in 1987.

within a religion, or a caste or within literature, whereas Dalit writing in Tamil is an outcome of sixty years of struggle for social equality waged by "Periyar" E.V. Ramasamy Naicker and the spread of Dravidian thought, which gave a conducive atmosphere for the rise of Dalit writing in Tamil Nadu."[10] Unlike the rise of Marathi Dalit writing which was confined within literature that too dominated by Mahars, the rise of Dalit writing in Tamil is not confined within literature but goes hand in hand with the socio-economic struggle, caste violence and political revolt.

Dalit writings in Tamil made its appearance in the early 90s and more or less coincided with the birth centenary celebration of Dr. B.R. Ambedkar. Though the Dalit writings in Marathi made its appearance in the late 60s Tamil Nadu had to wait till the 1990s for Dalits to write about themselves. K. Daniel, well known novelist who wrote *Panjamar* (1979) is considered the forerunner of Dalit writings. Raj Gowthaman says "though Daniel's *Panchamar* does not employ a Dalit discourse or language, it may be said to qualify as proto-Dalit literature, for it deals with Dalit struggle for the very first time in Tamil."[11]

---

10 Gowthaman, Raj. "Oli Vattangal Thevai illai", *India Today*, Annual Literary Issue, Chennai, 1995.

11 Gowthaman, Raj, "Contemporary Dalit Literature in Tamil: A Comment", *Indian Literature*, New Delhi: Sahitya Academy, May-June 1994.

After Daniel's *Panchamar*, it was Poomani's *Piragu* which heralded the arrival of Dalit writings in Tamil. *Piragu* depicts the life of the cobblers and it portrays the militancy of the Dalit youth, which is a significant aspect of this novel. Vizhi Pa. Idhayavendhan's collection of short stories, *Nandanar Theru*, portrays the life of the Dalits. His collection of stories shows his inclination towards left cultural politics. The Dalit women writer Sivakami, who came out with her *Pazhayana Kazhithalum* showed the way for women writers from the Dalit community. Sivakami's *Pazhayana Kazhithalum* deals with Dalit masses and their leaders, and the process of reform and modernization at work among them. This novel reflects a certain trend in contemporary Dalit politics.

The well received Dalit autobiography, Bama's *Karukku(1994)* the first dalit testimonial narrative in Tamil. In *karukku(1994)* Bama describes her village, her childhood, her world of labour, her education at different institutions, the prevalence of untouchability in the Catholic church and its nunneries. J. Marks mentions in his foreword to *Karukku that* 'At the first sight it reads like a history of a village. From another angle it reads like an autobiography. From yet another angle, it reads like a brilliant novel'.[12] M.S.S. Pandian in his article 'On a dalit woman's testimony' says the narration of the childhood event, which occupies considerable space in Karukku "is a telling instance of how Bama's text, instead of privileging her

---

12 Bama, *Karukku*, Samudaya Sindhanai Seyal Aaaivu Mayyam, Madurai: 1994.

own voice, functions as a site for the criss-crossing of multiple voices from within her community."[13] "The book is an unabashed expression of Dalit language", says Raj Gowthaman.[14]

Another remarkable piece of Dalit writing, is "Bali", a short story by Devibharati who is also a notable Dalit poet. 'Bali' with its narration, discourse and counter aesthetics has become one of the noteworthy pieces of Dalit writings.

Some attempts have been made in poetry and drama as well with K.A. Gunasekaran's *Bali Adugal* has emerged as a major Dalit play.

Raj Gowthaman, a Dalit critic exploring into the Tamil classical literature, has come out with untold tales of other truths. In his *Dalit Paarvaiyil Tamil Panpaadu* (Tamil Culture from a Dalit perspective) (1994), he has interpreted the Sangam literature from Dalit point of view. His book Aram/Adhikaaram(1997), is an interpretation of the theme of love and morality in Tamil literature as seen from below. It is an attempt to interpret Tamil literature using the post modernist approach. In this attempt he has given up the established modernist approach.

---

13 Pandian, M.S.S., "On a Dalit Woman's Testimonial", *Seminar*, New Delhi, November, 1998.

14 Gowthaman, Raj. "Contemporary Dalit Literature in Tamil: A Comment", *Indian Literature*, New Delhi: Sahitya Academy, 1994, p.185.

Now in Tamil Nadu, Dalit Tamil writing have appeared in all literary generes-novel, short story, poetry, autobiography and drama. A considerable number of Dalits from the Christian community are raising their voices against the practice of untouchability in Christianity. Among those Bama, Maarkku, and Vidivelli are prominent. Others like Sivakami, Poomani, Vizhi.pa. Idhayavendhan are notable non-Christian Dalit writers. Some non-Dalit writers who contribute to the Dalit writings are Pazha Malai, Ingulab, pa. Seyaprakasam, A. Marx and others. Their writings are shaking the foundations of the Tamil literary establishment mainly through their realistic portrayal of caste politics.

Like the other resistance literatures such as that of women, and Blacks, Dalit literature in Tamil Nadu also has risen to expose the reality portrayed in the mainstream literature written by non-Dalits. The Dalit in non-Dalit literature is a sinner, a criminal, uncouth, and immoral he is against progress. Dalits and Dalit literature cannot accept this reality of mainstream writers as the reality of the Dalits. In order to prove it as fake and misguiding, Dalit literature deconstructs this reality as portrayed in the mainstream literature. Since it cannot express its liberation politics in an established way of writing, its very language is different from the established one. It breaks all the established manners of expression. Thus it differs in the form and context from the mainstream writings. This deliberate violation of the established manner has given a shock to the

mainstream writers and they are reluctant to accept this new school of literature.

In his article 'Navina Tamil Ilakkiyam' (Modern Tamil Literature) Sirpi Balasubramanian, a notable Tamil literary figure says that Literature is not just recording the voices of a particular community. Moreover it should have the conventions of the literary tradition. That literature without having these could be addressed in some way other than the canonical.[15]

At this juncture, when the mainstream literary figures are reluctant to accept the rise of the new school of literature in Tamil, a prestigious magazine *India Today* has accepted its place in the Tamil literary world by devoting a special section to Dalit writers and Dalit literature in its Annual literary issue, 1995. In the editor's preface Aroon Purie, the editor has noted how in the first half of the century the impact of the Dravidian movement was powerful and how the identity of Tamil and Tamil culture has become more powerful than ever in the second half. "This issue has recorded its impact with a separate section for Dravidian literature in which M. Karunanidhi, President, Dravida Munnetra Kazhagam has also contributed with a short story. Since the Dravidian movement has failed to achieve its goal completely, Dalit literature with its protest voice has come to occupy the next phase and also started attracting the attention. It seems

---

15 Balasubramanian, Sirpi. "Navina Tamil Ilakiyam" in R. Nanjappan, ed., *Navina Tamil Illakiyam, Sila Paarvaigal*. Coimbatore: Vaikarai, 1997.

it has created a important dimension in Tamil literature. Realizing its importance, this issue has come out with a special section for Dalit writings."[16]

Since 1995, when *India Today* published and recognized the new school of literature in Tamil, the flow of Dalit writings in Tamil has been increasing. In this context I have translated six short stories of Dalit writers in Tamil into English. All these stories are from that issue of *India Today*. The reason behind this work is to widen the readership to understand the problems of Dalits, which is a pan-Indian problem.

Annaachi is a story of a dalit youth, whose assertiveness against caste practices and discriminations brings bitterness among the higher caste people especially the landlords as well as the elders of the Dalit community too. Ammaasi stands as a inspiration for the youths in the village. In two

16 See Preface in *India Today*, Annual Literary Issue, Chennai, 1995.

incidents in the story, the problem arises only when Ammaasi acts against the will of high caste landlords. This story deals about the collectivity of the Dalit community. Bama through this story has exposed the presence of casteism encountered in the institution of labour. Towards the end of the story Bama has proved that she is not unconscious that even among the Dalits those even slightly higher in the hierarchical caste system considers the lower ones to be inferior to them. At the same time it also examines the changing attitude of the younger generation and how they reject the practices of their elders. Most importantly the subservient attitude towards the caste people.

When we look at the structure, Bama has intentionally violated the literary conventions. The very language differs from the established one. She has verbalised the incidents as it is the reality. Annachi also gets the form of folk literature where the collectivity of the Dalit as 'we' figures significantly.

Annaachi is a story of exploited and struggling Dalit community. The title itself signifies both the presence of oppression and the struggle against it. Thus it connects the present with the future.

Pallatheru begins with a description of the chakli street as "chakli street appeared like an isolated island." The very first sentence has contained the essence of the story of a segregated community. It is a story

of an uncared and exploited community, not only by the upper castes but also by the Dalits themselves.

Idhayavendhan begins with the issue of discriminations among the Dalits but slowly turns the main focus to the oppression of Dalits in general and the chakliars in particular by the land owning upper castes. Like Bama, Idhayavendhan also emphasize the assertion of the younger generation by rejecting the subservient attitude of their elders. Dalits are subjected to great many miseries to suffer. Every Dalit is in search of some remedy, which would end his or her sufferings. Some discover the remedies to end this man made misery. In the case of Mani, Perumal and others in the *pallatheru* choose retaliation as the remedy to counter. Idhayavendhan uses the literary medium as a weapon to expose the deeply rooted inner agony of the Dalits.

Chasing Thass from the *Pallatheru* by Perumal and Mani is obviously an answer for Sharan Kumar Limbale's poem in which final lines says:

My friends,
My rights are rising like the sun
Will you deny this sunrise?

Idhayavendhan did not go unaware of the discriminations among the Dalits too. As Imayam in his *Koveru Kazhuthaigal(1994)* deals with the practice of untouchability among the Dalits, Idhayavendhan too deals with it but he did not give much importance to the practice of untouchability

among the Dalits. In *Pallatheru* he has given a good picture of the agonies which, dalits in India suffer. He has also portrayed the violence perpetrated on Dalit women's chastity and also the precarious state of Dalit women's moral existence.

'Kadaisi Kaadu' written by Sivakami is all about the life of tribals. The story begins with a girl entering the forest to study the isolated and uncared living conditions of the tribals. The author narrates the beauty of the forest. She has portrayed the tribal's struggle for even hand to mouth survival, their rich culture and all the spheres of their life. Sivakami is an Indian Administrative Service Officer and one of the forerunners of Dalit writings in Tamil. Being a woman she has not failed to highlight the male dominated society's attitude towards women. As a woman she talks for societally denigrated categories who have been silenced for years. The author's voice here is both individual and collective, personal and political. The author has powerfully captured the life of the tribals which is uncared for by the Government as well as by others. The word 'Adivasi' used by the author implies the subtle meaning of unimproved conditions/status of the tribal life. She deals with the exploitation of tribals by the coffee estate owners, government forest officials, and the money- lenders. At the end of the story the author announces that with hand to mouth survival, full time work and wearing goggles with rubber band and with a torn T-shirt with Rajini's picture printed on it, civilization has come to Kadaisi Kaadu. The author's sarcastic words emphasizes the callous administration of the

Government too. The story is written in an indirect, almost surrealistic style.

The fourth story *Poovum Iravum* is about the life of Kesavan, the florist. Like Mulk Raj Anand's *Untouchable*, this story also portrays a day's life of Kesavan. Imayam has captured even a minute details involves in the life of Kesavan enhances the liveliness of the story. The author has described Kesavan's life at home and his life at the street selling flowers vividly. The clear picture of the life conditions of the poor and the problems of poor has been revealed through Kesavan's character. It is a story of the people who are placed in the fringes of the society.

The caste violence, which has become a regular features in Tamil Nadu has got verbal shape in Ravi Kumar's *'Unmai Aridhal'*. The writer has adopted a technique of recorded statements of the victims in the caste violence in a short story style: unlike the other stories this has captured the brutal attack on Dalit's by the caste Hindus. The very vital issue in the story is the selective physical elimination of dalit youths. The caste-power nexus also has been exposed through the death of Shanmugam who was gunned down by the police on suspicion of being a rioter. The caste-power nexus was widely criticized in Tamil Nadu during the caste conflict in the early 90s. It was said that a particular caste with the help of police raided the villages mostly dominated by Dalits, and killed many innocent Dalits including women and children. The story has not only exposed the brutal murder of Dalits by the caste Hindus but also the prevailing practice of

untouchability in Tamil Nadu. The story conveys the message that Dalits are oppressed not only by the caste Hindus but also by the Government machinery. The oppression by Government mechanism reminds me of Ravi Kumar who in his *KanKaanippin Arasiyal* (1995) says that "Today Dalits have to fight not only with the caste Hindus but also with the Government Machinery for the rights. Ambedkar said if any one wants to stand with Dalits, first they should criticize the Hindu religion. But we can say like this 'if any one comes forward to support Dalits first they should fight against the police'."

Through the story Ravi Kumar who is a known Dalit intellectual and the editor of 'Dalit' magazine has done justice to the war that he has waged, and he has exposed not only the sufferings of the Dalits but also the enemies of Dalits. This story could be called docu-fiction as it adopts the style of both fiction and documentation.

The last story *Thazhumbu* written by Cho. Dharman is about a liquor brewer, police atrocities and corruption. The man stops brewing after the policemen asked him to send his wife with the Head Constable for a night. He starts working in the quarry and lives happily for some time, but one day he is taken into custody by the police. With no option his wife starts to brew liquor. The story talks about the independence of Dalit woman and incidents of violence against women in general and dalit women in particular. The police force, which is supposed to protect the subject, turns

to destroy the subject- this has been portrayed vividly. It also shows the increasing corruption in the police department. The other important theme the author highlights in the story is the self-reliance and independence of Dalit women. It also shows that the dalit women possess an indomitable spirit, bold and enterprising, fearless and undaunted. *Thazhumbu* signifies the stigma attached to the occupation one does, it cannot be erased out easily even one decides to abandon the occupation.

Language is an important medium for identity formation of an individual or a group. It has been a major vehicle for the oppression of Dalit groups since ideas were allowed to flow only from the higher castes to Dalits is the language of the upper castes. In twentieth century, education and literature have played an important part in giving expression to a separate Dalit identity and consciousness. In this context, it is important to remember that the Dalit resurgence must still relate itself to the reality of Indian society and political ethos.

The task of translating the six texts from Tamil is undertaken in order to transmit the narratives to a readership presumed to be unfamiliar with the source language, a readership which does not belong to the Tamil cultural domain. Moreover English is still the only language, which manages to cross regional borders and barriers of languages in India. Regional Indian literatures, moreover, do not command the kind of prestige given to English literature. Therefore translating Tamil short stories will help to create greater understanding, empathy and solidarity amongst Dalit groups and their sympathizers in different regions. It will also serve to attract elite attention so important for policy change. Fiction can attract where serious discourse may fail. So, these stories have their added significance in widening the audience for the Dalit experience in India.

PROBLEMS OF TRANSLATION

PROBLEMS OF TRANSLATION

Translation is transference of a source language text into a target language text. Catford defines translation as " the replacement of textual material in one language(SL) by equivalent textual material in another language(TL)."[1] Where as Nida & Taber state that "translation consists in reproducing in the receptor language the closest natural equivalent of the source language message, First in terms of meaning and secondly in terms of style."[2] Translation has been defined variously. For some it is an art and for some it is science but it means much more. " Translation involves the rendering of a source language(SL) text into the target language(TL) so as to ensure that the surface meaning of the two will be preserved as closely as possible but not so closely that the TL structures will be seriously distorted."[3] Says susan Bassnet. By translating a text we are creating a text in a different milieu for a different readership.

TH-8288

The area, which is gaining attention amongst the translators and several theories of translation, is the problems of translation. This is the only area, which bridges the gap between the theorists and the real

---

1 Catford, J.C., *A Linguistic Theory of Translation*, London: Oxford University Press, 1965.

2 Nida, Eugene, A., & Taber, Charles, R., *The Theory and Practice of Translation*, Leiden: Brill, 1974.

3 Bassnett-McGuire, Susan., *Translation Studies*, London: Routledge, 1988.

DISS
O, 31, 3 x : (P; 795)21
N9
Jawaharlal Nehru University Library

practitioners of translation. The problems of translators are numerous and varied. The problems differ from language to language, text to text and they also vary depending on the method of translation one uses.

One of the most important problems of translation theory is the problem of translatability. Every language consists of three important elements -- its phonological system, it's grammatical structure and its vocabulary or stock of words. As far as phonological system and grammatical structure are concerned the translator will not have many problems but the vocabulary or stock of words would create problems in finding the equivalent words in the target language. This is true because the history of languages shows that only when certain phenomena appear in society does language finds words to express them. The problem of translatability arises when we don't get exact equivalent words in the target language, then we have to look for near equivalent but at the same time we have to maintain the cultural grain of the source language too.

The central problem of translation theory is the problem of finding "equivalence" or "correspondence" between the texts of the source language and the target language. Since each language is an independent system seeking the "equivalence" implies that there must be something common with other languages. Language operates on two levels i.e., on the plane of expression and the plane of content. Utterances in two languages vary on the plane of expression but they are the same on the plane of meaning.

While discussing, the problem of equivalence Nida distinguishes between two types of correspondence, which he terms, "formal equivalence" and "dynamic equivalence".[4] Formal equivalence refers to the quality of a translation in which the format features of the source language text have been mechanically reproduced in the target language text. Dynamic equivalence refers to the "quality of a translation in which the message of the original text has been transported into the receptor language that the response of the receptor is essentially like that of the original receptors. Frequently the form of the original text is changed but as long as the change follows the rule of back transformation in the source language, of contextual consistency in the transfer, and of transformation in the receptor language, the message is preserved and the translation is faithful".[5]

The question of equivalence depends on the cultural inclusivity/exclusivity. Cultural inclusivity/exclusivity attains a crucial dimension when English is chosen as the target language. If the original transit texts were to be translated into any other Indian language, finding parallel cultural elements in the target language would not be difficult because different languages and different regions in India finds some commonality in social practices and linguistic expressions. A number of

---

4 Nida, Eugene A.R., Taber, Charles R., *The Theory and Practice of Translation*, Brill, Leiden, 1974.

5 Ibid.

problems are thus peculiar to translation of Indian language texts into English.

Retention Of Culture and Specific Terms

At no situation has any attempt been made to distort over the situation of the original for the sake of easy readability. Otherwise it would have distorted the stories, especially the cultural elements. Adding explanatory clauses has also been avoided to a large extent to prevent the stories from reading like paraphrased texts. The decision to retain certain words in the original was taken due to the absence of equivalent cultural settings in the target language; i.e., English. In such cases it is necessary to highlight the socio-economic and cultural differences. Out of six stories chosen for translation four revolve around rural background. Since the target language lacks similar socio-economic and cultural context, it is necessary to retain some of the original terms in order to prevent the appropriation of the source text by the target language culture. When the original terms are used for the first time, they are given in italics and thereafter they are treated like any other words. To avoid ambiguity, the meanings of these words are footnoted in the target language. At other times, to preserve the smooth flow of words, some uses of original terms have been avoided and the attempt has been to explain a few words and idioms within the text.

Language never operates in a detached manner, it is largely determined by social configuration. Even in the use of a particular linguistic code, various registers are adopted to match the context. The backdrops of the stories are rural and semi-urban and also the authors of the story selected come from different parts of Tamil Nadu. Thus the stories operate in different registers in Tamil.

Bama's *"Annaachi"*, is set in a village. The whole story has been communicated in the "informal" colloquial register. The whole story unfolds in the village settings. To maintain the socio-economic and cultural grain, some indicators have to be retained in original. The original *Coozhu* has been retained to indicate the economic condition of the people and it fits in appropriately in the rural backdrop of the story. There are three other options available to represent the word *coozhu*: (a) using the equivalent word in the target language which would be porridge, (b) explain it as well boiled semi-solid substance made out of flours such as ragi, corn, or (c) call it porridge like preparation from the flour of certain grains (such as ragi, corn). The first option has been ruled out in order to avoid the distortion of rural setting of the story as well as to maintain the socio-economic conditions of the people. Porridge is a common food for all irrespective of class in the western world. So there may be a possible distortion in its reception. The second option is an awkward explanation and the third option also has been ruled out to avoid the story from reading like a paraphrased text but this has been retained as a footnote.

In the same story, the original have been maintained once again in other than the kinship terms and traditional names and caste names which will be discussed later in this Chapter. The term "Mayiru Thayiru" has been retained in its original form. The options available for the translator are: (a) literal translation of the term "Mayiru Thayiru" which means, "hair curd", (b) the second option is to omit the word; or (c) to retain the original. The option for literal translation has been ruled out because it would not make any sense in the target language. The second option has also been ruled out since the term "Mayiru Thayiru" gives myriad meanings to the context. So the third option has been chosen to retain the original. The original "Mayiru Thayiru" does mean "Hair Curd" but the literal translation does not convey anything. The hidden meaning is very important to the context, and hence the original has been retained. The word mayiru (hair) has been used in a derogatory way and thayiru (curd) is just for rhyming. The derogatory meaning of hair in the context poses the protest of the former untouchable caste people (Dalits) against the caste Hindus. It is not simply protest but it also shows the rising assertion of Dalits. So it become important to maintain the original to uphold the purpose of the text.

In Sivakami's *"Kadaisi Kaadu"* the translator has retained in original terms in five to six places. All the words, which have been retained here in the text, are major socio-economic indices. "Kadaisi Kaadu" is a story about the life of the tribal people. The text has imbibed each and every aspect of the tribal life. To preserve the chastity of the text it has become

inevitable for the translator to retain some important socio-economic indices in the translation.

For example, the word "Thuvial" has been retained in original while the other option available is "Chutney". The other option was rejected because in Tamil, 'Chutney' is different from 'Thuvial' though the ingredients are more or less the same. 'Chutney' is liquid and seasoned and with mustard in oil whereas 'thuvial' is a semi-solid strong relish prepared by adding a paste of chilli to coconut, ginger, curry leaf or to similar things. The original has been retained not just to indicate the nature of the dish but an index of Tamil culture. 'Thuvial' is a staple dish for the poor and also it is the most desirable dish along with rice while travelling. Hence all things considered, the original term is retained.

"Kandhu vattikkaran" has been also retained because of its importance. To replace this phrase in the target language, the translator has options like money lender or banker. Though the terms money lender and banker are the equivalent in the target language, the real meaning of 'Kandhu Vattikkaran' is different. 'Kandhuvatti' is unique because it is a system in which the interest for a loan is deducted from the principal at the time of lending at exorbitant rate. There are many examples where people have become bankrupt after borrowing loan from the 'kandhuvattikkaran'. Usually 'kandhu vattikkarans' are compared to leaches because like leaches they suck money. The deteriorated living conditions of the tribals in the text

is an important aspect of the story. The 'kandhuvattikarran' plays a major role in the degeneration of the tribals standard of living. Thus to retain the original becomes inevitable.

Another word 'valavu' has been retained to emphasize the aloofness, though we have 'cul de sac' which would be a near equivalence to 'valavu'. 'Valavu' unlike 'cul de sac' which is a blind alley is a cluster of houses inside a compound, with one entry, usually detached and secluded. The author has used the word 'valavu' to emphasize the detachment and pathetic condition. So, retaining the original would emphasize the regrettable and secluded state of the people and also serve the purpose of the translator.

Cultural and economic motifs in the narrative gain further emphasis in the frequent use of agrarian and domestic references both as objects and metaphors. Terms like 'muram', 'padi', and 'ulakkai' are examples of the frequent use of agrarian objects. The author, being a woman, has connected the agrarian background to the women's domain. 'Muram', 'Padi', and 'Ulakkai' means wide winnowing pan, a measure and a long round ended heavy wooden pestle respectively. Translated terms would not be appropriate and also it would read like a paraphrased text. Taking all these into account, the translator has retained the original.

In Ravi Kumar's 'Unmai Aridhal' the original 'Sandhai' has been retained because the equivalent 'Fair' would distort the context. 'Sandhai' would be held on a particular day usually in the outskirts of a town and

people from nearby villages would come to buy and sell things which ranges from grocery to cow. The concept of 'fair' in the target language means exhibition and sometimes, entertainment. So 'fair' would distort the context and may misguide the reader sometime. To avoid the distortion of the text, retaining the original is unavoidable.

In Idhaya Vendhan's *Pallatheru* a word 'Nattamai' has been retained because there is no equivalent word in the target language. 'Nattamai' refers the headman of the village, usually the elder person of the village which is absent in the social context of the target language.

Kinship Terms

"In all societies people are bound together in groups by various kinds of bonds. The most universal and the most basic of these bonds is that which is based on reproduction, are inherent human drive, and is called kinship".[6] And the network of this familial relationships is an essential feature of Indian society. This is indicated by a number of kinship terms that exist in our vocabulary. But we do not find one-to-one correspondence between the kinship terms of any two languages. Some of the kinship terms of a language may not have equivalents in another language. Sometimes a single term of a language may have many equivalents in another language.

---

6 Madan. T.N., and Majumdar, D.N., *An Introduction to Social Anthropology*, Delhi: Mayoor Paper Backs, 1985, p.85.

"We observe that every language has a set of kinship terms that are ambiguous. But this set differs from language to language. Because of this, a term which is ambiguous in one language may not have an equivalent which is also ambiguous in another language."[7] Because of all these differences problems arises in translation. For instance, in Tamil, an individual's relationship with his/her mother's brother, his/her father/elder brother, with his/her father's younger brother, his/her mother's sister's husband and father's sister's husband is specified by different kinship terms. In the English context, however all these relations would be commonly addressed as uncle. Moreover, the use of kinship terms differs from one caste group to another. The term 'uncle' has three equivalents in Tamil; *Periyappa* (father's elder brother or mother's elder sister's husband), *Chittappa/Chinnaiah* (father's younger or mother's younger sister's husband) and *mama* (mother's brother, father's sister's husband, husband's father or wife's father). Because of this ambiguity in the target language, the translator has retained the kinship terms as it is in the source language.

Another ambiguous word is 'brother-in-law'. In the source language the ambiguous kinship term is 'matchan' which refers to the son of the mother's brother, son of father's sister and also sometimes outside the family relationships are forged as a symbol of intimacy. This term is common among close friends. So to avoid the ambiguity and to highlight the

---

7 Lakshmi, H., *Problems of Translation*, Hyderabad: Booklink Corporation, 1993, p.117.

close-knit feature of community living, again the word is retained in the in the original.

In Ravi Kumar's *'Unmai Aridhal'* the original word 'murai penn' has been retained. There is no equivalent term in the target language for the term 'Murai Penn' which means a girl on whom a boy has a customary claim to marry. This term does not have even a near equivalent in the target language. This term is ultimately important because it shows the Tamil Society is an endogamous society. Terms like 'Murai Penn' are very few unique cultural indicators, which are to be retained in original.

Terms and Degrees of Respect

Unlike the target language i.e. English, the source language has honorific pronouns. Honorific pronouns occur in the second and third person. In the case of second person, there are two grades of honour. Though there are two grades of honour in Tamil, the term differs from place to place according to the dialects. It can be taken as binary (form). The word 'Neengal' (plural) is formal and polite and it can also be addressed to elders (singular) with respect. The word 'nee' is informal and used in the singular.

In the case of third person pronoun there are three classes in the singular depending upon the speaker's attitude to and social relationship with the person addressed: (a) Avargal (singular also plural) very polite,

first degree respect; (b) 'Avan' (masculine)/'Aval' (feminine) (singular) informal, third degree respect: (c) sometimes it is rare and mostly in rural area to address a person of equal age but opposite sex as 'Adhu'. It is also used to refer to the husband by the wife in rural places.

The form of the honorific should be noted: 'neengal' (you + respect) and 'avargal' (he or she with first degree respect). Since there are no equivalents in the target language, English, these honorific produce problems in the translation of Tamil text into English. To avoid the loss of meaning and ambiguity the translator has to build in a lot of redundancy in translation.

Structural Differences

Sometimes the structural differences between the source language and target language also bring problems. For instance the word order in Tamil is different from that of English. While it is predominantly SVO in English but it is SOV in Tamil. Unlike English, Tamil is flexible in the word order. Take the following example:

I saw her

(a) Naan Avanai Paarthen

I he saw

(b) Avanai Naan Parthen

he I saw (Bama's '*Annachi*')

Though this difference between two language does not raise problems here, it does create problems which cannot be solved easily when differences like modification arise. The problem, which arises in the premodification in Tamil, can be seen in the following instance:

> Hey you, I asked your street Muthukaruppan to a person to water the crop. It is almost time, but no one is to be seen around.
>
> (Bama's *'Annaachi'*)

Yelai unga theru muthukarruppankita thanni paaichurathukku
Hey you, your street to Muthukaruppan water (the crop)
oru aala paarthu anuppa chonnen. Neramaatchu. Innum
one person to look send I asked Almost time. Still
oru payalaying kaanum
one person even not seen

This kind of problem is common for all translators. It arises because of the structural difference between the source language and target language. This kind of problem was already noted by Nida: "Moreover, it is essential that he (translator) be fully acquainted with the meanings of Syntactic structures; it is in this particular area that translators often show their great weakness. Though they may understand quite well the meaning of individual words and phrases, they are often woefully lacking in fundamental appreciation of the meaning of construction."[8]

---

8 Nida, E.A., *Towards a Science of Translation*, Leiden: Brill, 1964, p.241.

Other Issues

Retaining all the titles in the original as the discourses have a powerful bearing on the narratives has reinforced the contextual grain. Titles of all the six stories have imbibed the essence of the whole narrative. Changing the titles would have done serious damage to the cultural resonance and context of the narratives.

All the stories have been set up in the caste-ridden socio-economic domain. All the stories question the existing patterns of society. This protest that comes through in many ways upholds the ongoing assertion of Dalits. To do justice to the writer it is necessary to strictly adhere to the debate format in the story. The arguments and counter-arguments between the Dalits and caste Hindus in the texts adopt the colloquial and the local dialects.

This problematic informal colloquial language of the stories has made the task of translation more onerous. Mostly the narratives adopt the local dialects in the oral register. Thus it poses great problems with sentence structures in the translation.

The stories selected for translation emphasizes not only the hegemony operating on the basis of caste hierarchy but also on the basis of gender hierarchy. The women are supposed to be the upholders of moral values in most cultures of India. Because of the imbibed gender disparity, Women are

subjected to ill treatment in many ways, and they are looked at as pleasure giving objects. Violence against women ranges from use of vulgar language against them, physical assault to sexual violence.

The incidence of violence against women in the stories can be treated in two planes: (I) sexual abuse against the Dalit women by the Dalit men, and (ii) sexual oppression of Dalit women by the caste Hindu males. In the first place Dalit males treat their women as their slaves; like other males, they also abuse women sexually. The psychology of the Dalit men are set as they undergo such discrimination and servility, they resort to retaliate for their anguish against the female members of their own family.

In Bama's *Annachi* the protagonist refers a woman as 'Oomai Chirukki' which is an abuse addressed to a woman who mostly keeps mum. But the word is mostly used as a derogatory term. The translator has chosen 'dumb whore' to replace the word 'Oomai chirukki'. The phrase 'dumb whore' has been chosen to emphasize the female suppression and the position assigned to them in the society. When Dalit men themselves suppress their female partners it would be unimaginable to think of upper caste males attitudes towards the Dalit women.

A Dalit woman's struggle begins from her house where she has to contend with the oppression of her husband and the other male family members. When a Dalit woman with full confidence ventures outside the family to work, again she is abused and reduced to a mere sexual object by

the upper caste males especially in the rural areas. "Dalit women face social oppression, hierarchical relationship and its impact every day, every hour and every minute"[9] says Margaret Kalaiselvi. Dalit women works out of the family sphere amidst the constant threat of sexual harassment just to strengthen the political and economic position of their families. Dalit women work to create Dalit female spheres of influence authority and power which is different from women of upper castes.

In Vizhi. Pa. Idhayavendan's *Pallatheru* and Cho. Dharman's *Thazhumbu*, as discussed above, Dalit women are merely treated as sexual objects. The incidents of violence against women are frequent. In *Pallatheru*, Natarasan asks his wife Kamala, who has come late after waiting for the moneylender at his place, "Whom did you go to till now?" and again in Cho. Dharman's *Thazhumbu*, two policemen asks veluchamy to send his wife with the head constable for a night, so that he can continue his liquor brewing business. These are the places where a translator has to be alert to maintain the cultural moments as well as the context. In both places the translator has opted to retain the same meaning by 'word to word' translation and the derogatory terms are translated into the target language with the equivalent words.

---

9 Kalaiselvi, Margaret, "The Psychology of Dalit women in Anbukarasi and Mohan Laaarbir", ed., *Dalit Feminism*, Dalit Resource Centre, Madurai, 1997, p.66.

In some places literal translation has been followed to highlight some very important issues. For instance in Sivakami's *Kadaisi Kaadu*, when all people including women also asks themselves that can a girl go alone to the forest? Has she run away to the forest or what? Translation of this colloquial sentence literacy is to highlight the society, which separated the work and home into two discrete spheres. It has been observed clearly in all the stories that the public sphere of political and economic discourse is reserved as a 'Male domain' leaving the private domestic sphere of family a female domain. Gender roles are tied to the dichotomous construction of two basic societal institutions: males work and women take care of family.

To expose the exploitation of women physically as well as sexually, in certain places the translator has chosen more powerful words and in some places, to retain the contextual and cultural nuances, 'word to word' translation has been adopted and mostly the derogatory terms used in the original are replaced with the equivalent words in the target language.

Translating Dalit Tamil

Literature is a powerful mechanism to mould the ethos and values of dominant class. It is a part of the whole ideological mechanism of the dominant class. So ideas always flows from the dominant class to the subordinate class. Ngugi says "Language, and language, has dual character,

it is both a means of communication and a carrier of culture".[10] Since communication is the major device to mould the ethos and values, certain values of the dominant culture arise again and again to emerge as a popular value of the society. This happens because of the access to the knowledge related fields by the dominant class. Language as a carrier of culture carries the culture of the dominant. In this process the culture of subordinate class are subsumed by the dominant culture ad the subordinate categories are kept under the power of dominant class. Language has been used as instrument and object of power.

The subordinate people are those who are discriminated against on the basis of race, caste and gender. The language and knowledge of the subordinate people are subjugated for centuries. Foucault identifies two kinds of subjugated knowledges -- one 'buried and disguised', and the other 'disqualified and marginalized'. The language and the knowledge of marginalized, the subordinate class especially the Dalits in the Indian context and women in the universal contexts had been disqualified and marginalized. Dalits and women have rejected the dominant culture and knowledge where they are mere objects. Now, Dalits and women produce their own culture, history literature where they are the agents and actors.

---

10 Ngugi, Wa Thiongo, *Decolorizing the Mind: The Politics of Language in African Literature*, London, James Currey/Heinemann, 1986, p.13.

Dalits, women and other marginalized people construct their own spheres. "Social construction may reflect the interrelation and interpenetration of structure of thought and human agency interacting within complete economic and political fields. On the one hand, they reflect the ways in which people are defined, apprehended and acted upon by others and, on the other, they define themselves" says George Bond and Angela Gilliam.[11]

Reclaiming the subjugated and marginalised knowledge, dalits and women rejects the imposed established tradition. The elements of resistance are prominent in the writings of Dalits, women and marginalized people. To resist the established thoughts and writings, Dalits, women and marginalized people. To resist the established thoughts and writings, dalits, women and marginalized people choose the narrative style which differs from the established language. These writings do not follow the literary conventions. All six stories chosen for translation set a new style which is different from the established literary conventions. In the writings of these oppressed people, the protagonists are Dalits and women. The language they adopt in their writings do not differ from the spoken language. Translating the colloquial language is extremely difficult.

---

11 Bond, George, & Gilliam, Angela, ed., *Social Construction of the Past: Representation as Power*, London, Routledge, 1994, p.5.

Languages are tied up with emotions expressed or implied. Mostly, emotional values are often difficult to translate. The translation of curses and oaths also creates difficulties. In all the stories one can observe the frequent use of derogatory terms, curses and sometimes oaths. Though the spirit of curses are same their meaning differ from one language to another. While translating, the feelings behind the curses are taken for consideration. The use of emotional expressions such as curses, oaths and foul words are the cultural elements of the down trodden people mainly dalits and women because these expressions are the forms of resistance. To preserve the tone of resistance it is necessary to retain the original in case equivalent forms are not found in the target language.

In some places the deliberate use of a few terms by the author are retained in the original to preserve the cultural grain as well as the author's intention. Terms like 'Ayya' and 'Annaachi' in Bama's *Annaachi*, 'Mela theru', 'pallatheru', naatamai etc., in *pallatheru* and many more terms have been retained because the above mentioned terms are contextually very important. Moreover these terms shows the rural backdrop where hierarchical caste system operates effectively.

TRANSLATED STORIES

ANNACHI

"Oh him! he* seems a very mischievous fellow. While his father and mother are meek and docile, how is this donkey, born to them, so good for nothing" said Maadathi with anger as well as weariness. Interrupting Maadathi, Muthuratnam added, "yes...all the children of that house are like that only. At least the others can be contained by us, but this fellow ... yeah, this Ammasi, we cannot put him either this side or the other, he is very haughty."

"Who?...you are talking about Irullayi's grandson, aren't you?" said Thaayamma who was sitting next to them and grinding the Bengal gram, "Ah! he's broken her heart."

Ammaasi would be twenty years old. As the women at the street said, he was a different kind of a person. The elders of the village disliked him intensely but the young people adored him.

Ammaasi was good looking, the right size for his age and with his black moustache and all. Good physique, and when he smiles his teeth flash brightly like the carp fish frolicking in the sunlit water. Wonder what he uses to brush his teeth. Though he speaks mockingly he has always spoken with justice. He seems unconcerned but he is aware of everything.

---

*As discussed in the Introduction, Tamil has different markers to indicate degrees of respect. An attempt has been made in this translation to preserve this linguistic trait. The upper case in the second and third person pronoun indicates deference and the lower case the lack of this marker in the Tamil story.

I have always wondered that even these villagers who know him well speak badly about him all the time. Even now I feel what he has done is just. After all, I met him personally and asked him everything.

I saw him when I was going to the Vellankatti Lake to relieve myself. We talked then. When I asked him what had happened he burst out laughing. Amidst, his laughter he narrated what had happened.

"Hey matchan,[1] you tell me what is wrong in it? Yesterday I came back home early after the work at Parasuramar's field. After drinking the coozhu[2] I decided to go to Nettiakallu and took the bus."

"For what work did you go to Nettiakallu?" I asked him.

"Matchan, that henpecked shopkeeper told me that there was work digging a well and I went to ask about it. It was really difficult getting into the bus at our bus stand, it was so crowded."

"Did you pick up a fight when you boarded the bus?"

"Matchan you are always like this, you keep saying something or the other without listening fully. Hear the full story without interrupting."

---

1 A kinship term for wife's brother or sister's also used as an endearment among close friends.

2 Porridge like preparation from the flour certain grams (such as ragi corn).

Knowing his character I said without haste, "Ok. Tell me won't interrupt you." I looked at him eager to know what he would say.

"I managed to fight my way through that rush and get a seat. That Chandrasekar also boarded the bus. Which Chandrasekar do you think? That Naicker[3] for whom my father is a farm labourer. Seeing me He asked, "Hey you...Aren't you Maadasamy's son?"

"Yes, I am Maadasamy's very own son" I replied and kept sitting.

"Hey you...don't you recognise me?" He asked me with a smile.

"Why not? I know You very well... You are Chandrasekar aren't you?" Having said that I lit a beedi.

"You know me and you are still sitting? Get up...I will sit down. And He came towards my seat.

Without getting up from the seat, I told Him respectfully, "I've got this seat after being crushed in the crowd. I will get down nearby at Nettiakallu. I'll sit till there. When I get down You can please sit."

"Hey you...isn't it this nearby Nettiakallu? Get up...move...let me sit, how can you sit so disrespectfully while Ayya[4] is standing" He said

---

3 A Caste name.

4 Father or grand father but also meet to refer to male of upper caste.

with an evasive smile. In reply I too said with a smile "Ayya? right now my ayya is ploughing Your field. Since when did You become my ayya? Whatever You say there will be no talk of getting up earlier."

Looking at the mischief and the laughter in

Ammaasi's face I could not control my laughter, "So you didn't get up till the end? I asked." Am I the person to get up? If He had stopped there it would have been ok. Do you know what He said then?

"You are arguing with the landlord who feeds you. you don't have even a little bit of the respect and loyalty of your father's. On even hearing that the Naicker is coming the entire Pallu and Parai[5] caste stand with humility. What would this little fellow know'- when He spoke like this I got really angry but I controlled my anger and said, "If I say I won't get up, I won't. If You talk any more You will lose your respect".

"When the bus reached Nettiyakallu I got down. He kept on grumbling. I did not utter a single word after that. That's what happened Matchan. Here our people pick and chew on me."

"How come everyone in the village came to know it so quickly?"- I asked.

---

5 Ex-untouchable castes in Tamil Nadu.

"Don't ask about this idiocy. The very evening Chandrasekar told my ayyan about it and asked Him to reprove me...The way my ayyan shouted at me, now everyone in the street knows."

"Our village women can never keep quiet. They are dumb whores. Whatever be the reason, when a landlord is standing, can a paraiyan sit. Why is he so full of hot air? he is an insolent fellow. his end is nearing."- Ammasi laughed when I said it.

"This is tolerable matchan. Do you know what that old man Paniyara Muthu said? 'Landlords are like our Gods. Can we survive without them? They are all foolish meanspirited boys. They say that tongue of licking dog never rises but this dog is trying to leap and bite. If the landlords wish they can knock out all his teeth.' "When the old man was scolding I could only laugh. Seeing me laughing he scolded me more." Ammasi laughed. I also kept laughing as I returned.

Within a week of this talk about Ammaasi subsiding in the street, people started talking about his behaviour once again. But he went about his chores as if nothing had happened. I called him and asked, "Hey, what did you do this time?"

Ammaasi replied sarcastically to my enquiry "Matchan, tonight there will be a panchayat in which a big murderer will be sentenced to death."

"Let the panchayat be. Tell me what you have done."

"They are going to interrogate me only. Make sure you come, ok..." said Ammaasi.

"What are you accused of now? Tell me, let me, let us hear," said I.

"That is matchan, two days back, chinnaiah[6] Muthukaruppan asked me to go to Jayasankar Naicker's field to water the crop."

"Yeah, I remember. I saw you dressed in white and carrying the shovel. The way you were dressed I thought you were going to have the handle for the shovel remade."

"I don't need this sarcasm Matchan. Why shouldn't we wear good clothes and go for work. That day I gave one rupee to get my dress pressed by Muthu Irulan."

"Oh yes...The shirt wasn't creased at all, I noticed. Tell me the matter."

"I went to Jayasankar's field ...He was standing beside the pumpset. When I stood near Him with the shovel, He Himself started the talk. He started to irritate me in His slanderous way."

---

6 Father's younger brother; husband of mother's younger sister may also refer to an upper caste person who is younger than the head of the family.

"Hey you, I asked your street Muthukaruppan for a person to water the crop. It is almost time, but no one is to be seen around."

"Muthukaruppan chinnaiah gave me the job, that's why I have come."

"you don't look like a person who has come to work. you look as if you are going to office some where. you are a troublesome guy. Didn't he get any other person that he asked you to come?"

"What's the matter now? You want Your crop to be watered. What's Your problem how I dress?"

'hey you do you know the time now? Look at him as if he is going on a tour somewhere.'

"Annachi, You are the one with a wrist watch, I don't have one, Annachi. You have to tell me the time Annachi I have to buy one soon Annachi, when I have bought one and tied it around my wrist, I will tell You the time, Annachi."

When I saw Ammaasi's face while he was talking like that I could not control and burst into laughter. When I laughed loudly, he said, "listen to the rest of the story, Matchan", he said.

"When I called Him Annachi you should have seen how He made faces, He got angry and continued to speak with anger."

"Hey you, what? Annachi... every time calling me Annachi, who is Annachi? And Annachi for whom? What, a Parai mother fucker is calling me Annachi?"

"'Don't talk without restraint, if I too talk You lose Your respect, if You don't want me, tell me to leave mayiru.[7] Mind the way you speak.' I left the place immediately I didn't know what story he made up in the village and now these people have called for the panchayat."

"you have called a landlord mayiru thayiru then you have to pay for it."

"you are so innocent, do you they have called me to enquire about this? The big crime that I have committed was that I had called Him Annachi, that's why the panchayat."

In the night as Ammaasi had said, the panchayat was called. Naatamai[8] asked Ammaasi "Hey what is our caste and our mudalali's[9] caste? Whom did you call Annachi. Ammaasi replied "We are Paraiyar He is Naicker, I was the one who called Him Annaachi... To interrogate this there is a meeting", scratched his head as he replied.

---

7 A derogatory word for hair.

8 Village head.

9 Proprietor, owner.

On hearing Ammaasi's reply all youths burst with laughter.

Controlling his resentment Naatamai said, "Why should we beat about the bush. Tell us in less than no time why did you call Mudalali as Annachi."

Ammasi also replied at once. "He is elder to me, that's why I called Him Annachi, if He had been younger to me I would have called Him Thambi."[10]

The youths again laughed loudly on hearing this.

"This fellow will not cede easily, look at his reply. He is a very smart fellow," said chinna Naatamai.[11] Then Naatamai talked in a serious tone "Hey, nobody had called you to have fun; until this day have we pallu, parai ever addressed Naicker's with any kinship? You were yesterday, you are doing too much. Whatever you say, it was wrong that you called Him Annachi."

Immediately Ammasi also replied in a serious tone "There is nothing wrong in what I said. Did I ask for their daughter's hand by calling them Mama, Matchan you are making it an issue for calling Him Annachi with respect. Last week when I called Irullappan, the sweeper as Annachi, you

---

10 Younger brother. Also informal form of addressing someone younger to oneself.

11 Vice-headman of the Village.

all said chi...he is calling a koraboy[12] as Annachi and jeered at me. Now you people are asking the opposite, How can you call Naicker as Annachi. Like Poovathi kelavi[13] says 'What difference is there between first one and the last of donkey dung: both are dung.' All human beings are humans," said Ammaasi and left in a huff for his house.

---

12 Boy of sweeper caste.

13 Old woman.

PALLATHERU

Chakli Street appeared like an isolated island. Life here belonged to humanity that had been chewed up and spat out by the society. Each one had to eke out a hand to mouth existence uncared for.

Chakli Street was at the northern border of the town, down in the lowland. Thus, it came to be called '*Pallatheru*'.[1] There is also a slum inside the town, which is now called the big colony. Though there are paraiyars and *chakliyars*[2] even in the big colony, the paraiyars there can't be equated with the chakiliyars here. Why, even the chakliyars of the big colony and chakliyars here cannot identify with each other easily.

You could not ask for any help or favour on the basis of caste affinity. The chakliyars in the town existed like slaves to the parayars in the town. While chakliyars down here were like slaves to the chakliyars in the town. Such a three tier hierarchy existed. Though all of them were listed as depressed castes in the Thasildar's office, yet due to the sub-castes within them, each was oppressed by the other.

---

1 The street where the Pallars, an ex-untouchable caste people live and it may also refer the street located in the lowland.

2 Ex-untouchable caste whose traditional occupation is cleaning the latrines and garbages (scavengers).

The chakliyars of the Pallatheru were not so different. It is just that people had started differentiating between each other on the basis of occupations. The chakliyars over there mainly carried out occupations like carrying heavy loads, pulling rickshaws, selling fruits, running petty shops and beating drums for funerals and auspicious occasions. A few worked at Government Office as well.

The huts of the chakliyars were located in the Nandanar Street. They did more or less the same kind of work but in addition their speciality was stitching shoes.

The people even looked good. Despite their poverty their inability to send their children to school or light their stoves for a little food, they yearned to dress glamorously. Though urban life style consists of some small comforts, it kindled some vain desires alongside. Since social acceptance was necessary for non-discrimination even this life induced a certain depression in their minds.

There was no conducive atmosphere for the Pallatheru and Nandanar Street people to have a harmonious relationship. When they met face to face their faces would splutter like mustard thrown into heated oil. There would be anger. Sarcasm would drip in their speech. Urban culture had brought them up to that. There could not be any exchange of brides, if one wanted to marry from the other, eloping from the house was the only way. If not, it would end up in killings.

Thus because of having become a desolate island, the people seemed to be without any identity on fixed address and appeared to be clinging on to the edges of the town like orphans. 'What kind of cursed life have we been were born into' the Nattamai[3] would lament quite frequently.

His lament was meaningless. Mostly Pallatheru people worked in the municipality as scavengers. Carrying the human excretion, cleaning the drainage system. Till now there is no record of anyone getting a job because of education, though some do continue studying.

It is the occupation, which has divided people within the same caste. Since they could not go hand in hand with one another as equal human beings, they were subjected to oppression by the townsfolk.

Just above the Pallatheru ran a National highway, which was interrupted by a railway gate. All the hulla baloo of the town was over just within two kilometers of that. After that were completely unpopulated barren lands. Of few petty shops and small hotels are located along the shining metal road.

Also Mariamman temple, Perumal temple, Easwaran temple, houses, schools, jewellery shop, vegetable shop, textile shop...were spread all over. Opposite Pallatheru in the western side in that Viratikuppam area, some lads

---

3 Villagehead usually elder person of the village.

brewed country liquor. It was said that a political party or a fan club was backing them.

The upper castes dominated the streets adjoining the highway. *Udaiyars* and Mudaliyars[4] retained most of the land across the railway gate. The lush green paddy and sugarcane grew abundantly beside the lake near Muttampalaiyam and kept adding to their wealth. Their children who are born only to enjoy themselves, whether some of them went to school or not, spend their life drinking, gossiping and picking fights. For this very purpose Chinnapayan, Mohan, Thass, Ibrahim, Selvaraj, Kumar...such macho types had nurtured their physique well and went around spoiling for a fight.

From Pallatheru no one had anything to do with the upper castes who lived near the road. No one wanted to cause any unnecessary trouble. At the end of the day's work, people came back so tired and worn out that they lacked the nerve for anything. They would go with a bottle to buy oil or a bag to buy rice. They would get tea in a jug and drink it. After drinking country liquor at Ibrahim's shop they would return silently.

On one such occasion Kathirvelu went for a drink. Ibrahim who was selling the liquor inside a thorny bush saw him.

"Hey, how much stuff do you want?"

"I want one jugful. Will you give?" he said and laughed.

"How much do you have in your hand?"

---

4 Land owning upper castes.

"Five rupees."

Ibrahim got up and smacked him right on his face.

"Look at his impudence, for five rupees you want one jugful?"

"Ayyayyo,[5] it was just for fun. Don't mind it."

Ibrahim again jumped and kicked him.

"I have come after toiling like chappals, please, don't kick like that, my entire body is sore."

When Ibrahim was kicking him repeatedly, the others who were eating meat and botti after the drinks were laughing. He rolled Kathirvelu on the ground. The dust from his sweeping and the dirt from the drains already coated him, and the sweat caused the mud to cling to his body like a monitor lizard. He stood up and was shaking off the dirt.

"Hey show me the money here."

Unable to speak, he glared.

"Hey boy, why are you staring?"

"I don't want the stuff."

"Why don't you want?"

"I get kicked about and yet should I drink the stuff from you? What is your age and my age, yet you raise your hand and beat me. I will go a little further and drink in our big slum."

5 An interjection expressing pain, sorrow etc.

Ibrahim's rage rose, he caught hold of his khaki shirt and shook him vigorously. The remaining one or two buttons too crumbled and fell off. He ground his teeth in anger.

"*Anne*[6] spare me, I can't bear your beating. Take
this five rupees. Give however much you want to."

The drink didn't have any effect on him. He staggered home because of the beating he had received.

The upper caste people of the town considered the people of Pallatheru to be gullible. That's why even small lads whose moustache were yet to sprout, took no note of their age and would speak without respect to elders as well as youngsters. *Vaadaa, podaa* and *Vaadee* and *podee*[7] were common terms of address. Bad language was used by them without any embarrassment. They knew the art of administering beatings and seizing money as if they constituted a panchayat and practiced all such deceitful feats.

The Melatheru lads always stood with one another unlike the people here who could never co-operate with each other or get together for any good cause. In all foul play that they resorted to blindly, their respective

---

6 Elder brother, and may also refer the upper caste male irrespective of the age by the lower caste people.

7 A disrespectful term of address to summon and send away male and female respectively.

caste peoples always backed these lads. At the most, if they were taken to the police, through their political influence they would come out. That's why they had grown cheeky and had the devil-may-care attitude.

That day, the quarrels between Natarasan and his wife Kamala intensified in the street. The problem was, though it was late in the evening, she had not cooked after returning home. She returned after waiting up to seven in the evening at the money lender's place. He had promised to give her money but never turned up.

"Whom were you with till now?"

"I was standing at the money lender's place, he didn't turn up."

"Standing?"

"Then what? Was I sprawled out? Get away you drunk."

He argued, then she argued and it became a big mess. "Don't stay with me, get out." He yelled, he beat her and dragged her to the street.

Like a jobless mouth discovering chewing gum, Chinnapaiyan who was standing near a hotel on the road heard, Kamala's scream loud and clear. He ran to the spot rightaway and he gave them two slaps each.

"Saamy, judge for yourself the kids are starving here and she comes now after loitering around the town."

"Shut up, you idiot, do you think, she is like you?"

It was a long time after his panchayat. Natarasan was groaning with pain! The kids went off to sleep holding his legs. The young guys who came to know the incident could not contain themselves. Mari, Chandran and Perumal went to the Pallar Street Nattamai and narrated the incident. Sadness choked the Naatamai.

"What do you want me to do?"

"Then, how can we allow this to keep happening?"

"Can we live after antagonizing these chaps?"

"But, we are not living at their mercy; we live by working hard."

"It sounds good as speech."

"Then, they would keep on coming drunk and purposely beat us. How long can we tolerate it?"

"Yeah, it has become a practice."

"Nothing doing, why do they interfere in our activities? Come, let us go to the police."

The Naatamai Rangasamy in spite of his grief couldn't control his laughter. Any problem that crops up in our street was grabbed by those thugs like hot cakes. The other chakli families even if they come to know would not interfere and would turn a blind eye. The Naatamai controlling his laughter turned towards Mani.

"Why should we walk ourselves into trouble?"

"So, you want us to get beaten up by these fellows?"

"We are fifty households and yet feel orphaned like this."

"We are not orphans. Aren't we employed in the government service."

"Yes, the same government's police laughed at us, whenever we sought their help after getting beaten up.

"If we let it go, our respect and dignity would be carried off in the wind."

"Does any one in our street have any respect and dignity?"

"Naatamai, don't speak of degrading ourselves. We have got the same as the other fellows have. Because of our substandard life, you are made to speak that way. We are not the cause for all this. It is they who dominate us, they who exploit us and prosper out of it. You must know that. Don't live in ancient ways."

"Hey, what all you speak! if you had studied a little more it would be difficult to imagine what you would have become."

"O.K. Are you going to come or not?"

"Even in anger there should be some calmness."

"Why do you talk pointlessly brother." Perumal cut it short with his words. Every one turned towards him.

Mani and Perumal's voices heard near Naatamai's house, slowly began to draw crowds curious to know what was happening.

"The other day also that fellow Thass beat up our Kanchana for refusing to dance at the funeral, he kicked her and broke all the utensils in her home. Nobody questioned him. Kanchana playfully dances for fun in our street but does that mean it is her fate to go and dance at their funerals. Similarly, one day he pulled Rukmani by hand and tried to hug her. Today he will do it in the pretext of drunken state, tomorrow he will call her to sleep with him, will you defend her? If this fellow is like that, the other guy Mohan while playing cards, not capable of winning honestly, lost to Yettikkattai, but he beat him and snatched his money. On pay day that fellow Ibrahim will come with a false account and take money forcibly."

That man Selvaraj interferes and takes the money from the compensation amount paid to the dead by the government as if he is mama or matchan of Ponnuswamy. What does it mean for it to go on like this? Have we given them a legal bond over us?"

The old Pattamal patti[8] nodded her head as if every question was justified. The night weighed with feelings.

"Nattamai, what do you say, are you coming?"

---

8 A term of address for an old woman.

He raised his bent head, "If it is to the police, I will not come."

"All right, then come to Sundaram Udaiyar's house"

"What to our councillor's house?"

"Hmm."

"Why?"

"To exchange gifts. What type of man are you? It was his son Chinnapaiyan who beat up our Natarasan so badly. Now he cannot even more for another ten to fifteen days, do you know that?"

"Don't you know what type of a man he is?"

"He gets our vote and gets elected doesn't he?"

"If we don't vote, he threatens to beat us, if we argue, he says, he will set fire to our houses."

"OK guys. Let's go. He won't get convinced."

Some of them teamed as a small group and went to Sundaram Udaiyar's house. He was encircled by his party workers. "Annae, Chakli fellows have come", said a voice.

When he came out he was told about his son's deeds but he talked without yielding to anything.

"If some one drunk makes a ruckus then who will stand by silently?"

"But for that, to what extent can one go?"

"Hey, what can you people do?"

"Please, don't talk that way."

"I will face anybody like police, the court or anything, do you know that?"

"Then we too know some law. Let anyone come to our Street and we'll talk."

"Are you challenging me? Get lost you dogs."

All of them returned murmuring to their street. They regretted having gone to the man for justice. In future, he might have said "had any one brought it to my notice", saying thus some justified going to that man.

It was Sunday. Some were playing *Pallanguzhi*[9] near Ponnusamy's house. At the doorway of Mari's house four or five were playing cards. Since it was a holiday, people, some inside the hut and some on the thinnai[10], were lazily lying down. Dogs started barking. Eyes moved towards the direction of the sound.

Thass was stepping down in the Pallar Street in a totally drunken state. On his hand was a fore arm sized knife. The womenfolk stared at him, shocked. His other hand held on to his loosened lungi.

"No body can reprove him."

"Black faced dog, has given birth to this loafer."

---

9 *Pallankuzhi* - a board with two rows each having seven hollows to be filled with five counters; the same played by two using the board.

10 Thinnai -- raised platform in front of the house.

"He should be run over by a car or truck, somewhere."

People's abuses continued. Holding on to his lungi tightly, he staggered near. Those playing cards stared at him blankly. The smoke from Mari's beedi emanated in circles. Thass tumbled down on the thinnai of Rukmani's house. "Hey, Rukmani, where are you" he shouted.

Those playing cards rose up and came over to him. He looked up at them in an inebriated state.

"Innada? what business have you got here?"

"What, innada!"

Panic stricken, Thass stood up.

"Get away quietly."

"Hey, what will you do, if you come near I'll chop you into pieces. Mind it."

All the people pulled Mari back saying "Don't get into trouble, come away?"

"Innada, staring at me? Rukmani has taken fifty rupees to sleep with me, do you know?"

"Hey, will you go away quietly or not...?"

Mani shoved him. He lifted the knife, and both clasped each other and rolled on the ground. Mani snatched the knife, and kicked him on his face. Blood gushed out and dripped down. He picked up with other hand an acid bottle used by perumal for cleaning toilet sinks and broke the end. Realizing the situation was getting out of hand, Thass took to his heels towards Melatheru.

"Run you dog, we are not the ones scared of death."

His voice rose to a high pitch. The acid which spilled out while breaking the bottle blistered his hand. The womenfolk came near and held his hand tightly with their free end of their sarees. The burning increased and the pain reached his head sharply.

KADAISI KAADU

She entered the forest without the knowledge of the writer who described it. The forest is loneliness, the forest is independence, the forest is wind, the forest is life. The forest had formed itself in its completeness by distilling its essence into single words. The dreams of the forest had twisted in her and floated like a wave and formed, until she set off.

The preparation for setting off to the forest was tedious. An asthmatic father, no one to look after him in an orphaned home...the lies, since the intention to set off to the forest could not be revealed openly...

The exhaustion caused by the preparation of lemon rice and Thuvial[1] packets made the journey look backward though the train was moving forward.

The dried fibre like grass, barren rocks, dried wood, unwilted pungent thorny flowers...where was the forest...when would be the forest...

The land expanse had become cold when she arrived at the forest. As it grew late the mist became chilly. The latter half of the night was very cold; coffee needs such climate. She could not sleep lying on the thick durrie which was spread on the iron net used to dry the coffee seeds.

---

1 A kind of strong relish prepared by adding paste of chilli to coconut, ginger, curry leaf or to similar things.

The coffee estate's fence where the chow chow creepers were climbing was bent and damaged by the wild boars. Hey Narasimha, the leg of the trespassing trained horse had been cut. It is said that horses sleep while standing, but it could not even stand.

How many kinds of fences there are! Tall and thorny cactus, thorny babool trees, korandi thorns, plaited palm leaves, barbed wires...The forest had become thorns and fences. The fenced estate that she was imprisoned in was locked from outside by the plaited palm leaves fence. In addition, she latched it from the inside too. Safety, security! The dreams and the forests were imprisoned once again.

She woke up in a hurry. She had to enter into the fenceless arena. One had to bury the face in the knotted roots. When one straightened and rose up one had to open one's eyes to the gigantic trees which were yoked like human legs. Small sparrows should scatter and fly all around. White birds like confetti. To pull out with fingers the infected barks of the trees to see the gold-studded black moths and their eggs. If possible, the slithering python in the hollows of the trees...

She opened the latch quietly. In the night when the earth failed to reflect the light of the moon, stars glowed in their full potency and chaste light. Was the angle of the eyes hundred and eighty or two hundred and ten degrees? It recorded quickly the thatched fence.

The wild ox with its full strength started to push. Unfamiliar even to the human appearance. Habituated to the fear she rushed to the door and latched it. The hut became latches...the forest too.

The story of the writer gleamed and disappeared. In that story, while the green plants burst and burnt, with sparks and smoke emitting sparks towards the sky, the Paliargal[2] danced furiously to quench the yearning and frustrations of the day with their anger mounting against the money lending kandhu vattikkaran.[3]

She wanted to behold the adivaasis hand in hand coming together in sweat and alcohol as they danced in groups. She wanted to see them before their culture was commodified. How has the hilly bamboo, the shovel that had lost its handle becoming cymbals and the noise of empty sins come together to make fine music? The life of man become the music of life, the forests themselves becoming that life, the struggle for survival that is the music of that life...

Before the cinema and the journals could exaggerate and appropriate to bring it to the normal, one should feel the child lying in its damp state with the umbilical cord uncut. She should see nature itself as them...

---

2 A tribe.

3 The person who take exorbitant rate of interest.

How much wonder the story of the writer had kindled in her! Having read the story she was in an excited state to change it into reality.

How can a girl go alone to the forest? Has she run away to the forest or what? In this forest the coffee grows and the cardamom spreads its fragrance, the rest of it is full of dried up trees which stand like broken limbs, grass shrubs and thorny plants. What is she anxious to find here? Why does she wander here, where the Paliyars and Pulaiyars[4] live by gathering gum and peeling off the barks of trees which hardly fill their stomach and hardly fetch them enough to get proper clothes to cover themselves.

Finally the villagers and the estate owners asked her all that was left out of whatever they had asked amongst themselves. The people who are habituated to the threat of forest officials of the lowest rank, the agent to whom they sell their trees, and to governmental power which in the guise of dealing out totals away everything, should be familiar with research and interest too. Everything was for sale...in one way or the other.

She quit while the night was still left. Her neck had become warm as she had untied her hair-do. Having lost its twigs the silver oak swayed with a few leaves on the top which shaded the coffee. The frogs from the stream raised their voices pak...kok...pak...kok.

---

4 A tribe.

In the fields the plantain trees had grown tall and were bent by the weight of flowers and bunches of unripe fruits. Rose buds dark red as velvet...the fences ended...at last the forest.

The teak trees stood with their broad leaves. The grip having loosened the leaves gyred in the air, the greenish tender shoots were swaying in the rays of the sun...thorns stuck by bushel load, the decayed leaf particles flying in the air added weight to the body...it was not a forest. They called it a reserve forest. Trespassing was more than violating the forest laws. The cut down trees awaiting to be auctioned to the agents. All that seemed like huge cylindrical rollers were trees. Roots that had turned into heads of surprisingly fallen trees. Forest...Forest.

Kadaisi kaadu. That was the name for the valavu.[5] Humans are always on the edge of the forest. The end of humanity is always the forest. The expectation roused by the word had subsided...when it appeared.

Muram,[6] padi,[7] ulakkai,[8] sheep's foliage, a bathroom built with dried flat cactus leaves, a peeling wall in which earth and sand drop from both the sides. A lethargic patient with a dog as his companion, sniffling

---

5 A cluster of houses inside a compound with one entry, usually cut off from the society.

6 Wide mouthed winnowing pan.

7 A measure

8 A long round ended heavy wooden pestle.

children, flies swarming around dried gruel. A damsel with great expectations waiting for the stranger...thus waited a girl of that valavu. She climbed up and lay down on the wire net. The sticky grass on her half saree pricked her at many places. Like a doll made out of clay, the writer's kandhu vattikaran sprouted there. Since there were no descriptions of him in the story, she herself imagined his image. A marwari with a cap on his head...furious Naatukkottai chetty with a huge paunch...a whip in the hand and a turban on the head, chewing betel leaves...Oh! wouldn't the skin peel off?

When she was called to go along to the valavu in the night to see them dancing...

The light of the glow-worms wasn't sufficient. The smoke from the fire gave a long interval for the stars to twinkle. Listening to the ox's story while walking down the slope in the light of the torch, and after climbing up the rock and reaching near the arrogantly standing concerted oleander tree, fire came into sight.

The sparks did not arise furiously. A long huge log was burning very quietly like a lamp. When the faces shadowed by the edges of the head-covering worn because of the cold were examined, they revealed the corpses of old women. A deadly silence prevailed there.

She is also a woman. Why don't you talk? She had come all the way to see all of you. Do not get scared, speak without fear.

What fear do we have?

Excellent

Then, will you dance?

We don't dance

Why do you speak like this?

No pipe, no drum. Karadi paarai valavu people have all these things

O.K. at least sing some songs.

Will she give money if we sing?

O.K. it seems you all take money at 30% interest from the money lending kandhu vattikkaaran.

We don't take money from any one.

It seems they whip you, if you fail to pay the interest.

They burst into laughter.

Tell me, don't they lash with chavukku?[9]

What chavukku?

Pointing out the chavukku which was hired for two Hundred and fifty rupees from Chennai...this...this is chavukku.

Please sing...

In the nearby valavu they have a radio; if you

---

9 Casuarina

turn the knob the song will come immediately.

She was told that when the forest officials enquire they say they never go to the forest and they work at the coffee estate. To her they said that they go to the forest to collect gum because of low wages paid by the estate owners.

They gave her a formal statement with great reluctance that sometimes they go to work for the estate owners even at low wages for their hand to mouth existence.

They were accustomed to the kicks in the abdomen like the punches of the stunt master.

Wearing a torn T-Shirt with Rajini's picture printed on it, goggles with rubber bands, half a stomach full of food, a whole day's work...

Civilization had come to the Kadaisi Kaadu...itriyo...trio, itriyo...itri.

POOVUM IRAVUM

Imayam

"One rupee! One rupee!"

"*Chara Malli*"[1]

"Five Hundred Malli. One rupee!"

"*Malli*"

"*Malli*"

"*Arumbe*"[2]

Kesavan shouted in a singsong voice. There were at least ten more flower sellers besides him shouting out the selfsame flowersellers' chant. Each was keen to have the passersby buying his flowers. The place was filled with great noise and bustle. Kesavan passed the time shouting louder than the others and rearranging the strings of flowers hanging over the edge of his basket. He had only just begun with the day's business and so called to the rushing crowd with vigour. He shouted loudly to distract them from other things, yelling *poove*[3] all the time. It must have been around four in the evening and the rush started only after five.

"Come"

---

1 Jasmine blossoms strung together on a thread

2 Bud

3 Flower

"*Amma*, come here!"

"How many *mulam*."[4]

"*Arumbe!*"

"..."

And then it started drizzling. It was not much but how could it suddenly start raining today? Both confusion and anxiety crept up Kesavan's soul. "Oh my god!" he thought, "what if it was to rain continuously?" Oh! No! He repented quickly, "sometimes even a casual utterance could come true". He had bought an extra number of flowers today. After all, it was Friday and more flowers would be sold. When the agent had called him by his name, he promised quickly, "No Annachi. No more credit after today, I promise on my one and only child". Since the day's business had started, so far, only two rolls had been sold. What could one do about that. Will the rain ever stop? It would, he reasoned. It wasn't the rainy season now.

The raindrops began to fall more quickly though they were not really heavy yet. Women ran covering their heads with the free ends of their sarees, and cursing..."Why the hell should it rain now?" Cars, motor bikes, cycles and pedestrians - all added to the deafening din. Who could spare time to buy flowers! Kesavan's head was almost wet. Cold crept up his legs. Should he take shelter in the shops opposite. "Nowadays it rains only in the town", he mumbled. He looked up at the sky and then feeling

4 The length from the elbow to the top of the middle finger

annoyed gazed at the road to see if anyone at all was feeling unruffled. Everyone was running. Would anyone turn towards his flower shop. Weary, he leaned on the lamp post a little distance away. The lamp post was cold. He looked at his flowers. With the little raindrops glistening on them, didn't they look splendid. How did they look so fresh as never before! Lord! They invited one to look at least.

'It would be enough if at least he could recover cost price'. Kesavan looked at the basket and again at the road. The rain was turning heavy now. Not a soul remained. All possible shelters were packed tightly so that you could not stir a hand nor foot to accommodate anyone else. Only vehicles kept moving. "Who had prayed for rain, *chaniyan.*[5] Where on earth did it come from pouring so heavily?" Like the others, he also tied two lotus leaves together on his head. So that they wouldn't come loose, he tied them with the string he used to make garlands. Like a child, then, he put out his hand to hold the drops. Will it stay on the palm! He turned his face up a little and like fine, powdered ice, the rain flew quickly to cover and cling to it... One drop on the nose, on the cheek, on his forehead, on the moustache, on the lips, the eyes... over his whole body... drop, drop, drop...

---

5 A term of abuse used when something or someone is considered troublesome or unwelcome.

Where could one go? Where to hide? Who would give place? All the shopfronts in the opposite row were choking with people. What a crowd! Still more people huddled under the shelter of the bus stand. He stood near a long boundary wall. What could one do? The rain on his cheeks was not salty. He sucked it...tasted it... licked his moustache with his tongue. His legs were aching. He constantly shifted from one foot to the other and clung to the lamp post. Like the others, he prayed to the sky, "Aye! *Pillaiyaarappa*,[6] I will break a coconut next Friday."

"Why did I buy more flowers today?"

"Lakshmi had asked for rice or something."

"How could it be like this."

"The rain has to stop!"

"... ... ..."

The drizzle slowed down and people flowed back onto the road the very next moment. The flower sellers swung into action again each competing to yell louder than the other. With each passing minute their chatter became louder. Some shoved themselves in the way of the passersby, others followed them running...

"One rupee!"

"*Mullai.*"

"Five hundred M*alli.*"

"*Malli.*"

---

6 Lord Ganesha

"*Arumbe.*"

"*Malli.*"

"*Malli.*"

People had to drag their feet awkwardly while walking like so many lame persons together. So much water in this rain! Men, women, cars, scooters, children were all a great whirl of motion. They resembled giant, dark shadows when seen from a distance. Kesavan held out his flowers for the women walking at the edge of the road to see, shouting...

"*Malli.*"

"... ..."

"Aiyo! What must have happened at home?" thought Kesavan as he realized the full intensity of the cold. He had been so worried about business that all thoughts of his home had escaped from his mind. All the houses in his lane stood huddled together like so many little nests. Five ten people could not move about freely in the houses. One had to bend from the waist to enter. There were places in the ceiling which leaked mercilessly. Nothing could help to stop leaking. All four streets in the area were the same. Kamala, the sweet thing, was the one to put plates, tumblers, *chembu*, *idly* vessel, anything that would hold water, under the leaking spots. And it was she who emptied them out once they were full. She had a lot of fun doing that...found it a jolly good game. Well, during this rainy season she could play a lot. But Lakshmi always had something to scold her for, "Look, how many times, Lakshmi, do I have to tell you! Have you

ever remembered, even on a single day, to put that gunny sack outside the door without my coming and shouting at you! Are you a woman, after all, or are you not!" And if the landlady should complain about the drain near the door, or dirt, or the wet wall, anything, she was only too ready to pounce on him. She never, of course, grumbled or muttered to herself. It was always direct...strident and direct; "Even a dog or a ghost could not have borne the suffering that I have to! Two whole years, do you hear, since you got me even a new dress! Two years! Having babies is all that I am good for, I suppose!" He had really loved her at the time of their marriage. She had been good looking too and kind. But things had gone all wrong. How his world had turned upside down! Dear Lord! How she screams!

Suddenly the rain came pelting down. Some of the vendors abandoned their baskets and ran for shelter. "Should I go too", Kesavan wondered and then was annoyed with himself. He surveyed the row of shops on the opposite side of the road, overflowing with people. "Where can one go", he chided himself, "where can one take shelter."

"*Adeiappa.*"

"... ... ..."

Kesavan had been selling flowers at this crossroads for the past four years only. The very second year of his marriage his mother Valli kicked him out asking him to take his stuff and leave. She also chided him "Why are you afraid of your wife?" Ever since he was five he had been selling

flowers at the bus stand. In these four years, at the Teppakulam bus stand junction, he had sold flowers from 3.00 in the afternoon till 8.00 at night everyday. It was the centre place of Tiruchchirapally. He had seen many people there. All the important things were located there. It was the place where many people come and go.

"*Adada*![7] Four years!"

"I had been thinking of something else."

"*Ucchimalai Pillaiyar.*"

"What would happen..."

"... ..."

Since Lakshmi quarrelled with him, he rolled *bidis* for two months. It was what everyone in those four Uraiyur pangali streets did. Kamala too, his baby, like other children, rolled *bidis*. *He couldn't do it.* But Lakshmi had wanted him to stop selling flowers so that she could hurt his mother Valli. She treated him like an enemy. It wasn't easy to string garlands. Could go to dig the ground. Now not only she, she doesn't allow even Kamala now to sell flowers. He doesn't ask either. Would she become the old Lakshmi if the flowers sold well and he made money? Of course, festivals, other auspicious occasions or a tour bus gave the business a little boost every now and then, but then such occasions could hardly come often enough to make the business really good.

---

7 An interjection used to express one's surprise, regret etc.

It was not even a very respectable occupation. People laughed at him. What's more, even a short illness would eat up a week's savings. Everyone would be in a hurry only that one minute when they buy flowers. Everyone knew this. The stray cows never bend for anything but to be pregnant.

"Give it quickly."

"Measure the *mulam* properly."

"Even women would measure more."

"Have your hands been struck with leprosy or something."

"You haven't got any change. I'll take it while coming back."

"Why have your flowers wilted."

"Is there no..."

"I don't like this".

"Come! give it quickly!"

"... ..."

Who knows about malligai, kanakambaram, rose, kudamalli and kadambam? Was there anyone at all who had not plaited flowers in their hair, hung it on the right breast and left and enquired, "Isn't it looking good!". How many ways, after all, are there of wearing flowers. And was there any one who had not removed the flowers carefully and worn them again the next day. But what was the use.

"She who gets the stone and she who cooks gets the empty vessel."

"It's the story of the man going to bath in dirty scum laden water."

"... ..."

"*Adadda*", Kesavan felt the cold again. His feet refused to touch the wet earth and a cold chill crawled all over his body. "Should I go", he wondered looking around. But vendors were still cajoling the customers and he joined in the shouting as life surged back into his limbs.

"*Mullai*"

"Five Hundred *Malli*"

"*Malli*"

"... ..."

The street lights came on. Vehicles were rushing on the road at high speed with their headlights on. The sky looked colourless. Thunder threatened. Once in a while a burst of lightening streaked through the sky. The rain fell softly in little dew drops. These were the few people moving about. There were such few women! You could hardly expect the men to buy flowers with that care and concern which women showed. He had never had such a bad day before. Oh! Why did the rain and the gloomy night torture like this? He felt so unhappy with everything... everything... Lakshmi... his agent... the pedestrians, even Tiruchy. What's there in the whole world to feel happy about. The agent would shout at him. Almost his whole basket was still with him. What would Lakshmi say! Oh! To be yelled at twice! He filled his lungs to the full and shouted.

"... ..."

The woman in a jari sari came out of the sweetshop on the opposite side. She walked down the road without even bothering to save her sari from the water in the street. Her appearance soothed Kesavan. She would certainly buy flowers for at least five rupees. Where did she stand till now. She was his only regular customer appearing at seven sharp every evening. She had been buying flowers from him for a whole year now. After the very first week he had stopped trying to lure or cajole her. She was a regular. She hardly spoke. Upon coming she smiled and again while leaving she smiled as if to say "goodbye". She was the only woman who never bargained with him.

"But why is she going that way." She will come. He looked forward to seeing her. No. Even her pace was different. She was not coming back. 'She just keep going.' The woman in jari sari crossed the Maaris theatre and disappeared. She used to go up to the railway station only. She walked at a pace suited to someone older than she looked. Her smile and her luring eyes would easily make one to like her. In the light of the street lamp, her turmeric-rubbed face would shine. Everyday he resolved to talk to her but when she came his speech left him leaving his mind a little hazy. She did not talk either. Night after night, she came dressed in yellow, green...each and every colour suited her. She looked good in all of them. The powder would show. A little too much kajal in her eyes. But why did she leave today without buying any flowers. Even she was gone?

'Which man will come in this rain? Today is a bad day for her too.'

'Will it be enough to get food today?'

'Definitely she will not die today, even if she could have died yesterday. Or even if she dies tomorrow but, definitely not today.'

"what heavy rain."

"... ..."

People pressed close to each other, crawled on the road slowly. Putting out all thoughts of the woman in the jari sari, ignoring the chilly cold, he took the strings of flowers out of his basket and started shouting again. Rain had stopped. Business could now pick up. Other flowersellers were calling out to the people noisily. They were all desperate to give away their flowers at any cost to anyone who would buy them. What a racket!

"Come"

"Arumbe"

"... ..."

Only a few minutes had passed. With noisy thuds, large hailstones began raining out of the colourless sky. It was not going to stop now. A few flowersellers packed their baskets and ran for the buses. Less and less people could be seen. If only the rain would stop! He could surely sell something. But the rain continued furiously and thunder and lightening clapped and danced to its awful rhythm. Everything had gone wrong. The agent's very first word had been 'No!' The wretched man had said,

"Kesava, why are you guys in this business, if I keep giving credit like this, pretty soon I'll be out in the street begging for my life. Let's just make this the very last time, what do you say!"

"Everything is gone...finished...even time has passed."

"*Ucchimalai Pillaiyare.*"

"... ..."

Suddenly from the gate of the Morris theatre eight to ten huge lights rushed at him all at once. He was at a loss and then suddenly turned to the big boundary wall.

"Splash"

Kesavan felt as if his very heart would stop beating. He even looked different, bathed head to toe in the slushy water from the road, which ran its dirty fingers down him. "Bastard." The flower basket looked black like cow dung. The *malli* had lost all colour. He wiped each and every string of flowers with the rag with which he used to cover his flowers...blew on them...shook the water out. "Bastards! Soiled all my flowers!" He lifted them up to the light and smelled...petrol, diesel, kerosene..."*Pillayarappa*" Kesavan sat and gazed at his flowers for a long time. The rain kept on. Would it ever stop? All others had left. There was hardly anyone to be seen. Once in a great while someone rushed by. Then, he picked up a string and held it to his nose and smelled it. He felt it. "Why should I alone stand here in the cold?" With one swift movement, he tipped the flowers over in the dark, dirty water. He tapped the basket to make sure it was empty. Then

he spat on it. Flowers flowed with the dirty current in rolls, balls and singly. Again he thumped the basket on the ground and turned to look at the sky. 'Tuk' and the very next second the Holy Cross College road, Uraiyur main road, the path leading to Ucchipillayar Temple. Road and all the others turned dark. As he lifted the basket off the pavement, Kesavan remembered how his agent and Lakshmi would shout. "Aiyyaio", he cried out loud and throwing the basket on the ground he chased after the floating rolls and balls of flowers. Like a man fishing, with his two hands he began hunting in the running water in the dark.

"Oh God!"

"... ..."

UNMAI ARIDHAL

Was it raining outside? Or does it seem so because it seems as if a heavy downpour has just ended inside. We were gazing at different corners, as it was difficult to speak facing one another. It looked as though it had been performed right in front of us just now. It tormented us that we had no strength to stop that, that we were reduced to mere spectators. No one dared to utter 'stop this' nor stretched the arms to stop the going on. Leaning, sitting upright and sometimes we even lying down listened to it. We did know to a certain extent what had taken place. It was not clear whether we were motivated by the urge to know how it had happened. We listened to that cry entirely. We listened to those voices filled with fear, anger and abuse. Those voices continued to spread like molten tar, in which I was beginning to drown.

The engulfing cigarette smoke hovering over like a blanket lessened the light making a delusionary atmosphere. I piled all the papers one on top of another in order. "See, if they are in order", I said. My aimless words floated freely in the air. After a small reverberation the silence in the room grew like hardened rock.

Thinking of playing some other song, I searched and found Bob Marley's 'Legend'. After forwarding and adjusting to "get up...stand up", I increased the volume. Sounds of unknown drums rose breaking the

hardened silence that had settled like shells on every one. Kalyani placed the ashtray on the flying papers. Bob Marley's song also seemed romantic. Marley kept singing "Don't give up your fight" again and again.

We had also said something like this to those women the other day. 'Shouldn't give up we will try our best'. In fact, I was filled with fear then. Surrounded with burnt things, only the blackened walls stood. A tamarind tree with green leaves on the top and burnt leaves below was swaying aimlessly. A Pungent smell spread in the wind, which blew up ashes now and then. A police van stood on the other side of the road on the bund of the pond. Four to five policemen sitting in a circle were playing cards.

Chandra (Age 27)

Chandra's house was the first house in the street. Her in-law's house was located seven to eight houses further from her house on the other side. Her mother's house was located ten to fifteen kilometres from there.

"When the problem started there in Anguchettipalayam itself, my husband said that like last time they might set houses on fire here also. So we should go to my mother's house. Only I, the wretched that I am, did not listen. If I had known it earlier that it would happen like this" - her lamenting continued...

"Some wretched people advised us to hide in the school building, no one would know, they said. My husband told me to lock him in the school along with our three daughters...leaving me outside...he should have consumed me also, that sightless god..."

Chandra's suspicion was that someone must have betrayed them. The roaming big mob stopped right in front of the school and called Chandra's husband by name to come out. The mob sprayed the petrol they brought along with them, on the school and arsoned it. Chandra's husband and her daughters were burnt alive.

"It was his chittappa who asked him to hide there; he must have told them also. They shouted come out, come out. Wretched man, if he had replied even once, the children might have survived..."

When they went and checked after the violence, Chandra's husband's charred body was found lying near the door. The children's bodies were found burnt inside the almirah on the right side, where they had hidden, holding tight to each other.

Saying "Some more tea?" Kannan poured some tea and gave it. The heat not sensed by the hands, makes the tongue beat a hasty retreat. As the reverberating voices inside the head dip into the spinal cord as agony, the body jerks. Abhi lights the next cigarette. As the glow of the fire between ash and cigarette comes and goes, it only rekindles the incidents. There is

a burning sensation at the fingertips. Nails bitten to the fingertips with blood ready to be drawn.

Ants were moving towards the fresh leftovers of the eatables. I took a matchstick and lit it. After spreading the smell of zinc the stick burnt out but the breeze shaken the smoke around it. Again, the smell of ash fills the nose.

Meenatchi (Age 21)

"He came from Madras only that morning. When he was standing in the bus stop to go to taluk office to get a certificate, those sons of bitches chopped him into pieces...When I saw the mob coming, I ran inside the Mariamman temple on the opposite side. Before he realise, they surrounded him shouting don't spare him, don't spare him." As I saw through the keyhole he fell at their feet with folded hands. Those wretched people repeatedly stabbed him in turns.

One man had cut his throat with a knife like a goat. They severed the head and stuck it on the trishool, which was planted in front of the Mariamman temple. When we went, the police had removed the head but we could see the dried blood over the trishool. The deceased person's name was Ramesh. He was working in a private courier service in Madras. He had come to his place on receiving a letter from his parents about the

Dandora[1] notice about the distribution of electoral identity cards and how it was compulsory for everyone to get their electoral identity cards. Meenatchi was his *muraipen*.[2] It was said that since he vowed that he would marry only after getting a government job, Meenatchi had been waiting for him.

Anjalai (Age 42)

Anjalai's husband Shanmugam (age 45) had gone to the *sandhai*[3] at Puduchattiram. Since he had come by the train, he was not aware of the violence, which had taken place in the village. While he was returning he saw the smoke billowing and he ran towards the village. The policemen who had arrived just then shot at him and he was killed by the bullet. The police claimed that they shot at him on "suspicion that he was a rioter." Anjalai said that he was shot intentionally even the Panchayat president of Anguchetipalayam was said to have come along with the police and identified him. And the police refused to answer how a person running towards the village after the violence was over could be identified as a rioter.

1 Tom-tom

2 A girl on whom a boy has a customary claim to marry.

3 Fair or bazaar.

I shook the flask to check whether there was any tea left. It was empty. What we witnessed in the streets was still afresh in the mind. The wind whirling as if it was the rage of the spirits of the dead; Women mourning sitting and standing before the burnt and charred houses. Who were they moaning with? With the spirits of the dead...

"Are we sending this reports to the Human Rights Commission?"

"Let us send it and see."

"Whether the Commission considers or not we will bring it out in the media and create pressure on the government through which if we could a little relief, it would give them moral strength."

Kalyani who was turning the pages asked "We have not mentioned what recommendation we are giving, without it we cannot conclude it...If we only record and report it, will it do?"

"I don't think that we can come to a conclusion...How can we give them any kind of justice, speaking which truth?" -- with fatigue, I leaned back. As we waited hoping for a bus to come, the words of Chandra from the other side of the road still reverberates.

"Ayya Maharajas put everything in the Newspaper, get medals and wear them also, get me one bottle of poison samiyala... I am standing here having lost everything... Ayya Maharajas...

THAZHUMBU

Veluchamy turned back when he heard somebody calling him and clapping their hands to attract his attention. In the dim, yellow light of the street lamp, he could vaguely make out a couple of figures waving and coming towards him, obviously in a hurry. Standing under the light of the cornershop he strained to recognize them but managed to do so only when they came close to him. They were Urulaikudi Solaiappam and Innasi. As they came near, he carefully put down his bag containing the chisel, wedge and hammer and lifted his head to look at them.

"What is this, Annae! Though we kept calling you,
you just carried on as if you did not hear...without
stopping to look back even once."

"Not like earlier. Well. Once people are in demand, I suppose, everyone tend to be like that."

"Demand!...what kind of a big demand have you
seen! Anyway, tell me whatever you stopped me for."

All the three stepped closer to the shop front and lit bidis. The straight-sitting *kadapparai*[1] glittered in the light thrown by passing vehicles.

1 A long iron bar (used for digging pits, raising heavy objects, etc.)

"We stopped you for nothing in particular. Just wanted to tell you that the date for Pongal has been fixed in our village, so we thought we should just let you know."

"Well! If the date has been fixed you get ready to pray well and eat well...lots of mutton, I suppose...what else..."

"O! Come. Do you have to teach us to eat well, mayiru."

"Then what *do* you want from me?"

"We need two cans of the *stuff*."

"If you need the *stuff*, I suggest you go to the *dhobi* colony and ask Sevanan for two cans, or even four cans, of donkey's piss."

"O! Anne. Come, take this money. If you want us to supply you the cans, we will do that too. Or if you have them we will just come and pick up the stuff."

"Who the hell has left this sack here in the middle of the road! Holding a conference, guys! Can't you see the lorry coming!"

Veluchamy got the sack with his wedge, chisel and hammer out of the way and close to him while the cleaner kept up his scolding chant.

"What do you say? Come, *Anne*, don't keep mum."

"Are you crazy?...It is five months since I last brewed *ooral*[2] – I now quarry stones and carry sand for a living. You fellows go around with your tongue hanging out all over the place. It is for the likes of you only that there are shops at every corner. Why don't you go there...go and drink there."

"It doesn't matter what we try. Nothing compares with your stuff, Anne."

"Yes! All men come and say the same thing to me. But I have decided...I'm not touching the stuff and so get out now...shoo off!"

"*Anne*! Will you swear on my head that you don't brew anymore."

"I swear! Even I will jump across my dhoti right here for you! It's almost five months since I have stopped brewing."

"No, don't. We will take your word for it. But what do you do for a drink then?"

"Why! Will you be punished for not drinking! Is there a law against it? Or will someone force it down your throat through a

---

2 Predistilled arrack.

funnel if you refuse? Why do you guys go around watering at the mouth like dogs?"

Veluchamy bent down, picked up his sack and balanced it on his head. One of the men held his *kadapparai* by force, "O.K.! Tell us what you need to brew the stuff and we will leave. Just come one day before Pongal and brew it for us. You can name your price. We will pay."

"No! Even if you were to give me mountains of money...or the sun itself was to rise in the West... I'll not light the fire for brewing again. I swear by *Maari thayee*[3] and I won't".

Drawing away the kadapparai with a jerk he walked swiftly away. The men looked at his receding back and then withdrew. A truck, loaded mercilessly, passed with a great noise and belching of dark smoke.

In that whole area, Pandavarmangalam Veluchamy's *stuff* was famous. Specially during festivals like Pongal the crowd would flood him with requests and people would wait for hours for their turn.

"This is the only stuff worth drinking. Even the burp after it tastes sweet, smelling of banana, dates and babul bark. Just a little is enough to give you that light feeling of floating on air lying on a soft cotton mattress. And these other fellows! Nowadays they mix batteries, datura leaves, urea

---

3 Goddess of rain.

and even tranquilizers sweetening the bloody brew with sugar syrup before serving. The moment you drinks it, you feel thirsty, your eyeballs roll up and you are liable to stumble and fall even in the middle of the road. Probably wouldn't even know whether you were shitting or making water right there."

"Last year on Pongal, for a wager, he filled his stuff inside a rubber tube like the intestine of a hen and dropped it from a man's height. And all night it jumped around like a rubber ball without spilling out. That's what *his stuff* is like."

When Veluchamy reached the workshop of blacksmith Arumugam, the latter was busy bellowing with one hand and heating his chisel in the furious fire with the other. In the dark of the workshop, the lighted *beedi* between his lips glowed like a blood spot. He strained to make out Veluchamy.

"Who?...Is it Veluchamy?...Where have you been?...It's good that you have come or I would have put away the bellows with this."

"Don't ask...I was caught by two useless fellows on my way and had to wrestle to free myself for getting here."

"What did they want?"

"Thinking of old times, they just pranced around me like thirsty dogs wanting the stuff."

"You should have brought them with you...we would have treated their mouth with the hot iron rod."

"I suppose, from now onwards we will have to do that only if we are to do our work in peace."

"Even when you shun trouble, trouble wont' shun you", Arumugam quoted, "That's your condition right now."

"Yes, *Saamy*. Day after day, I have this same problem. At least four guys each day!...O.K.! Strike this quickly...Only if I leave early can I catch the bullock carts. Once they leave, it'll be difficult to catch them again to get money. Just strike the edges well, will you? For the past two days, the rocks have been really hard."

Veluchamy took the shorter route, crossed the southern market and on reaching the market found the bullock cart drivers, unskilled labourers, masons and contractors bustling all over the place. He calculated.

"Pitchaiah Thevar's cart...four loads of stone blocks and two loads of medium size gravel. For Shenbaga Vellar, three loads of gravel, two loads of stone blocks and one load of sandy gravel. 4x3 is 12; 5x12 is 60 and 60+8 is 68."

"Hey! Velu. Tomorrow also the mason needs four loads of stone blocks. He had to leave so he asked me to tell you. Go early. Be careful not to be late. We don'' mind even if it is a bit big. But we can't wait around. If you get late, we will take it from Muthuvel and then you shouldn't feel bad."

"You just bring the cart, dear man, and you'll find the stone waiting. There's no need to be in such haste."

He tramped his way back to the blacksmith's shop still counting the money in his hand. On his way, he bought something to eat for his wife and son.

"O! Veluchamy! Back in a flash you are!"

"What did I have to hold me. By God's grace, all the cart drivers were there together so I just took the money and returned by the shortest route."

Blacksmith Arumugam was sharpening the edge of his red-hot chisel. Striking it to get it back to its normal shape, he shoved it in a tub of water and it smoked with a "ssh". When he put the chisel in the bellows when blacksmith Govindan entered and began to fan it.

"Come, *Saamy*. You were nowhere to be seen..."

"Who! Veluchamy? Come...It was you who had disappeared...How is the stone business? Hope you are keeping well."

"Yes, everything is fine. Thank you, kindly."

"We must be the only ones melting ourselves in this heat. Every Tom, Dick and Harry is minting money in some way or the other. You should not care about the idle gossips and just go back to your old work and earn well. I can really not understand why do you choose to ruin yourself like this."

"Don't you start too! All the others are saying the same thing already. I don't mind if I get only half-a-meal of rice per day but I am proud of myself."

"Who can afford such fine morals these days."

"Mama, Fan slowly. The charcoal dust is flying in my face."

"It's not that, Saamy. People think that if you brew liquor you can be asked to do anything."

"See, Velu, are all five fingers alike? Wherever a few men gather they will each have something different to say. Why do you bother about that. Let them talk. Words can hardly hurt you. Let it go in through one ear and out the other."

"Saamy, you have no idea of my problem."

"What problem, Velu? We know, of course, that if you feel bad about something you can't do that. But which other business can get you an income like that. Look at *Pithu Kaal*[4] Raakan wearing rings on all five fingers. His wife goes around covered with jewels...living like a king."

"Saamy, he and his wife are fit for what they do. We cannot be shameless like that."

Veluchamy walked slowly under the load on his head and his mind went back to what had happened the other day.

He had been sitting on his cot in the courtyard in front of his house. His son was asleep on a mat nearby. A few women were working under the street lamps sticking labels on matchboxes. Veluchamy's wife Chinna Maadathi was carrying water from the street tap. That's when two cycles stopped in front of his house. Veluchamy got up and made way for both. The two riders were local policemen who visited him often. Both were adept at drinking to their eyeballs. They asked him for cigarette packs and money, which disappeared in their pockets.

"Hey! Veluchamy, there is a new head constable who will be coming soon."

"That's fine. Let him come."

"He'll need *stuff*."

---

4 Fissures (of the sole and toes).

"Well, I have stuff. He can drink to his heart's content."

"Not that stuff. He doesn't drink."

"Then what!"

"He needs woman stuff."

"... ..."

"Why have you gone quiet. Better be quick because he'll be coming soon."

"You know me well, don't you."

"Yeah! Fine. We know you very well."

"Then, what!"

"Nothing we can do. We can hardly say 'no' if the head constable asks us."

"... ..."

"Listen, Veluchamy, he is new to the place. You're gonna need his favour or you can't carry on your business. It's just for one day, anyway. You can send your wife today and if he asks again we'll arrange something else."

Veluchamy broke out in a torrent of abuse which had them scurrying in no time. Chinna Madathi joined her husband in hurling indignities upon them.

"Every month without fail they get their bribes. Whenever they come they get free liquor, cigarettes and *beedis*! Mutton and eggs must be served

to our Lords! On top of all this, we must pay fines in courts every two months to keep their records looking good. Now! They need concubines too! You wouldn't have dared ask even if you had had any sisters at home."

Both the husband and wife did not sleep all night. With their son sleeping between them, they discussed things in and out. Early the next morning, Chinna Madaathi poured the liquor down the drains. She cleaned the earthen pots and put them away. Both of them walked to the quarry carrying *kadapparai*, shovels and baskets. Then they bought wedges, chisels and hammers.

The sun moved up in the sky. On the first day, his sharp chisel and hammer sent the rock chips flying again and again. Chinna Madaathi separated the sand from the gravel. His son used a small iron rod to dust the sand off the stone blocks. Bullock carts moved in and out of the large pits.

His body glistened with sweat as if with castor oil and Veluchamy wheezed as he brought the hammer down with heavy strokes. Suddenly, he looked up on hearing a loud noise. Thinking it was yet another lorry, he actually saw a police van come to a halt directly in a line above his head. For the first time, Veluchamy trembled on seeing the police. Four or five policemen came running down.

"Hey! You! Get inside the van."

"Why should I get inside the van."

"O! so we have to tell you why...or you won't get in...?"

"You, rascal! You liquor-brewing dog talking back at us. Get inside quietly."

He was held down by two cops while the other two tied his hands and beating him they threw him inside the van. Chinna Madaathi, throwing the sand in the air, screamed at them. The head constable threatened from inside.

"You dirty whore! Keep your mouth shut or I'll tear your..."

Chinna Madaathi kept her head safely low as her son passed her the earthen pots one by one. After she had all of them, she passed the wedge, the *kadaparai,* chisel and the sledge-hammer to him and he placed them where the pots had been sitting till then. When he came close she cleared the cobwebs from his head.

"Come, take the list. Keep it safely in your pocket. On your way, visit Krishna mama and brief him. Hire a pushcart and take mama along with you. Go straight to Thirukkoti Nadar'' shop and give him the list. Get everything and be careful while coming back. Also, on your way back, without fail, order for two *anther*[5] good firewood. Mention your father's name and he'll understand. Tomorrow morning you go with Krishna mama and bring babul bark. We must mix the ingredients for arrack tonight itself.

---

5 Measure of weight (approximately 25 kg.)

Ask him to give good jaggery. Mind that you smell it before taking it. Put the bananas at the top or they'll be crushed."

Veluchamy's son tramped out after taking the list from his mother. Chinna Madaathi bent down to clean the big earthen pots. She tucked the free end of her saree in her waistband to avoid the dirt coating the pot.

EPILOGUE

EPILOGUE

Dalit literature is the literature of the oppressed. Untouchability has been abolished by Article 17 of the Indian Constitution but its practice has never stopped. The practice of untouchability is manifested in many forms and it has been practiced. Mostly in the rural areas of the country. The protest of the Dalits to reject the past and the religious system particularly has taken many forms. Dalit literature is also one of the ways of protest chosen by the Dalit intellectuals to fight against the practice of untouchability.

"Dalit literature or protest literature has been an effective way for dalit writers to express their dalit consciousness and show their inner feelings. Over the years, writings about the Dalits by others, especially of course their opponents have generally portrayed them as objects".[1] For centuries Dalits have been portrayed as criminal, uncouth sinners, and so on. But in the Dalit literature, the agents and actors are Dalits. The perspective of these intellectuals about the society is from below. These writers-interpret the reality as portrayed by the mainstream writers as fake. Dalit literature, which is born out of a social movement, strives to create a society which is based on equality.

---

1 Massey, James, *Downtrodden*, Geneva: WCC Publications, 1997, p.43.

Though Dalit literature emerged as a new school of thought in Marathi in the early sixties. Tamil Nadu has waited for more than 20 years for it to emerge as a new school of thought in Tamil.

There are thousands of languages being spoken in the world. It is impossible for everyone to know all languages. Translation becomes indispensable when need arises to know a language other than one's mother tongue. Through translation one shares one's culture, habits etc., with an unknown culture. Translation helps to spread and expand the paradigm of one's own culture.

In the present work six short stories of six Tamil Dalit written have been translated into English. The problems of Dalits in Tamil Nadu is not just their problem alone. It is the same problem of the Dalits elsewhere in the country. Untouchability is a pan-Indian problem. To share the problem and to expose the atrocities against Dalit by the non-Dalits one needs a language which could be understand by most of the people. Comparing to other languages (regional) particularly in Indian, English acts as *lingua franca* and it would serve the purpose of the writers as well as the translators. Further English is the language of empowerment and globalization and is thus the most suitable medium for Dalit writings.

No translation can be perfect, final or the best. The translation of Six short stories into English from Tamil in this dissertation, according to me are readable though this translation would be mostly appropriate for Indian

readers because they share the commonality of culture with the source language of this original work. During translation, the translator has faced many difficulties to preserve the cultural nuances of the original. This translation maintains the spirit of the Dalit consciousness without glossing over by the target language culture. This translation is an expression of my interest in propagating Dalit consciousness and I hope this work will interest others also into undertaking such ventures.

BIBLIOGRAPHY

BIBLIOGRAPHY

PRIMARY SOURCES

Bama, *Annachi*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.
Dharman. Cho. *Thazhumbu*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.

Idhayavendhan. Vizhi. Pa. *Pallatheru*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.

Imayam, *Poovum Iravum*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.

Ravi Kumar. *Unmai Aridhal*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.

Sivakami, *Kadaisi Kaadu*, Annual Literary Issue, *India Today*, Chennai, 1995.

SECONDARY SOURCES

Books

Anand, Mulkraj and Zelliot Eleanor. *An Anthology of Dalit Literature*, New Delhi, Gyan Publishing House, 1992.

Anbukarasi and Mohan Laarbir. et.al., *Dalit Feminism* (Tamil), Madurai, Dalit Resource Centre, 1997.

Barnstone, Willis., *The Poetics of Translation: History, Theory, Practice*, New York, Yale University Press, 1993.

Bassnett-McGuire., Susan. T. *Translation Studies*, London: Routledge, 1988.

Bassnett, Susan, et. al., eds., *Translation, History and Culture*, London: Printer Publishers, 1991.

Benjamin, Walter. *Illuminations*, trans., Harry Zohn, New York, Scholken Books, 1969.

Bhatnagar, Y.C. *Theory and Practice of Translation*, Delhi, Ajanta, 1993.

Catford, J.C., *A Linguistic Theory of Translation*, London: Oxford University Press, 1965.

Collin, Patricia Hill, *Black Feminist Thought*, Cambridge: Unwin Hyman, 1990.

Dangle, Arjun, et. al., *Poisoned Bread*, Hyderabad, Orient Longman, 1992.

Gowthaman, Raj. *Aram/Adhi Kaaram* (Tamil), Coimbatore, Vidiyal, 1997.

Gupta, R.S. et. al., *English in India: Issues and Problems*, Delhi, Academic Foundation, 1991.

Gupta, R.S. et.al., *Literary Translation*, Delhi, Creative Books, 1999.

Hewson, Lance. et.al., eds., *Redefining Translation - The Variational Approach*, London: Routledge, 1991.

Ilaiah, Kancha. *Why I am not a Hindu*, Calcutta, Samya, 1996.

John Biguenet and Rainer Schulte. et.al., *The Craft of Translation*, Chicago: The University of Chicago Press, 1989.

Lakshmi, H. *Problems of Translation*, Hyderabad: Booklinks Corporation, 1993.

Lefevere, Andre. *Translation, Rewriting and the Manipulation of Literary Fame*, London: Routledge, 1992.

Massey, James. *Downtrodden*, Geneva: WCC Publications, 1997.

Mukherjee, Sujit. *Translation as Discovery and Other Essays*, New Delhi: Allied Publishers, 1981.

Nagaraj, D.R. *The Flaming Feet: A Study of the Dalit Movement*, Bangalore: South Forum Press, 1993.

Nanjappan, R. et.al., *Navina Tamil Illakkiyam Sila Paarvaigal* (Tamil), Coimbatore, Vaikarai, 1997.

Newmark, Peter. *Approaches to Translation*, Oxford: Pergamon, 1981.

Nida, Eugene A. and Taber, Charles R. *The Theory And Practice of Translation*, Leidon: Brill, 1974.

Niranjana, Tejaswani. *Sitting Translation*, Oxford: University of California Press, 1992.

Owens, Rachel. ed., *The Translator's Handbook*, London: The Association for Information Management, 1996.

Parks, Tim. *Translating Style*, Washington: Cassell, 1998.

Pride, J.B. et.al., eds., *Sociolinguistics: Selected Readings*, Harmondsworth: Penguin, 1987.

Rajan, P.K. *Studies in Mulk Raj Anand*, New Delhi: Abhinav Publications, 1986.

Ramakrishnan, Shanta. et.al., ed., *Translation and Multlingualism*, Delhi: Pencraft International, 1997.

Rao, Raghunath. *The Art of Translation - A Critical Study*, New Delhi: Bharatiya Anuvad Parishad. 1990.

Ravikumar. *Dalit: Kalai-Illakiyam-Arasiyal*, New Delhi: Dalit Kalaivizha Kuzhu, 1996.

Ravi Kumar. *Kankaanippin Arasiyal* (Tamil), Coimbatore: Vilimbu Trust, 1995.

Shariff, Mohammed N. *Mozhi Peyarppu Vazhigalum Vaipugalum* (Tamil), Neyveli: Vergal, 1997.

Sitesh, Aruna. ed., *Glimpses: The Modern Indian Short Story*, New Delhi: Affiliated East West Press, 1992.

Talgeri, Pramod. & S.B. Verma, ed., *Literature in Translation: From Cultural Transference to Metonymic Displacement*, Bombay: Popular Prakashan, 1988.

Venuti Lawrence, *Rethinking Translation: Discourse, Subjectivity Ideology*, London: Routledge, 1992.

Seminar - The Monthly Symposium, New Delhi, 471-November, 1998.

Zelliott, Eleanor, *From Untouchable to Dalit*, New Delhi: Manohar, 1996.

Articles

Anand, Mulk Raj, "Art is not Life" in S.K. Desai & G.N. Devy, et. al., *Critical Thought: An Anthology of 20th Century Indian English Essays*, Bangalore: Sterling Publishers, 1987.

Deo, Veena & Zelliot, Eleanor, "Dalit Literature - Twenty-Five Years of Protest? Of Progress?" in *Journal of South Asian Literature*, vol.XXIX, no.2.

Gnanadason, Aruna, "Dalit Women - The Dalit of the Dalit", in Arvind P. Nirmal, et. al., *Towards a Common Dalit Ideology*, U.E.L.C.E., Madras.

Pandian, M.S.S., "Stepping Outside History? New Dalit Writings from Tamil Nadu", in Partha Chatterjee, ed., *Wages of Freedom: Fifty Years of the Indian Nation-State*, New Delhi: Oxford University Press, 1998.

Schwartz, Michael, B., "Indian Untouchable Texts of Resistance" in Seneviratne, H.L., (ed.), *Identity, Consciousness and the Past: Forging of Caste and Community in India and Sri Lanka*, New Delhi: Oxford University Press, 1997.

Dictionaries

Kriyavin Tarkala Tamil Akarati, Tamil-Tamil-English, Chennai: Cre-A, 1997.

Peter Mark Roget, *Roget's Thesaurus*, New Delhi: Goyal, 1995.

The Chambers Dictionary, English-English, New Delhi: Allied Chambers (India) Limited, 1993.

Universal Deluxe Dictionary, English-English-Tamil, Madurai: Deluxe Publications, 1990.

APPENDIX

சிறுகதை

அண்ணாச்சி

• பாமா

• ஓவியங்கள் : ஹரிகிருஷ்ணன்

"ரொம்பக் கிசும்புக்காரனா இருப்பாம் பொறுக்கோ இந்தப் பெய. அவுகய்யனும் அம்மையும் அப்பிராணிக கெணக்கா இருக்கைல அவுகளுக்குப் பெறந்த இந்தக் கழுத இப்பிடித் தறுதலையா வந்து வாச்சிருக்கே." — கோவமும் சலிப்புமா சொல்லிக்கிட்டு இருந்த மாடத்தியத் தடுத்துட்டு முத்துரத்துனம் மேல சொன்னா: "அதானடி... அந்த வீட்டுப் பிள்ளைக பூராம் இப்பிடித்தான் இருக்குதுக. மித்ததுகளயாவது ஒரு வழில சேத்துரலாம். ஆனா இவெ இருக்கானே... அதான் இந்த அம்மாசிப் பெய. இவன எட்டுலயுஞ் சேக்க முடியாது; எழவுலயுஞ் சேக்க முடியாது. ரொம்ப ரப்புக்காரன்."

"யாரு... அந்தத்த இருளாயி பேரனத்தான சொல்றீக? எம்மா... அவெ வெலாவுல வெடுச்ச பெயல்ல."—பக்கத்துல ஒக்காந்து பாசிநெத்து அடுக்கக்கிட்டுருந்த தாயம்மா சொன்னா.

அம்மாசிக்கு இருவது வயசு இருக்கும். தெருவுல பொம்பளைக சொன்னது கெணக்கா இவெ ஒரு சைசான பெயதான். ஊர்ப் பெரியவுகளுக்கு இவன வள்ளுசாப் புடிக்காது. ஆனா, எளவட்டப் பெயல்களுக்கு இவம்னா உசுரு.

வயசுக்குத் தக்கன வளத்தியும், கருத்த மீசையும் அதுவுமா பாக்குதுக்கு அம்மாசி நல்லா இருப்பான். நல்ல தேகக்கட்டு. அவெஞ் சிருச்சாம்னா வெயிலுக்குள்ள துள்ளுற கெண்ட மீனுக கெணக்கா பளீர் பளீர்னு பல்லு ஒளியடிக்கும். பெய என்னத்தத்தாம் போட்டு பல்லு தேப்பானோ தெரியல. எப்பவும் நையாண்டியாப் பேசுனாலும் ஒரு நாயத்தோட பேசுவான். என்னமோ விட்டேத்தியாத் திரிறவன் கெணக்காத்தான் தெரிவான். ஆனா ரொம்பா வெவரமான பெய.

பொழுதெனிக்கும் அவனப் பத்தி ஆவலாதிதான் வரும். அந்தப் பெயலச் சரியாப் புருஞ்சுக் கிராமத்தாஞ் சனங்க இப்பிடி அவனப் பத்திக் கூடக் கொறயாப் பேசுதுகன்னு நானு நெனப்பேன். இப்பக்கூட அவெஞ் செஞ்சது எனக்கு நாயமாத்தான் தெரிது. அவன நேராப் பாத்து பூராத்தையும் கேட்டுட்டேனே நானு.

வெள்ளங்காட்டி கம்மாப்பக்கம் வெளிக்குப் போகையில அவனப் பாத்தேன். அப்பத்தான் அவனும் நானும் பேசிக்கிட்டோம். என்னடா வெசயமுன்னு கேட்டதுக்கு எடுத்த எடுப்புல பூஞ்சிரிப்பா ஒரு சிரிப்பு சிரிச்சான். சிருச்சுக்கிட்டே நடந்த வெவரத்தச்

கிராமத்தாஞ் சனங்க அவனப் பத்திக் கொறயாப் பேசுதுக. இப்பக்கூட அவெஞ் செஞ்சது எனக்கு நாயமாத்தான் தெரிது.

> "நானு நெட்டியக் கல்லுலதான் எந்திரிப்பேன். அதுக்கெடைல எந்திரிக்கணும்ங்ற பேச்சே கெடையாது."

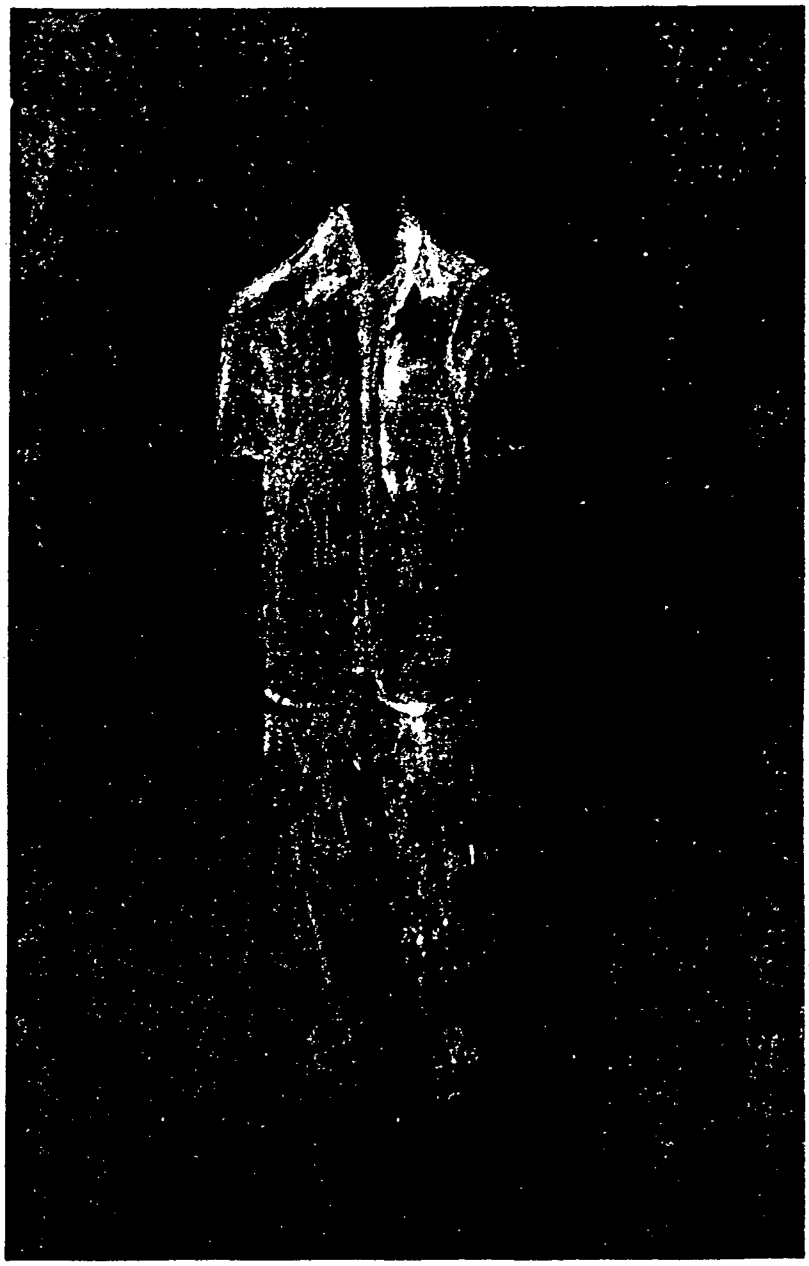

சொன்னான். "ஏ மச்சான், இதுல என்ன தப்பு இருக்குன்னு நீ சொல்லு. நேத்து அவரு பரசுராமரு வயக்காட்ல வரப்பு வெட்டிட்டு வெள்ளனத்துல வீட்டுக்கு வந்துட்டேன். வந்து கூழக் குடுச்சுப்போட்டு அப்படியே நெட்டியக்கல்லு வரைக்கும் ஒரு நட போயிட்டு வருவமின்னு வண்டி ஏறுனேன்."

"நெட்டியக்கல்லுக்கு என்ன சோலியாப் போன?" நாங் கேட்டேன்.

"சொல்றதக் கேளு மச்சான்; அங்க கெணத்து வேல கெடைக்கு முன்னு இந்தக் கடக்காரப் பொண்டு கப் பெய சொன்னாமுன்னு வேல வெசாரிக்கப் போனேன். நம்மூரு பஸ்டாண்டுல வண்டி ஏறமின்ன பெரும்பாடாப் போச்சு. அம்புட்டுக் கூட்டம்."

"வண்டில ஏறயில யாரேடயும் சண்ட போட்டிட்டியோ?"

"நீ ஒரு திக்கம் மச்சான். முழுசுங் கேக்காமெ ஒம்பாட்டுக்கு என்னத்தயாவது சொல்வ. ஊடால பேசாமக் கேளு."

அவெங் கோணந் தெருஞ்சதுனால நானும் அவசரப்படாமெ, "சரி சொல்லு. நானு குறுக்கே பேசல."—சொல்லீட்டு அவெ என்ன சொல்லப் போறாமுன்னு அவனயே பாத்தேன்.

"அம்புட்டுக் கூட்டத்துல அடுச்சுப் புடுச்சு ஏறி எடம்பாத்து ஒக்காந்துட்டேன். அதே வண்டில அவரு சந்துரசேகரும் ஏறுனாரு. சந்துரசேகர்னா யாருங்ற? அதான் எங்கய்யம் பண்ணவேல செய்றாம்ல அந்த நாய்க்கருதான். வந்தவரு எனியப் பாத்ததும் 'ஏலேய்... நீ அந்த மாடசாமியோட மகந்தான?' டான்னு கேட்டாரு.

'நானு மாடசாமியோட மகனேதான்' —சொல்லிட்டு எம்பாட்டுக்கு ஒக்காந்திருந்தேன்.

'ஏலேய்... எனிய யாருன்னு தெரியலயாடா?' —சிரிச்சுக்கிட்டே கேட்டாரு.

'ஏந் தெரியல. நல்லாத் தெரியுமே... நீரு சந்துரசேகருந்தானே?' —சொல்லிட்டு ஒரு பீடிய எடுத்துப் பத்த வச்சுக்கிட்டேன்.

'தெ நஞ்சுக்குட்டிமாடா ஒக்காந்துருக்க? எந்திரிடா... நா ஒக்காந்துக்கிறேன்'னு சொன்னவரு நானு இருந்த சீட்டுக்கிட்ட வந்தாரு.

நானு எந்திரிக்காமயே மருவாதயா சொன்னேன்—'நானு இம்புட்டுக் கூட்டத்துல நசுங்கி, பிதுங்கி இந்த எடத்தப் புடுச்சு ஒக்காந்துருக்கேன். இங்ன நெட்டியக் கல்லுல எறங்கிருவேன். அதுவரைக்கும் நா ஒக்காந்துக்கிட்டு வாறேன். நானு எறங்கவும் பெறகு நீங்க ஒக்காந்துக்கோங்க.'

'ஏலேய்– இந்தாருக்க நெட்டியக்கல்லுதானடா? எந்திரிடா– தள்ளிக்கோ... நா ஒக்காந்துக்கிறேன். அய்யா நின்னுக்கிட்டு வரைல நீயி மருவாத இல்லாம ஒக்காரலாமாடா?' மழுப்பல் சிரிப்போட சொன்னாரு. நானும் பதுலுக்குச் சிருச்சுக்கிட்டே சொன்னேன், 'அய்யாவா... எங்கய்யா உம்ம பிஞ்சயிலதான இப்ப உழுதுக்கிட்டிருக்காரு. நீங்க எப்ப எனக்கு அய்யாவானீக? என்ன சொன்னாலும் நானு நெட்டியக்கல்லுலதான் எந்திரிப்பேன். அதுக்கெடைல எந்திரிக்கணும்ங்ற பேச்சே கெடையாது.'"

அம்மாசி மொகத்துல இருந்த குசும்பையும் சிரிப்பையும் பாத்துட்டு எனக்குஞ் சிரிப்பு வந்துச்சு. "கடேசி வரைக்கும் நீயி எந்திரிக்கவே இல்லியாக்கும்?" — நாங் கேட்டேன். "நானா எந்திரிக்கிற ஆளு? இதோட உட்டுருந்தாலும்

தேவலயே. பெறகு என்ன சொன்னாமுங்க?

'ஒனக்குப் படி அளக்குற சம்சாரிகிட்ட போயி வம்பு பண்றியேடா. ஒங்கய்யனுக்கு இருக்குற நன்றி விசுவாசம் ஒனக்குக் கொஞ்சங்கூட இல்லியே. நாய்க்கரு வர்றாருன்னா பள்ளு பறச்சாதிபூராம் அம்புட்டுப் பணிவா இருக்கும். இவெம் பொடிப் பெயலுக்கு எங்க அதெல்லாந் தெரியப் போகுது' — அவரு இப்டிச் சொல்லவும் எனக்குக் கெட்ட கோவம் வந்துருச்சு. பெறகுங் கோவத்த அடக்கிக்கிட்டு சொன்னேன், 'எந்திரிக்க முடியாதுன்னா முடியாது. இதுக்கு மேல பேசுனீர்னா மரியாத கெட்டுப் போகும்.'

நெட்டியக்கல்லு வரவும் எறங்கிட்டேன். அவரு தரப்புரத் தரப்புரன்னு மொணங்கிக்கிட்டே வந்தாரு. நா மேல ஒண்ணும் பேசல. இதுதான் நடந்தது மச்சான். இங்க நம்ம தெருப் பெய மக்க எனியமென்னு துப்புறாளுக."

"அதுக்குள்ள எப்பிடி ஊருக்குள்ள தெருஞ்சுச்சு?" — நாங் கேட்டேன்.

"அந்தக் கன்றாவிய ஏங் கேக்குற. சாயந்தரமே சந்துரசேகரு எங்கய்யங்கிட்ட வெசயத்தச் சொல்லி எனிய கண்டுச்சு வைக்கச் சொன்னாராம். எங்கய்யா எங்க விட்ல போட்ட கூப்பாட்டுலதான் இப்ப தெருப்பூராம் இதே பேச்சா இருக்கு."

"நம்மூருப் பொட்டச்சிக சும்மான்னு இருக்க மாட்டேங்காளுக. அவா ஊமச் சிறுக்கி, என்ன இருந்தாலும் ஒரு சம்சாரி நிக்கைல ஒரு பறப் பெய ஒக்காந்துக்கிட்டு வரலாமா? அம்புட்டுச் சவுடாலு என்ன கேக்குது இவனுக்கு? ரொம்பா மணியம்புடுச்ச பெய. இவனுக்குப் போங்காலம் நெருங்கிருச்சுங்கா." — நாஞ் சொல்லவும் அம்மாசி சிருச்சான்.

"இது தேவல மச்சான். அந்தக் கெழவ பணியாரமுத்து என்ன சொல்றாம்ங்ற? 'சம்சாரிக நம்மளுக்குத் தெய்வங்க மாதிரி. அவுக இல்லினா நம்ம பொழைக்க முடியுமா? சுத்த வெவரங்கெட்ட நீசப் பெயல்களாவுல இருக்கானுக. நக்குன நாய்க்கு நா எழும்பாதும்பாங்க. இந்த நாயி மேல உழுந்தே புடுங்கப் பாக்குது. சம்சாரிக மனசு வச்சா அம்புட்டுப் பல்லையும் பேத்துருவாக பேத்து.' 'கெழவஞ் சொல்லச் சொல்ல எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்துச்சு. சிரிக்கதப் பாத்துட்டு கெழவன் இன்ன ரெண்டு வசவு வஞ்சான்." — அம்மாசி சொல்லிக்கிட்டே சிரிச்சான். நானும் சிருச்சிக்கிட்டே வந்துட்டேன்.

அம்மாசியப் பத்தி பேச்சு அடங்குன ஒரு வாரத்துக்குள்ள திலும்பியும் அவனோட நட்னத்தனத்தப் பத்தி தெருவுல பேசுனாக. ஆனா அவெம் மட்டும் ஒண்ணுமே நடக்காதது மாதிரி செவனேன்னு போறதும் வாறதுமா இருந்தான். நாத்தான் அவனக் கூப்டு "ஏப்பா, இப்ப என்ன செஞ்ச?"ன்னு வெசாருச்சேன். நானு வெசாரிக்கவும் அவெ ரொம்ப எடக்காச் சொன்னான்: "மச்சா, இன்னைக்கு ராவைக்கு ஊர்க்கூட்டம் இருக்கு வந்துரு. பெரிய கொலையாளிய வெசாரிச்சுத் தூக்குல போடப் போறாக."

"ஊர்க்கூட்டம் இருக்கட்டுமப்பா. நீயி என்ன செஞ்சன்னு சொல்லு."

"எனியத்தான் மச்சான் வெசாரிக்கப் போறாக. கட்டாயம் வந்துரு என்ன" — அம்மாசி சொன்னான்.

"இப்ப என்ன ஆவலாதி ஒம் மேல சொல்லுப்பா கேப்போம்." நானு திருப்பியும் கேட்டேன்.

"அதாவது மச்சான், ரெண்டு நாளைக்கு முன்னால அந்த சின்னையா முத்துக்கருப்பன் எனியக் கூப்டு, அந்த ஜெயசங்கரு நாய்க்கரோட பிஞ்சைல தண்ணி பாச்சப் போன்னாரு."

"ஆமா ஒனியப் பாத்தனே, வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா மம்பிட்டியத் தூக்கிட்டுப் போனியே... நீ போன சோக்கப் பாத்து, நீ மம்பிட்டிக்கு கணகிண போடப்போறியாக்கும்னு நெனச்சேன்" — நாஞ் சொன்னேன்.

"இந்த லக்கலுதான் வேண்டா மச்சான். ஏ வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா வேல வெட்டிக்குப் போகக் கூடாதா? நானு அன்னைக்குன்னு பாத்து இந்த முத்திருளாங்கிட்ட ஒரு ரூவா குடுத்து பெட்டி போட்டுல போட்டுட்டுப் போனேன்."

"ஆமாமா... மடிப்புக் கலையாத சட்டையாத்தான் இருந்துச்சு. சரி, என்ன வெசயமுன்னு சொல்லு."

"ஜெயசங்கரு பிஞ்சைக்குப் போனனா... அங்க அவரு பம்புசெட்டுக்கிட்ட நின்னுக்கிட்டு இருந்தாரு. நானு மம்பிட்டியோட போயி நிக்கவும் அவரே பேச்சே எடுத்து உட்டாரு." — சொல்லிக்கிட்டுருந்தவ அவரு பேசுன தோரணைல பேச ஆரம்புச்சான்.

"ஏலேய், ஒங்க தெரு முத்துக்கருப்பங்கிட்ட தண்ணி பாக்கறதுக்கு ஒரு ஆளப் பாத்து அனுப்பச் சொன்னேன். நேரமாச்சு, இன்னும் ஒரு பெயலயுங் காணும்.'

'முத்துக்கருப்பஞ் சின்னையா எனியத்தான் அமத்திப் போச்சொன்னாரு அதான் வந்துருக்கேன்.'

"இன்னைக்கு ஊர்க் கூட்டம். கொலையாளிய வெசாரிச்சுத் தூக்குல போடப் போறாங்க."

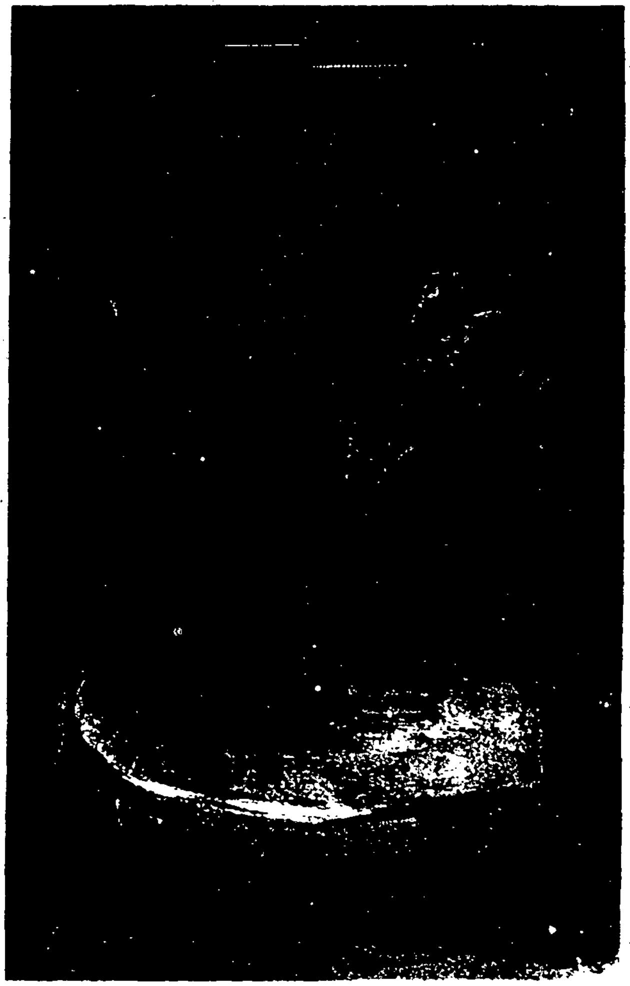

'ஒனியப் பாத்தா வேலைக்கி வந்துருக்காப்லயா தெரியுது. எங்கியோ ஆபீசுக்குப் போறவங்கணக்கா வந்து நிக்க. நீயி ரொம்பச் சள்ள புடுச்ச பயல்ல.ஃ வேற ஆளே கெடைக்கலின்னா அந்தப் பெய ஒன்னியப் போகச் சொன்னான்?'

'இப்ப என்னங்றீரு? ஒமக்குத் தண்ணிதான பாச்சனும். நானு எப்பிடி வந்தா ஒமக்கு என்ன?'

'ஏலேய், இப்ப மணி என்னன்னு தெரியுமாலே? வந்துருக்காம்பாரு, எங்கியோ ஊரு தேசம் போறவ மாதிரி.'

"அண்ணாச்சி, ஒங்கிட்டதான ரெஸ்ட் வாச்சி இருக்குது. ஏங்கிட்ட இல்லியே அண்ணாச்சி. நீங்கதான் மணி என்னன்னு சொல்லனும் அண்ணாச்சி. கூடிய சீக்கிரம் வாச்சு ஒன்னு வாங்கனும் அண்ணாச்சி. வாங்கிக் கெட்னாப் பெறகு மணிபாத்து சொல்றேன் அண்ணாச்சி."

அம்மாசி இப்பிடிச் சொல்லிக்கிட்டிருக்கைல அவெம் மொகத்தப் பாத்து எனுக்கு சிரிப்ப அடக்க முடியல. நானு சத்தமாச் சிரிக்கவும் "பொறு மச்சான், கொறையவுங் கேளு. நானு அண்ணாச்சின்னு கூப்டவும் அவரு மொகம் போன போக்கப் பாக்கனுமே. ரொம்பாக் கடுப்பாயிட்டாரு, கடுப்போடயே திலும்பியும் பேசுறாரு.

'என்னலே சொன்ன? அண்ணாச்சியா? வாய்க்கு வாயி அண்ணாச்சின்னா சொல்ற? யாருடா அண்ணாச்சி? யாருக்குடா அண்ணாச்சி? ஒரு பறத் தாயளியாடா எனிய அண்ணாச்சின்னு சொல்றது?'

'கண்டமானிக்குப் பேசாதீரும். பெறகு நானும் பேசுனா ஒமக்கு மரியாதை கெட்டுப் போகும். வேண்டாம்னா போச்சொல்றதை உட்டுட்டு– மயிரு, பேசுறதப்பாரு' — சொல்லிக்கிட்டே விருட்டுன்னு வீட்டுக்கு வந்துட்டேன். உருக்குள்ள வந்து என்னத்துப் புளுகிட்டுப் போனானோ இவனுக கூட்டம் போட்டுருக்கானுக."

'அப்ப உனக்குத் தெண்டந்தான். இன்னைக்கு சம்சாரியப் பாத்து மயிரு தயிருன்னு பேசிட்டு வந்துருக்கில."

"அட நீ ஒன்னு மச்சான், எனிய அதுக்கா வெசாரிக்கப் போறாகன்னு பாத்த? நானு அந்த ஆள அண்ணாச்சின்னு கூப்டதுதான் பெரும் குத்தமாப் போச்சு இப்ப. அதுக்குத்தான் கூட்டம்."

அம்மாசி சொன்னது செணக்கா ராத்திரி கூட்டங் கூடிட்டாக. நாட்டாமெ அம்மாசிட்ட கேட்டாரு. "ஏலேய் அம்மாசி, நம்ம சாதி என்ன, மொதலாளியோட சாதியென்ன? யாரு போயி யாரப் பாத்து அண்ணாச்சிங்றது. சுத்த வெவரங் கெட்டபெயலா இருக்கியே."

அம்மாசியும் பதிலுக்கு "நம்ம பறையரு. அவரு நாய்க்கரு. நாந்தாம் போயி அவரப் பாத்து. அண்ணாச்சின்னேன். இதக் கேக்குதுக்கு ஒரு கூட்டம்' — சொல்லிக்கிட்டுத் தலய சொறுஞ்சிக்கிட்டான்.

அம்மாசியோட பதுலக் கேட்டு எளவட்டங்கள்ளாம் கொல்லுன்னு சிருச்சானுக.

நாட்டாமெ வந்த வெளத்த அடக்கிட்டு, "சரி, ஒங்கிட்டப் போயி எதுக்கு அது இதுன்னு பேசிக்கிட்டு. சட்டுன்னு சொல்லுலே. எதுக்கு மொதலாளிய அண்ணாச்சின்னு சொன்ன?"

அம்மாசியும் பட்டுன்னு சொன்னான்: "அவரு எனிய விட வயசுல மூத்தவரு. அதான் அண்ணாச்சின்னேன். எளையவரா இருந்தா தம்பின்னுருப்பேன்."

இந்தப் பதுலக் கேட்டுட்டு இன்னஞ் சத்தமாப் பெயல்க சிரிச்சானுக.

"இந்தப் பெய லேசுக்குள்ள மசியமாட்டான். பதுலப் பாரு. ரொம்ப வில்லங்கம் புடிச்ச பெய." — சின்ன நாட்டாமெ சொன்னாரு. ஒடனே நாட்டாமெ சீரியஸா பேச ஆரம்பிச்சாரு.

"ஏலேய், ஒனிய யாரும் டமாசு பண்றதுக்கு இங்க கூப்டல. இம்புட்டுக் காலமா யாராச்சும் பள்ளு பறையனுக நாய்க்கமார ஒறமொற சொல்லிக் கூப்டுருப்பமா? நீ நேத்துப் பெறந்த பய இப்பிடி வெதண்டாவதஞ் செய்றியே. அண்ணாச்சின்னு சொன்னது தப்புத்தானலே."

ஒடனே அம்மாசியும் சீரியசா பேச ஆரம்புச்சான்: "நாஞ் சொன்னதுல ஒன்னும் தப்புல்ல. நானென்ன மாமெ மச்சாமினு ஒறவு வச்சு பொண்ணு பிள்ளையா கேட்டுட்டேன்? சாதாரணமா அண்ணாச்சின்னு மருவாதையாக் கூப்டதுக்கே இம்புட்டு ரகளை செய்றீக. போனவாரத்துல சாக்கட அள்ளுற இருளப்பன அண்ணாச்சினு கூப்டதுக்கு அம்புட்டுப் பேரும் 'சேய்... கொறப்பெயலப் போயி அண்ணாச்சிங்கா'ன்னு எளக்காரமாப் பேசுனீக. இப்ப என்னடான்னா எப்பிடுடா நாய்க்கரப் போயி அண்ணாச்சிங்கலாம்னு எடங்கலுக்கு மொடங்கலா கேக்குறீக. அந்தப் பூவதிக்கெழவி சொல்றது கெணக்கா 'கழுத விட்டைல முன்விட்ட வேற, பின்விட்ட வேறயா?' விட்டன்னா எல்லாம் விட்டதான், மனுசம்னா எல்லாம் மனுசந்தான்." — சொல்லிட்டு விருட்டுன்னு வீட்டுக்குப் போயிட்டான் அம்மாசி. ■

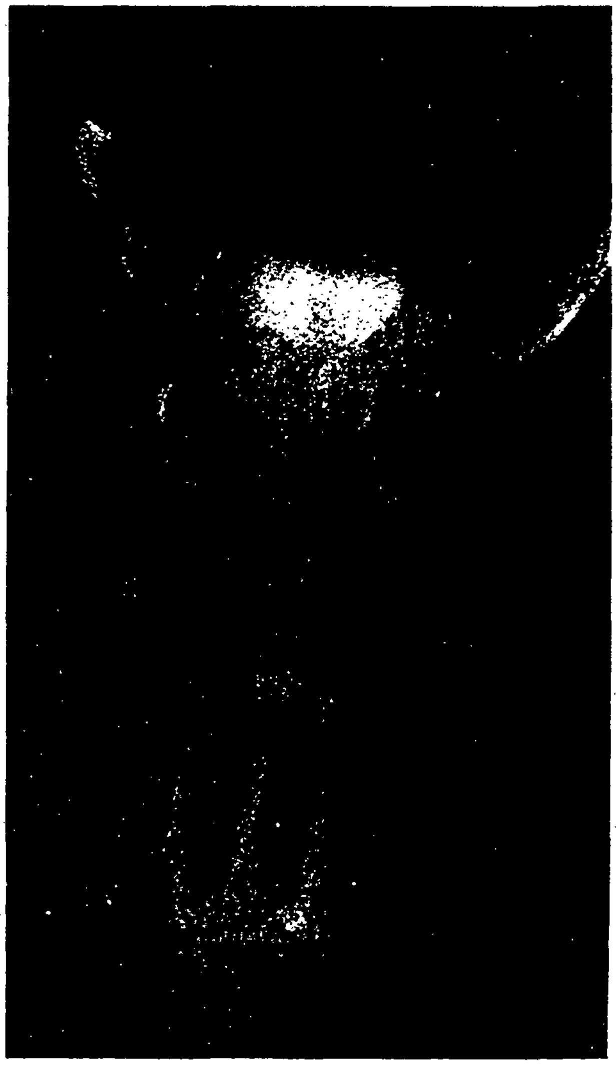

"கழுத விட்டைல முன்விட்ட வேற, பின்விட்ட வேறயா? விட்டன்னா விட்டதான், மனுசம்னா எல்லாம் மனுசந்தன்."

பள்ளத் தெரு

● விழி.பா. இதயவேந்தன் ● ஓவியங்கள்: ஆர்.பி.பாஸ்கரன்

சக்கிலித் தெரு தனி தீவாக காட்சி அளித்தது. மென்று துப்பின சக்கையாய் மனித வாழ்க்கை. கேட்க நாதியற்றுப் போய் ஒவ்வொருவரும் வயிற்றுப் பிழைப்பு-நடத்த வேண்டியிருக்கிறது.

ஊருக்கே வடக்கே எல்லை முடியுமிடத்தில் சக்கிலித் தெரு ஒரு பள்ளத்தாக்கில் விழ்ந்திருந்தது. அதுதான் பின்னால் பள்ளத் தெருவானது. ஊருக்கு உள்ளேயும் சேரி. அதை இப்போது பெரிய காலனி என்று கூப்பிடுவார்கள். அங்கும் பறையர்கள், சக்கிலியர்கள் என இருந்தாலும் அங்குள்ள பறையர்களும் இங்குள்ள சக்கிலியர்களும் ஒன்றாக முடியாது. அங்குள்ள சக்கிலியர்களும் இங்குள்ள சக்கிலியர்களும்கூட அத்துணை எளிதில் நேசங் கொள்ள முடியாது.

சாதி உரிமை பாராட்டி உதவிகள் ஏதும் கேட்க முடியாது. நகர்ப்புற பறசாதிக்காரர்களுக்கு நகர்ப்புற சக்கிலியர்கள் அடிமை மாதிரியும், நகர்ப்புற சக்கிலியர்களுக்கு இங்குள்ள சக்கிலியர்கள் அடிமை மாதிரியும் மூன்று வெவ்வேறுபட்ட தளங்கள் இருந்தன. வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் எல்லோரும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்றாலும் தத்தம் கிளைச் சாதியால் ஒன்றுக்கு ஒன்று ஒடுக்கப்பட்டுதான் கிடந்தது.

பள்ளத் தெரு சக்கிலியர்கள் அப்படி ஒன்றும் வித்தியாசமான மனிதர்களில்லை. செய்யும் தொழில்களால்தான் எல்லோரும் விரலுக்கு விரல் வித்தியாசம் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அங்குள்ளவர்களுக்கு மூட்டை சுமப்பதும் ரிக்ஷா வண்டி இழுப்பதும், பழ வியாபாரம், சிறு சிறு கடைகள் நடத்துவதும், சாவுக்கு, சுபகாரியங்களுக்கு மேளம் அடிப்பது இப்படித்தான் தொழில். ஒரு சிலர் அரசு அலுவலகங்களிலும் பணி செய்தார்கள்.

நந்தனார் தெருவில்தான் சக்கிலியர்களின் குடிசை இருந்தது. கிட்டத்தட்ட இதேபோன்ற தொழில்தான் செய்தார்கள். கூடவே செருப்பு தைப்பது இவர்களுக்குரிய பிரத்யேகமான தொழில்.

ஆட்களும் பார்ப்பதற்குப் பளபளப்பாய்தான் இருப்பார்கள். உள்ளுக்குள் வறுமையிருந்தாலும் பிள்ளைகள் படிக்கவே நாதியற்றுப் போயிருந்தாலும் வீட்டில் உலை வைக்கக் கூட கதியில்லாமல் போனாலும் வெள்ளையும் சொள்ளையுமாய் சட்டைத் துணி போட ஆசைப்படுவார்கள். நகர்ப்புற நாகரீகம் சில சௌகரியங்களை உள்ளடக்கியிருந்தாலும் அதற்கேற்றபடி வாழவேண்டும் என்ற அல்ப ஆசைகள் இருந்தன. சமூக அங்கீகாரம் என்பது சகட்டுமேனிக்கு தேவையென்பதால் இப்படிப்பட்ட பிழைப்பும் ஒருவித மனக்கிலேசத்தை அவர்களுக்கு உண்டுபண்ணும்.

நந்தனார் தெருவிற்கும் பள்ளத் தெருவிற்கும் சாதாரணமாய் ஒட்டி உறவாட எந்தவித லயமான சூழ்நிலையுமில்லை. நேருக்கு நேர் பார்த்தால் ஏதோ எண்ணெய்க்குள் கடுகை கொட்டிய மாதிரிதான் முகங்கள் பொறியும். கோபம் உண்டாகும். பேச்சிலே ஏளனம் தெரியும். நகர்ப்புற பண்பாடு அப்படித்தான் வளர்த்துள்ளது. பொண்ணு கொடுத்து பொண்ணு வாங்க முடியாது. அப்படியே முயற்சி செய்தாலும் ஊரைவிட்டு ஓடிப் போய் விடவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அது கொலையில்தான் வந்து முடியும்.

இப்படி தீவாய் போனதால்தான் பள்ளத் தெருக்காரர்களுக்கென்று எந்த முகாந்திரமுமில்லாமல் முகவரிகளைத் தொலைத்துவிட்ட மாதிரி அநாதையாய் நகர்ப்புறத்தை ஒட்டி தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'அப்படி என்ன பாவப்பட்ட ஜென்மம் எடுத்தோமோ' என்று அடிக்கடி தெரு நாட்டாமை ரங்கசாமி புலம்புவார்.

அவர் புலம்பல் அர்த்தமற்றதுதான். பள்ளத் தெருவில் பெரும்பாலும் நகராட்சியில் துப்புரவு வேலைதான் செய்வார்கள். மலமெடுத்தல், சாக்கடை அள்ளுதல், பீ வண்டி அடித்தல், கழிவுநீர் அடித்தல், செப்டிக் டேங்க் சுத்தம் செய்தல், அனாதைப் பிணங்கள் தூக்குதல்... படித்து வேலைக்குப் போனதாய் யாருமில்லை. ஆனாலும் ஒரு சிலர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தொழில்தான் சாதிக்குள்ளேயே பிரிவினையை உண்டு பண்ணியது. நானும் மனுசன், நீயும் மனுசன்தான் என்று ஒன்றிணைந்து கைகோர்த்துப் போகமுடியாததால்தான், சகட்டுமேனிக்கு ஊர்க்காரர்களின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது.

பள்ளத் தெருவிற்கு மேலே தேசிய நெடுஞ்சாலை. அதை இடைமறித்தாற்போல் ரயில்வே கேட்டு. அங்கிருந்து ஆரம்பித்து ரெண்டு கிலோ மீட்டருக்குள் ஊரின் எல்லா அலுவல்களும் முடிந்துவிடும். அதற்கப்புறம் அடித்துப் போட்டால்கூட ஏன் என்று கேட்க முடியாத பொட்டல் வெளிகள். வழவழப்பான தார் சாலையை ஒட்டி சிறு சிறு பெட்டிக்கடைகள், ஓட்டல்கள்.

அப்படியே மாரியம்மன் கோயில், பெருமாள் கோயில், ஈசுவரன் கோயில், வீடுகள், பள்ளிகள், நகைக்கடை, காய்கறிக்கடை, ஜவுளிக்கடை.... என்று பரந்து வியாபித்திருந்தது. பள்ளத் தெருவிற்கு எதிர் திசையில் மேற்காக அந்த விராட்டிக்குப்பம் பாட்டையில் சிறு சிறு பசங்கள் சாராயக் கடை வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஒரு அரசியல் கட்சி அல்லது ஒரு ரசிகர் மன்றம் பின்னணியில் இருப்பதைக்கூட சொன்னார்கள்.

நெடுஞ்சாலையை ஒட்டிய தெருக்களில் மேல்சாதிக்காரர்களின் ஆதிக்கம் அதிகம் இருந்தது. உடையார்களும் முதலியார்களும் ரயில்வே கேட்டை தாண்டினாற்போல் நிறைய இடங்களைத் தக்க வைத்திருந்தார்கள். முத்தாம்பாளையம், அகரத்தை ஒட்டிய ஏரிக்கரையோரம் கரும்பும் நெல்லும் பளபளவென செழித்து அவர்களின் செல்வாக்கை

நகர்ப்புற பறசாதிக்காரர்களுக்கு நகர்ப்புற சக்கிலியர்கள் அடிமை போலவும், அவர்களுக்கு இங்குள்ள சக்கிலியர்கள் அடிமை போலவும் மூன்று தளங்கள்.

மேலும் மேலும் கூட்டிக் கொடுத்தது.

அனுபவிக்கவே பிறந்த அவர்களின் பிள்ளைகளில் சிலர் படிக்கிறார்களோ இல்லையோ, சதா அந்தப் பகுதியில் குடித்துவிட்டுப் பேசுவது, தகராறு செய்வது இப்படித்தான் பொழுதுபோகும். இதற்கென்றே சின்னப் பையன், மோகன், தாஸ், இப்ராஹிம், செல்வராஜ், குமார்.... என்று சில உதிரிப் பட்டாளங்கள் உடம்பை வளர்த்துக் கொண்டு திரிந்தார்கள்.

பள்ளத் தெருவிலிருந்து யாரும் ரோட்டோரமுள்ள உயர்சாதிக்காரர்களிடம் எதுவும் வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். வம்பு தும்புக்குப் போகமாட்டார்கள். வேலைக்குப் போய் திரும்புவதற்குள் ஒவ்வொருவரின் நாடியும் அடங்கிவிடும் அளவிற்கு நைந்து தொய்ந்து போய் வருவார்கள். சீசாவில் எண்ணெயோ, பையில் அரிசியோ வாங்கப் போவார்கள். செம்பில் டீ வாங்கி வந்து குடிப்பார்கள். இப்ராஹிம் சாராயக்கடையில் சரக்கு குடித்து விட்டு சத்தமில்லாமல் திரும்புவார்கள்.

ஒருமுறை அப்படித்தான் கதிர்வேலு சாராயம் குடிக்கப் போனான். முள்ளு சந்தினுள் விற்றுக் கொண்டிருந்த இப்ராஹிம் கதிர்வேலுவைப் பார்த்தான்.

"டேய் சரக்கு எவ்ளோ வேணும்?"

"எனக்கு ஒரு செம்பு வேணும். குடுப்பியா?" அவன் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்.

"கையில எவ்ளோ வெச்சிருக்க?"

"அஞ்சு ரூபா."

இப்ராஹிம் எழுந்து முகத்தில் நச்சென்று அப்பினான்.

"இறுமாப்ப பாத்தியா, அஞ்சு ரூபாய்க்கு ஒரு சொம்பா வேணும்?"

"ஐயையோ, சும்மா தமாஷுக்குண்ணே; கோச்சுக்காத."

மீண்டும் எகிறி உதைத்தான்.

"சென்மத்த செருப்பா உழைச்சு போட்டுட்டு வர்றேன். அப்பிடி வொதைக்காதண்ணே, உடம்பு புண்ணாயிடுச்சு."

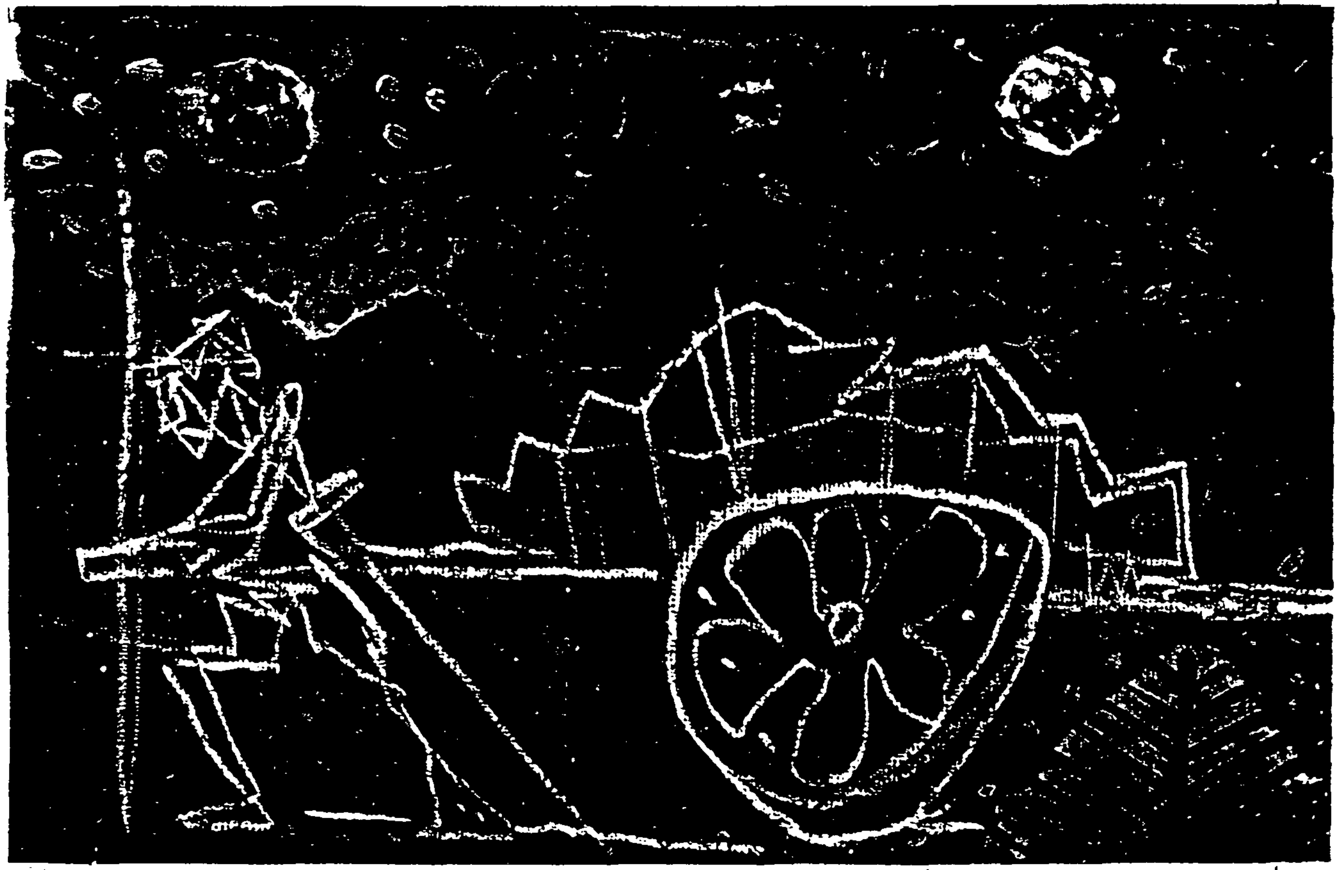

அவன் மேலும் மேலும் உதைக்க சாராயம் குடித்துவிட்டு கறியும் போட்டியும் தின்று கொண்டிருந்தவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கதிர்வேலுவை மண்ணில் போட்டுப் புரட்டினான். மேலெல்லாம் குப்பை வாறின தூசியும் சாக்கடைசேறும் இருந்ததுபோக வியர்வையில் மண்ணும் சேர்ந்து உடும்புப் பிடியாய் அப்பிக் கொண்டது. அவன் எழுந்து உதறிக் கொண்டிருந்தான்.

"காட்றா காச இப்டீ."

அவன் பேசமுடியாமல் முறைத்தான்.

"என்னடா அப்பிடி பாக்குற?"

"எனக்கு சரக்கு வேணாம்."

"ஏன் வாணாம்?"

"வொதயும் வாங்கிக்கிட்டு நான் சரக்கும் உன்கிட்ட குடிக்கணுமா. உன் வயசுன்னா, என் வயசுன்னா, என்ன கைநீட்டி அடிக்கற. நான் கொஞ்சதூரம் போய் எங்க பெரிய சேரீல குடிச்சுக்கறேன்."

இப்ராஹிமுக்கு கோபம் அதிகமானது. காக்கிச்சட்டையைப் பிடித்து இழுத்து உலுக்கினான். இருந்த ஒன்றிரண்டு பொத்தான்களும் பொலபொலவெனக் கொட்டியது. பற்களை நெறித்தான்.

"அண்ணே உட்டுடு; என்னால வொத தாங்க முடியல; இந்தா அஞ்சு ரூபா. குடுக்கறத குடு."

அவனுக்கு போதை ஏறவில்லை. வாங்கிய உதையோடு தள்ளாடிவந்து சேர்ந்தான்.

பள்ளத் தெருக்காரர்கள் எப்பவும் இளிச்சவாய்க் காரர்கள் என்று மேலே உள்ளவர்களின் கணிப்பு. அதனால்தான் மீசை முளைக்காத விடலைப் பசங்கள் கூட பெரியவர், சின்னவர் என்று பார்ப்பதில்லை. வாடா போடா என்பதும், வாடி போடி என்பதும் சகஜமாய் இருக்கும். கெட்ட வார்த்தைகளை நா கூசாமல் பேசுவார்கள். தேவையில்லாமல் பஞ்சாயத்து செய்வதுபோல் உதைக்க வருவது.

> மாரியம்மன் கோயில், பெருமாள் கோயில், ஈஸ்வரன் கோயில், வீடுகள், பள்ளிகள், நகைக்கடை, காய்கறிக்கடை என்று பரந்து விரிந்திருந்தது.

பணம் பறிப்பது என்று சகல வித்தைகளையும் கற்று வைத்திருந்தார்கள்.

இங்குதான் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையில்லாமலும் எந்தவொரு நல்ல கருத்துக்கு உடன்படாமல் கிடந்தாலும் மேலத் தெரு பையன்கள் அப்படியில்லை. கண்மூடித்தன மாக செய்யும் அத்துணை கெட்ட காரியங்களுக்கும் அவரவர் சாதியில் பாதுகாப்பு கொடுத்தார்கள். மிஞ்சி போலீசுக்குப் போனால் அரசியல் செல்வாக்கை வைத்து திரும்பிவருவார்கள். அதனால்தான் பையன்களும் கவலையற்று துளிர்விட்டு இருந்தார்கள்.

அன்று தெருவில் நடராசனுக்கும் அவன் மனைவி கமலாவுக்குமிடையே சண்டை மும்முரமானது. ராத்திரி ஆகியும் வந்து சோறு இன்னமும் ஆக்கவில்லை என்பது தான் பிரச்னை. அவள் ஏழு மணி வரையில் கடன் காரனிடம் காத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பினாள். பணம் வந்து தருவதாய் சொன்னவன் வரவேயில்லை.

"இன்னேரம் வரையிலும் எவன்கிட்டடீ போயிருந்த?"

"கடன்காரன் கிட்டதான் போய் நின்னன். அவரு வர்ல."

"நின்னுக்கிட்டிருந்தியா?"

"பின்ன, மல்லாந்துக்கின்னாங்களா போடா குடிகாரா."

அவள் பேச அவன் பேச ஒரே களேபரமாகி, "என் கூட வாழாதடி போடீ" என்று அடித்து ரோட்டுப் பக்கம் இழுத்து வந்தான்.

சும்மாயிருந்த வாய்க்கு அவல் கிடைத்த மாதிரி ரோட்டோரமுள்ள சாலையோர ஓட்டல் அருகே நின்றிருந்த சின்னப் பையனுக்கு கமலாவின் அலறல் சத்தம் ஓங்கி ஒலித்தது. அவன் சிட்டாய்ப் பறந்து வந்தான். இரண்டு பேரையும் தலா ரெண்டு ரெண்டு அறைவிட்டான்.

"சாமி நீயே சொல்லு; புள்ள குட்டி பட்டினியா கெடக்குது. இன்னேரம் வரையில ஊர்மேயப் போயிட்டு இப்பதான் வர்றா."

"போடா சங்க மாங்கி உன்ன மாதிரி நெனைச்சியா?"

அவனது பஞ்சாயத்து முடிந்து நெடுநேரமாகி விட்டது. வலி பொறுக்க முடியாமல் நடராசன் முனகிக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளைகள் காலைப் பிடித்த படி உறங்கி விட்டன. விஷயத்தைக் கேள்விப் பட்ட இளவட்டங்களுக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. மணி, சந்திரன், பெருமாள் எல்லோரும் சேர்ந்து போய் பள்ளத் தெரு நாட்டாமையிடம் சொன்னார்கள். அவருக்கு துக்கம் தொண்டைக்குழிக்குள் அடைத்தது.

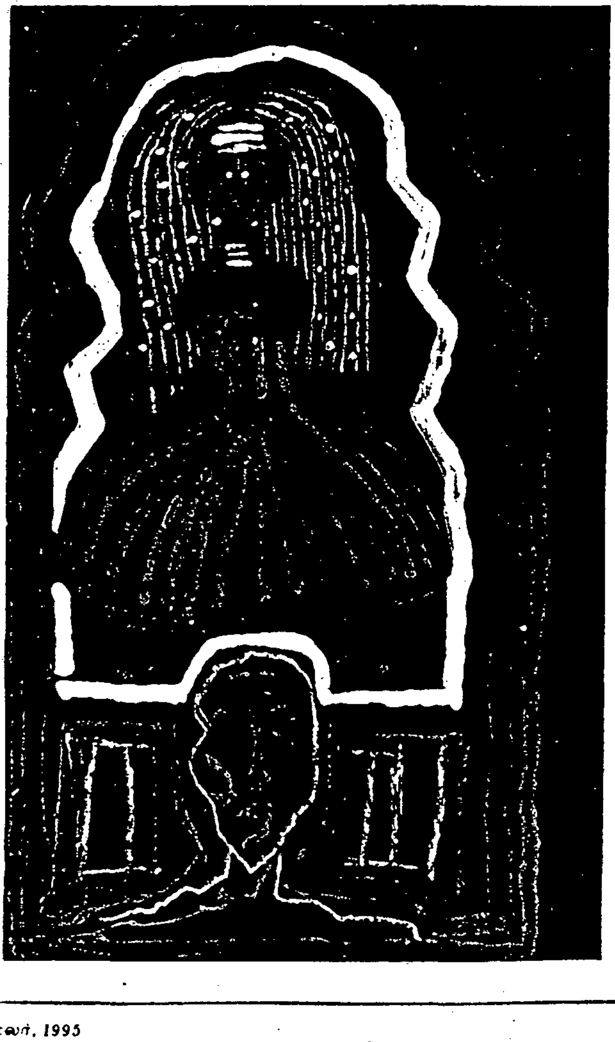

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்றீங்க?"

"பின்ன இப்படியே நடந்தா எப்டீ?"

"இவனுங்கள பகைச்சுக்கிட்டு நம்மால வாழமுடியுமா?"

"அதுக்காக அவனுங்க தயவுல ஒண்ணும் நம்ம வாழல; நாம் ஒழைச்சுதான் சாப்பிடறோம்."

"சொல்றதுக்கு நல்லாதான் இருக்கு."

"பின்ன தொடர்ந்து குடிச்சிட்டு வருவானுங்க. வேணும்னு வொதைப்பாங்க. எவ்ளோ நாள் பாத்துக்கிட்டு இருக்கிறது."

"அதான் வாடிக்கையாப் போச்சே."

"அதெல்லாம் முடியாது; நம்ம தெரு விவகாரத்துல இவனுங்க ஏன் தலையிடறானுங்க, வாங்க, போலீசுக்குப் போவம்."

நாட்டாமை ரங்கசாமிக்கு சிரிப்பு, துக்கத்தையும் மீறி குபீரென எழுந்தது. தெருவில் எந்தப் பிரச்னை வந்தாலும் அது ரவுடிப் பையன்களுக்குக் கிடைத்த அல்வாத் துண்டு மாதிரி. ஊருக்குள் இருக்கும் மற்ற சக்கிலிக் குடும்பங்களுக்குத் தெரிந்தாலும் கேட்க வரமாட்டார்கள். கண்டுகொள்ளவே மாட்டார்கள். நாட்டாமை சிரித்து முடித்து மணியின் பக்கம் திரும்பினார்.

"வம்ப வெல குடுத்து வாங்கக்கூடாதுப்பா."

"அதுக்காக சும்மா இவனுங்ககிட்ட ஒதபடச் சொல்றீங்களா?"

"நாம அம்பது தல கட்டு இப்பிடி அநாதையா கெடக்கறமே."

"அநாத ஒண்ணுமில்ல, நாமெல்லாம் அரசாங்க வேல பாக்குல?"

"ஆமாம், நாம ஒதபட்டு புகார் புகார்னு போனப்பல்லாம் இதே அரசாங்க போலீசுதான் கைகொட்டி சிரிச்சுச்சு."

"இப்படியே உட்டா நம்ம மானம் மரியாதையெல்லாம் காத்துல போயிடும்."

"தெருவுல எவனுக்குதான் மானம் மரியாத இருக்குது?"

"நாட்டாம்மாரு, அதுக்குன்னு நம்மளையே கொறச்சு மட்டமா பேசாதீங்க; மத்தவனுக்கு உள்ளதுதான் நமக்கும் இருக்கு. நம்ம வாழ்க்க இப்படி மட்டமா இருக்கறதினால உங்கள இப்படி பேசச் சொல்லுது. அதுக்குக் காரணம் நாம

இல்ல. நம்ம ஆளுற வன். நம்மள ஏய்ச்சுப் பொழைக்கிறவன்தான், தெரிஞ்சுக்குங்க. இன்னும் அந்தக் காலத்திலேயே கெடக்காதீங்க."

"டேய் என்னமா பேசுறீங்க. இன்னும் நாலு எழுத்து படிச்சிட்டா அவ்ளோ தாண்டா நீங்க."

"சரி, நீங்க வரப் போறீங்களா இல்லியா?"

"வேகத்திலும் ஒரு நிதானம் இருக்கணும்டா."

"என்னாண்ணே சும்மா வளவளன்னு பேசிக்கிட்டு."

பெருமாள் வார்த்தையால் கடிந்தான். எல்லோரும் பெருமாள் பக்கம் திரும்பினார்கள். மணி, பெருமாள் சத்தம் நாட்டாமை வீட்டுப் பக்கம் கேட்கக் கேட்க என்ன என்பதுபோல் கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது.

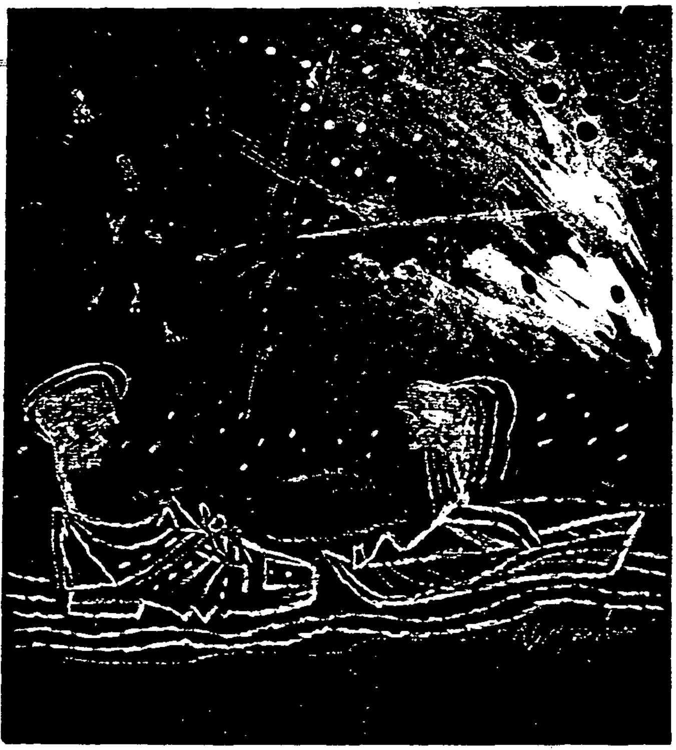

"என்ன நம்ம சவுன் சிலர் வூட்டுக்கா."

"ம்."

"ஏன்?"

"வெத்திலப் பாக்கு மாத்திக்க; சரியான ஆளுய்யா நீ. நம்ம நடராசன் பத்து பாஞ்சு நாளு ஏந்திரிக்க முடியாம இப்ப அடிச்சுப் போட்டவன், அவரு மவன் சின்னப்பையன் தான். தெரிமா?"

"அவரப் பத்தி தெரியாதா உங்களுக்கு?"

"ஓட்டு வாங்கி ஜெயிக்கிறாரே அப்ப?"

"ஓட்டுப் போடலேன்னா ஒதைப் பேன்றான். மேல பேசுனா ஊட்டக் கொளுத்திடுவேன்றான்."

"சரி, டேய் வாங்கடா. இந்தாளு தேற மாட்டாரு."

நின்றிருந்தவர்களில் சிறு கூட்டமாக சுந்தரம் உடையார் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

"அன்னிக்கு அதுமாதிரிதான்; நம்ம காஞ்சனாவ சாவுக்கு ஆடவரலேன்னு போட்டு உதைச்சு ஊட்டுல இருக்கிற பாத்திரத்தையெல்லாம் உடைச்சுப் போட்டான் அந்த தாஸ் பையன். யாரும் கேக்கல. நம்ம தெருவுல காஞ்சனா தமாசா ஆடுவா. அதுக்காக இவனுங்க ஊட்டு சாவுக்கெல்லாம் ஆடணும்னு இன்னா தலையெழுத்து. அப்டீதான் ருக்மணிய கையப் புடிச்சி இழுத்து ஒரு நாள் கட்டிப் புடிக்கறான். இன்னிக்கு போதையில கட்டிப் புடிப்பான். நாளைக்கு படுக்கக் கூப்டுவான். அனுப்பி வைப்பாங்களா. இவென் இப்டி பண்றான்னா அந்த மோகன் அப்டிதான்; நேர்மயா சீட்டாட்டத்தில வெளையாடி செயிக்க முடியாம போயும் போயும் எட்டிக்கொட்டைகிட்ட தோத்துப்புட்டு அப்புறம் காச அடிச்சு புடுங்கறான். சம்பளத்தன்னிக்கு திருட்டு சாராயக் கணக்கு எழுதிவந்து அடுச்சுப் புடுங்கறான் அந்த இப்ராஹிம். செத்தவன் பணத்த அரசாங்கத்துல வாங்கறதுக்கு பொன்னுசாமிக்கு இவென் என்னமோ மாமன் மச்சான் மாதிரி வந்து தலையிட்டு கடசியில காசப் புடுங்கறான் அந்த செல்வராஜ். ஒவ்வொருத்தனும் இப்படியே பண்ணா இன்னா அர்த்தம். நாம இன்னா அடிமை சாசனமா எழுதிக் குடுத்திருக்கோம்?"

பட்டம்மாள் பாட்டி, கேட்கறது எல்லாம் நியாயம்தான் என்பது போல தலையாட்டினாள். இரவு கருத்து கனத்தது.

" நாட்டாம என்ன சொல்றீங்க, வர்றீங்களா?"

அவர் கவிழ்ந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தினார். "போலீசுக்குன்னா நான் வர்ல."

"அப்ப சரி, சுந்தரம் உடையார் வூட்டுக்கு வாங்க."

அவரைச் சுற்றி கட்சிக்காரர்கள் கூட்டம். "அண்ணே, சக்கிலிப் பசங்க வந்திருக்காங்க" குரல் கேட்டது.

அவர் வெளியே வந்ததும் அவரது பையன் செய்ததைச் சொன்னதும் பிடி கொடுக்காமல் பேசினார்.

"குடிச்சிட்டு கலாட்டா பண்ணா யார்தான் பாத்துக்கிட்டு இருப்பாங்க?"

"அதுக்காக இப்டீ செய்யலாமா?"

"டேய் உங்களால இன்னா செய்ய முடியும்?"

"அப்டீயெல்லாம் பேசாதீங்க."

"போலீசு, கோர்ட்டுன்னு எல்லாத்தையும் பாப்பன் தெரியும்ல."

"அப்டீன்னா எங்களுக்குன்னு சில நியாயம் தெரியும். இனிமே எவனாவது தெருவுல எறங்கட்டும் நாங்க பேசிக்கறம்."

"சவாடாலா உடுறீங்க, போங்கடா நாயே."

எல்லோரும் தெருவிற்கு முணுமுணுத்தபடியே வந்து சேர்ந்தார்கள். போயும் போயும் இவன்கிட்ட நியாயம் கேட்டோமே என்று புலம்பினார்கள். நாளைக்கு 'என்கிட்ட யாராவது வந்து சொன்னீங்களா' என்றால் அதுகூட சரிதான் என்றார்கள் சிலர்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. பொன்னுசாமி வீட்டுப் பக்கம் சிலர் பல்லாங்குழி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மணி வீட்டு வாசலில் நாலைந்து பேர் சீட்டுக் கட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். விடுமுறை ஆதலால் சிலர் குடிசையின் உள்ளும் திண்ணையிலும் உறங்கியும் உறங்காமலும் சாய்ந்து கிடந்தார்கள். நாய்கள் குரைக்க ஆரம்பித்தன. சத்தம் வந்த திசையில் கண்கள் போய் விழுந்தது.

தாஸ் நிரம்பக் குடித்துவிட்டு பள்ளத் தெருவிற்குள்

அவள் பேச, அவன் பேச, ஒரே களேபரமாகி, "என்கூட வாழாதடி போடீ" என்று அடித்து ரோட்டுப் பக்கம் இழுத்து வந்தான்.

இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். கையில் முழங்கை அளவிற்கு கத்தி. பெண்கள் வெடவெடத்து விழித்தார்கள். அவிழ்ந்த கைலியை இன்னொரு கையில் பிடித்திருந்தான்.

"இவன கேக்கவே ஆளில்ல."

"காறி மூஞ்ச நாயி, தறுதலயப் பெத்துப் போட்டிருக்கான் பாரு."

"எங்கனா காரு, லாரில மாட்டி சாவுறானாப் பாரு."

போட்டிருவன், ஜாக்கிரத."

எல்லாரும் வேணாம்பா வம்பு, எட்ட வந்துரு என்று மணியை இழுத்தார்கள்.

"இன்னாடா மொறைக்கிற. ருக்குமணி என் கிட்ட படுக்கிறதுக்கு அம்பது ரூபா வாங்கனா தெரீமா?"

"டேய், மரியாதயாப் போறியா, இல்லியா?..."

மணி நெட்டித் தள்ளினான். அவன் கத்தியை ஓங்க

> **தாஸ் குடித்துவிட்டு பள்ளத்தெருவிற்குள் போனான். கையில் முழங்கை அளவு கத்தி. பெண்கள் வெடவெடத்து விழித்தார்கள்.**

சனங்களின் வசை தொடர்ந்தது. அவன் கைலியை இழுத்துப் பிடித்து தள்ளாடியபடி வந்தான். சீட்டாட்டம் விளையாடியவர்கள் அவனை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். மணிக்கு பீடிப்புகை சுருள் சுருளாய் எழுந்தது. தாஸ் ருக்குமணி வீட்டுத் திண்ணையில் விழுந்தான். "ஏய் ருக்குமணி, எங்கடீ இருக்க" என்றபடி சத்தம் போட்டான்.

சீட்டாட்டத்தில் இருந்தவர்கள் எழுந்து வந்தனர். அவன் போதை கிறக்கத்தில் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"இன்னாடா இங்க உனுக்கு வேல?"

"இன்னாடாவா."

தாஸ் அலறியடித்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

"மரியாதயாப் போயிடு."

"இன்னாடா பண்ணுவீங்க, கிட்ட வந்தா கூறு

இரண்டு பேரும் கட்டிப் புரண்டார்கள். மணி கத்தியைப் புடுங்கிக் கொண்டு முகத்தில் எட்டி உதைத்தான். அவனுக்கு ரத்தம் தொரதொரவென சொட்டியது. பெருமாள் கக்கூஸ் கழுவ வைத்திருந்த 'ஆசிட்' பாட்டிலை உடைத்து இன்னொரு கையில் ஏந்தினான். அவனுக்கு நிலமை விபரீதமாகப் போகிறது என்று மேலத் தெருப் பக்கம் ஓட்டம் பிடித்தான்.

"ஓடுறா நாயே, உசிருக்கு பயந்தவங்க நாங்கல்லடா."

அவனது குரல் உச்சஸ்தாயியில் எழுந்தது. பாட்டில் உடைத்தபோது தெறித்த 'ஆசிட்' கைகளில் பட்டுக் கொப்பளித்தது. பெண்கள் நெருங்கி வந்தார்கள். சேலைத் தலைப்பால் அவன் கையை அழுத்திப் பிடித்தார்கள். அவனுக்கு எரிச்சல் அதிகரித்து தலையில் 'நங்'கென்று உறைத்தது. ■

ஆடியோ கேஸட்: C92068 ஆடியோ கேஸட்: C92069

யூ. ஸ்ரீனிவாஸ் மாண்டலின் — என். ரவிகிரண் சித்ர வீணை

YOUNG MASTERS

ஆர்வம் பொங்கும் இளைய தலைமுறை இசைக்கலைஞர்களின் ஆற்றல்கள் கொலுவீற்றிருக்கச் செய்யும் 12 ஒரு மணிநேர கேஸட்டுகளின் அணிவகுப்பு.

ஆடியோ கேஸட்: C92070 ஆடியோ கேஸட்: C92071

சுதா ரகுநாதன் வாய்ப்பாட்டு — ஹைதராபாத் சகோதரர்கள் வாய்ப்பாட்டு

MUSIC TODAY

குறிப்பு: கேஸட் ஒன்று ரூ.60 (எல்லா வரிகளும் உள்பட). டெலிவரிக்காக ரூ.15 சேர்த்து அனுப்பவும். சலுகை விலை இந்தியாவில் மட்டுமே. பதிவுத்தபால்/கூரியர் மூலம் கேஸட்டுகள் டெலிவரி செய்யப்படும். டெலிவரிக்கு 4-6 வாரம் ஆகும். பொறுத்தருள்க. ம்யூசிக் டுடே என்ற பெயரிலேயே செக்/டிடி எடுக்கவும். உங்கள் ஆர்டர், தொகை, பெயர், தபால் முகவரி தெரிவித்து "MUSIC TODAY, P.O. Box 29, New Delhi 110001" என்ற முகவரிக்கு எழுதுங்கள் அல்லது பக்கத்தில் உள்ள ம்யூசிக் கடைக்கு விஜயம் செய்யுங்கள்.

Satish Sud Graphics

கடைசிக்காடு

• சிவகாமி
• ஓவியங்கள்: சந்ரு

கதாசிரியர் அறியாதவாறு அவர் விவரித்த காட்டுக்குள் பிரவேசித்தாள். காடு தனிமை, காடு சுதந்திரம், காடு காற்று, காடு வாழ்க்கை; காடு தன் சாரத்தையெல்லாம் ஒற்றை வார்த்தையாய் வடிவமைத்து தன்னை முழுமையாக்கிக் கொண்டிருந்தது. காடு பற்றிய கனவு அவளுக்குள் நெளிந்து பெரிய அலையாய் மிதந்து நுரைத்துக் கொண்டிருந்தது — கிளம்பும் வரை.

காட்டுக்கான தயாரிப்பு வேலைகள் அலுப்பூட்டின. மார்ச்சளியுடன் தந்தை, அவருடன் பார்த்துக் கொள்ள யாருமில்லாது ஃ அனாதையாகிப் போகும் வீடு, 'காட்டுக்குச் செல்கிற நோக்கம் குறித்து வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாததனால் இட்டுக்கட்டிய பொய்கள்...

எலுமிச்சை சாதமும் துவையலும் தயாரித்து பொட்டலம் கட்டிய அலுப்பினால் பிரயாணம் பின்னோக்கியது. எனினும் ரயில் முன்னோக்கியே நகர்ந்தது.

காய்ந்து கோதுகளான புற்கள், மொட்டைப் பாறைகள், உடை மரங்கள், அனலில் வாடிவிடாத காரமணம் கொண்ட முள்ளுப்பூக்கள்... காடு எங்கே... காடு எப்போது...

காடு வந்து சேர்ந்தபோது குளிர்ந்திருந்தது வெளி. நேரம் தாண்டியதும் சில்லென்ற பனி. பின்னிரவில் வெடவெடக்கும் குளிர். காபிக்கு இது தேவை. காபிக் கொட்டை உலரப்போடும் நெறுநெறுத்த கம்பி வலையில் ஜமக்காளம் விரித்து தலையணையில்லாமல் படுத்திருக்கையில் அவளுக்குத் தூக்கம் கொள்ளவில்லை.

வேலியற்ற வனத்துள் பிரவேசிக்க வேண்டும். வேர்களின் முடிச்சுகளில் முகம் புதைக்க வேண்டும்.

சௌசௌ கொடிகள் தொங்கும் காபித் தோட்டத்தின் வேலியை வளைத்து நுழைந்து அதம் பண்ணியிருந்தது காட்டுப் பன்றி. வளைந்த பற்கள்... ஹே நரசிம்மா! மாற்றான் தோட்டத்தில் நுழைந்த வளர்ப்புக் குதிரையின் கால் வெட்டப்பட்டது. நின்று கொண்டே உறங்குமாம் குதிரை. நிற்கவே முடியவில்லை அதனால்.

வேலிகள் எத்தனை விதமானவை! குத்தான கற்றாழை, கருவேலமுட்கள், கொரண்டிமுள் செடிகள், இண்டுச்செடி, தட்டிப்படலை, முட்கம்பிகள்... முட்களும் வேலிகளுமாகிப் போயிருந்தது காடு. அவள் வேலிகளால் அடைபட்ட தோட்டத்துள் தட்டிப்படலை வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. போதாததற்கு உட்புறமும் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள். பத்திரம், பாதுகாப்பு! கனவுகளும் காடுகளும் மறுபடியும் சிறைவாசம்.

பதறிப்போய் எழுந்தாள். பிரவேசிக்க வேண்டும்

வேலியற்ற வனத்துள். வேர்களின் முடிச்சுகளில் முகம் புதைக்க வேண்டும். நிமிரும்போது மனிதக்கால்களாகப் பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் பிரம்மாண்டமான மரங்களில் கண்விழிக்க வேண்டும். தேன் சிட்டுக்கள் சிதறிப் பறக்க வேண்டும். பேப்பர் துகள்காக வெண்ணிறப் பறவைகள். பூசணம் பூத்த மரப் பட்டைகளை நெம்பி, கறுப்பில் பொன் பதிந்து பளபளக்கும் வண்டுகளையும் அதன் முட்டைகளையும், முடிந்தால் மரப் பொந்தில் சுகித்து நெளிவெடுக்கும் மலைப்பாம்பையும்...

ஓசைப்படாமல் தாழ்ப்பாளை நெகிழ்த்தினாள். நிலவின் ஒளியும் பூமி அதை பிரதிபலிப்பதுமில்லாத இரவில். வீரியத்துடன் சுடர்விட்டுக்கிடந்தன நட்சத்திரங்கள், களங்கமில்லாத ஜோதிகளாக. விழியின் கோணம் நூற்றியெண்பதா அல்லது இருநூற்றிப்பத்தா? அவசரமாக அது பதிவு செய்தது தட்டிப் படலை முண்டும்...

முண்டித்தள்ள முழுமூச்சுடன் இயங்கியது காட்டெருமை. பழக்கப்படாதது. மனிதர்களின் தோற்றத்திற்குமே கூட பழகவில்லை. பயத்திற்குப் பழகிப்போன காரணத்தால் விரைந்து வந்து தாழிட்டாள். தாழ்ப்பாள்களானது வீடு... காடும்.

இங்கே கதாசிரியர் பண்ணிய கதை வந்து போனது. அந்தக் கதையில் வான் நோக்கி பொறிகள் உமிழ்ந்து சடார் மடார் என பச்சை வெடித்து பொறியும் புகையுமாய் நெருப்பு எரிகையில், பலியர்கள் பொழுதின் தினவும் ஏக்கமும் தீர, கந்துவட்டிக்காரன் மீது வெறிகொண்டு ஆட்டம் ஆடினார்கள்.

கையோடு கை சேர்த்து வியர்வையும் கள்ளுமாக மனித உறவு ஸ்பரிசங்களாக மிளிர கூட்டமாய் ஆடும் ஆதிவாசிப் பண்பாடு விற்பனையாகிப் போவதற்குள் அவள் அவற்றைக் கண்ணுறவேண்டும். மலையின் குழலும், மரப்பிடி கழன்ற மண்வெட்டி ஜால்ராவாக, தகர டின்னின் 'தப்பர பப்பர'வும் இசைந்து அற்புதமான இசையாகிவிட்டது எதனால்? மனித ஜீவன், ஜீவனின் நாதமாய், காடுகளே அந்த ஜீவனாய், வாழ்க்கைப் போராட்டமாய் ஜீவனின் இசை;

சினிமாவும் பத்திரிகையும் மிகைப்படுத்தி பதப்படுத்துவதற்குள் தொப்புள்கொடி அறுந்து போகாத நசநசப்பில் கிடக்கும் அக்குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும். இயற்கையே அவர்களாய்;

கதாசிரியரின் அந்தக் கதைதான் இவளில் எத்தனை அற்புதங்களைக் கிளப்பிவிட்டிருக்கிறது. கதையைப் படித்து விட்டு நிஜமாக்கும் பரபரப்பில் அவள்!

தனியே ஒரு பெண் காட்டுக்கு வரலாமா? ஓடி வந்து விட்டாளா? காடு, காபி வளரவும் ஏலக்காய் கமழவும் மீதியில் கையிழந்த முடமாகிப் போன மரங்களும் புல்லும் பெறக்கி சாயாத ஒட்டுமுள்ளும் கொண்டது. இங்கே இவள் என்னத்தைக் கண்டுபிடிக்க பதைக்கிறாள், காட்டு மரங்களில் பிசின் சேகரிப்பும், பட்டை உரிப்பதும், விறகும் தேனும், தோட்டங்களில் வேலை செய்து வகுத்துக்கு ஆம்புடாத சோறும், போர்த்திக் கொள்ள இல்லாத போர்வையுமா பலியரும் புலையருமிருக்க வளவிலே இவள் என்னத்துக்கு சுத்துறாள்?

ஊர்க்காரர்கள், தோட்ட முதலாளிகள் தங்களிடம் கேட்டு

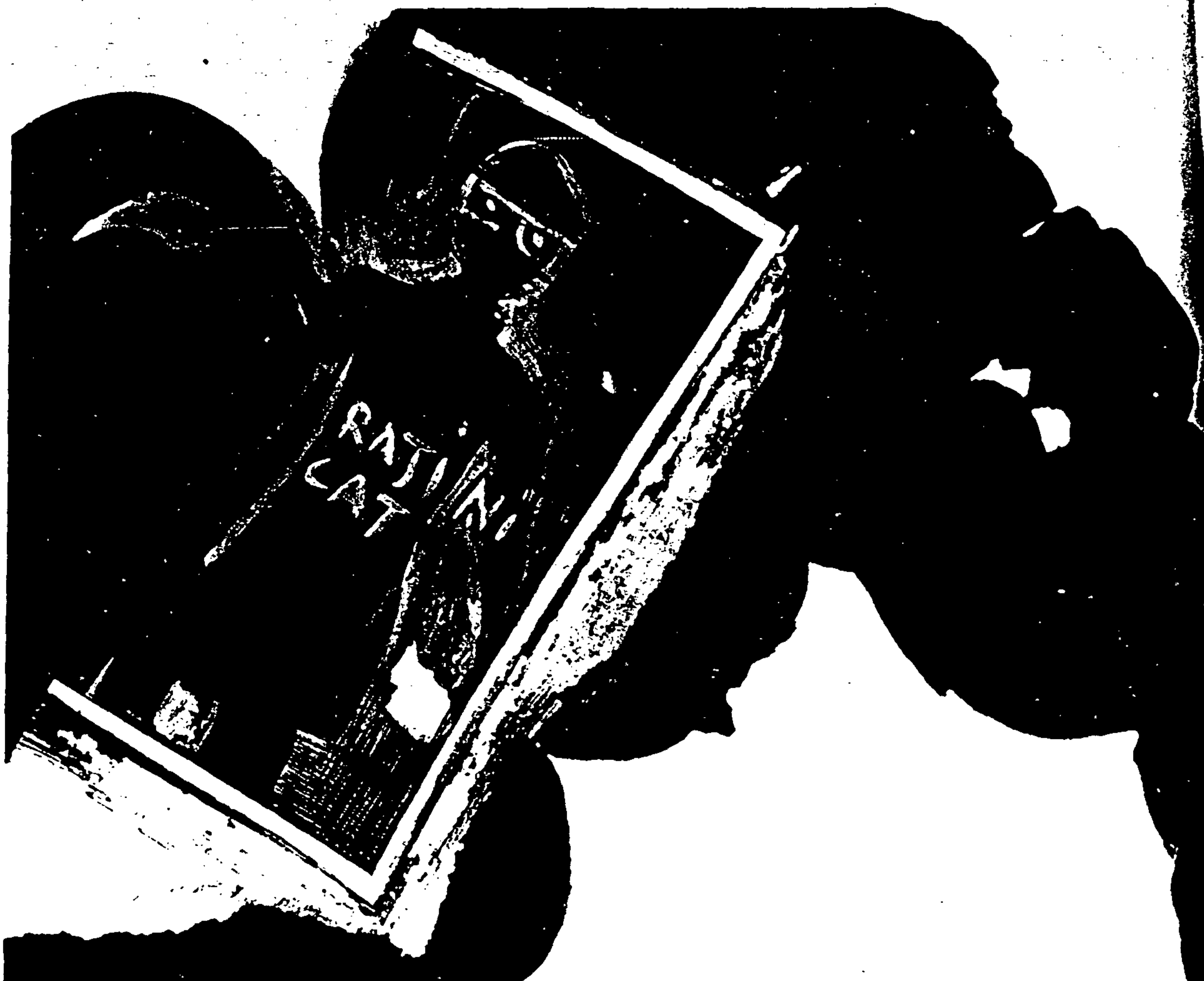

கொண்ட மிச்சத்தை இவளிடமும் கேட்டார்கள். மிரட்டுகின்ற காட்டிலாகாவின் கடைசி ஊழியனுக்கும், வெட்டிய மரங்களை விற்பனை செய்யும் ஏஜெண்டுக்கும், அளக்கிறேன் என்று அளந்துகொண்டு போகும் அரசு அதிகாரத்துக்கும் பழக்கப்பட்டுப்போன மக்கள் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆர்வத்துக்கும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாம் விற்பனைதான்... ஏதோ ஒரு வகையில்...

இரவு மிச்சமாய் இருக்கும்போதே கிளம்பிவிட்டாள். கொண்டையை அவிழ்த்து முதுகில் தளரவிட்டதில் கழுத்து சுணப்பாகியது. சில்வர் ஓக் சிம்புகளை இழந்துவிட்டு காபியின் நிழலுக்காக குச்சத்தில் கொஞ்சம் இலைகளுடன் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. ஓடையில் தவளைகள் பக்.. கொக்..பக்..கொக்.

தோட்டங்களில் மலைவாழை நீண்டு நெடியதாய் வளர்ந்து பூவும் குலையுமாய் தொங்கியது. கருஞ்சிவப்பு வெல்வெட்டில் ரோஜா மொக்குகள்– வேலிகள் முடிவடைந்து– அப்பாடா காடு–

படர்ந்த இலைகளுடன் தேக்கு மரங்கள்! இறுக்கம் கட்டு

ரஜினி படம் போட்ட பனியனும் ரப்பர் பேண்டும் கூலிங்கிளாசும் அரை வவுத்துச் சோறும் முழுநேர உழைப்பும்...

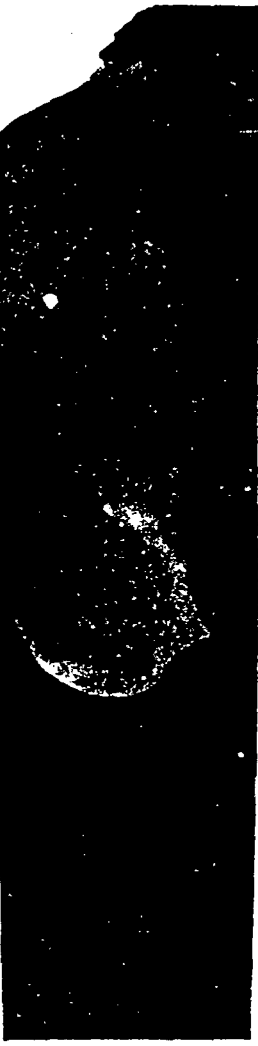

விட்டுப்போக ஊசலாடி உதிர்ந்த இலைகள் மிதந்து சுழல, சூரிய ஒளியில் கண்ணாடிப் பச்சையில் தளிர்கள் குலுங்க... முட்கள் வண்டியாய் அப்பிக்கொள்ள, மக்கிய இலைத்துகள்கள் காற்றில் பறந்து உடம்பில் கனம் சேர்க்க... அது காடல்ல. ரிசர்வ் பாரஸ்ட் என்றார்கள். அனுமதியின்றி உலவுதல் வனவிதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஏஜெண்டுகளின் ஏல விற்பனைக்காகக் காத்திருக்கும் ரம்பமிட்ட மரங்கள். கனத்த உருளைகளாகக் காணக் கிடப்பவை யாவுமே மரங்கள். வேர்கள் தலைகளாகிப்போன அதிசயமாய்ச் சாய்ந்துகிடக்கும் மரங்கள். காடு... காடு...

கடைசிக்காடு. அதுதான் அந்த வளவின் பெயர். காட்டின் இறுதியில்தான் மனிதர்கள். மனிதர்களின் இறுதி காடு; பெயர்ச்சொல் உணர்த்திவிட்ட உள்ளலைகள் அடங்கி– பிரசன்னமாகி நிற்கையில்,

முறம், படி, உலக்கை, ஆடு-குழை, காய்ந்த கற்றாழை மடல்கள் சதுரமாகி வளைத்த குளிப்பறை, உள்ளும் புறமும் மண் உதிரும் சுவர். சோப்பல் கொண்ட நோயாளி, துணைக்கிருக்கும் காவல் நாய். மூக்குறிஞ்சி குழந்தைகள், காய்ந்த கஞ்சிச்சுவடுகளில் ஈக்கள். அந்நியருக்கான பார்வையைத் தேக்கிய மாது... அந்த வளவு ஜீவன் காத்தது. ஏறிவந்து கம்பி வலைமேல் படுத்தாள். தாவணியில் ஒட்டுப்புல் அங்கங்கே குத்திப் பதம் பார்த்தது. களிமண்ணால் பதுமை செய்யும் விளையாட்டாக கதாசிரியரின் கந்து வட்டிக்காரன் முளைத்து வந்தான். கதையில் அவனைப் பற்றி விவரணை ஏதுமில்லை. எனவே அவளாகவே கற்பனை செய்து கொண்டாள். தொப்பிவைத்த மார்வாரி... வயிறு உப்பிய நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டி... தலைப்பாகையும் வெற்றிலையுமாய் கையில் சவுக்குடன் விளாறிக்கொண்டு... அடேயப்பா, முதுகுத்தோல் உரிந்துவிடாதா?

இரவு வளவில் சென்று அவர்கள் ஆடுவதைப்பார்க்கலாம் என்று அவளை அழைத்தபோது...

மின்மினிகளின் வெளிச்சம் போதவில்லை. மூட்டிய நெருப்பின் புகையால் நட்சத்திரங்கள் நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் சிமிட்டின. டார்ச்சு ஒளியின் வெளிச்சத்தில் காட்டெருமை பற்றிய கதையுடன் சரிவில் இறங்கி, பாறைகளில் ஏறி, முறுக்கிக்கொண்டு கரணையாய் திமிறியிருந்த அரளிமரத்தைச் சமீபித்தபோது கணப்பு தெரிந்தது.

விளார் மளார் என்று பொறிகள் கிளம்பவில்லை. நீண்ட தடிமனான மரம் நல்ல விளக்கு போல் நிதானமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. குளிருக்குப் போடப்பட்ட முக்காட்டின் விளிம்பைக் கொண்டு நிழலாயிருந்த முகங்களை ஆராய்ந்ததில் மூதாதையரின் சடலங்கள் தெரிந்தன. கொடூரமாக நிலவியது மௌனம்.

இவுங்களும் பொம்பிளதான. பேசுனா என்ன? உங்களைப் பாக்கனும்னுதானே இவ்வளவு தொலை வந்தாங்க. என்ன பயம், பயப்பிடாமப் பேசுங்க.

எங்களுக்கென்ன பயம்.

சபாஷ்

அப்ப எந்திச்சு ஆடுவியளா

ஆடறதில்ல.

ஏம் இப்பிடிச் சொல்றீங்க?

கொம்பு இல்ல, மோளம் இல்ல. கரடிப்பாற வளவிலதான் இதெல்லாம் வச்சிருக்காங்க.

சரி, பாட்டாச்சும் படிங்க.

பாடினா காசு தருவாங்களா

சரி நீங்க கந்துவட்டிக்காரன் கிட்ட நூத்துக்கு முப்பதுன்னு வட்டியில கடன் வாங்குறீங்களாமே.

யாருகிட்டயும் வாங்குறதில்ல.

வட்டி குடுக்கலன்னு கசையால அடிக்கிறாங்களாமே...

சிரியோ சிரி... சிரி...

சொல்லுங்க, சவுக்கால அடிக்கிறாங்களாமே.

சவுக்கா...?

சென்னையிலிருந்து இருநூற்றிஐம்பது ரூபாய் வாடகைக்கு எடுத்துவந்த சவுக்கைக் காட்டி... இது... இதுதான் சவுக்கு...

பாடுங்க...

பக்கத்து வளவிலேதான் ரேடியோ வச்சிருக்காங்க. திருப்பிவிட்டா பொசுக்குன்னு பாட்டுவந்துடும்.

காட்டிலாகாவினர் விசாரிக்கும்போது அவர்கள் காட்டுப் பக்கமே போவதில்லையென்றும் தோட்ட முதலாளிகளின் காபித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதாக; தோட்ட முதலாளிகளின் குறை கூலிக்கு அஞ்சி காட்டில் பிசின் எடுப்பதாக அவளிடம்.

தோட்ட முதலாளியின் பத்தாத கூலிக்கும் போகிறது உண்டுதான் என்று நஞ்சுண்ட பாணியில் பின்னால் ஒப்புதல் வாக்குமூலமும் கொடுத்தார்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு.

அடிவயிற்றில் விழும் உதை ஸ்டண்ட் மாஸ்டரின் குத்து போல் பழகிவிட்டது.

...ரஜினி படம்போட்ட கிழிந்த பனியனும், ரப்பர் பேண்டுடன் கூலிங் கிளாஸும், அரைவகுத்துச் சோறும், முழு நேரத்து உழைப்பும்...

கடைசிக்காட்டில் நாகரிகம் வந்துவிட்டது ட்ரியோ... ட்ரி... ட்ரியோ...ட்ரி. ■

பூவும் ஈரமும்

• இமையம்

• ஓவியங்கள் : அற்புதராணி

"ஒர்ருவா, ஒர்ருவா."
"சரமல்லி."
"ஐநூறு மல்லி ஒர்ருவா."
"மல்லி."
"மல்லி."
"அரும்பே."
"........"

கேசவன் கூவினான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் வரிசையாகக் கூடையில் பூ வைத்திருந்த பத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள்கூட கத்தினர். வழிப்போக்கிகளைப் பூ வாங்க அழைப்பதில் ஒவ்வொருவரும் மும்முரமாக இருந்தனர். பெரும் இரைச்சல். கேசவன் மற்றவர்களைவிட தன் குரலை உயர்த்தி உயர்த்தி வெளித்தள்ளியும், கூடையின் விளிம்பில் சரம்சரமாகத் தொங்க விடப்பட்டுள்ள பூச்சரங்களை சரிசெய்தும் பொழுதைத் தள்ளினான். கடைவைத்து அதிக நேரமில்லை. கொஞ்சம்தான். அதனால் ரோட்டில் எதெதுக்கோ அவசரமாய் ஓடுபவர்களையெல்லாம் 'பூவே' என்று கத்தி, பூவாங்க வேகமாகக் கூப்பிட முடிந்தது. நேரம் நான்குதான் இருக்கும். ஐந்துக்கு மேல்தான் ரோட்டை அடைத்து கும்பலான கும்பல் நகரும்.

"வாங்க."
"இங்க வாங்கம்மா."
"எத்தன மொழம்?"
அரும்பே."
"........"

தூறல்பட ஆரம்பித்தது. சாரல். மழை பலமாக இல்லை. திடீரென்று இன்று எப்படி மழை? 'அட கடவுள'. கேசவனுக்கு குழப்பமும் பயமும் சட்டென்று உண்டானது. தொடர்ந்து மழை என்றால்? 'தப்பு. வாய்வாக்கியம் பலிக்கும்.' இன்று அதிகமாக பூ வாங்கியிருந்தான். வெள்ளிக்கிழமை அதிகம் விற்கும். ஏஜெண்ட் 'கேசவா' என்றபோது சட்டென்று 'இல்ல அண்ணாச்சி, இனிமே பாக்கி நிக்காது. நம்புங்க' என்று சத்தியம் செய்தான். 'என் ஒரே புள்ளமேல சத்தியம்.' கடை போட்டு எவ்வளவு நேரமிருக்கும். இரண்டு சுருள்தான் விற்றிருந்தது. இதை வைத்து என்ன செய்யலாம். தூறல் நிற்குமா? நிற்கும். மழை நாளில்லை.

மழை தடித்த துளிகளாகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அடர்ந்திருக்கவில்லை. ரோட்டில் கார், பைக், சைக்கிள், ஆட்கள் என்று பெரும் இரைச்சல். 'சனியன்புடிச்ச மழ எதுக்கு வந்துச்சி?' என்று பெண்கள் முந்தானையால் தலையை மூடி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். ஒருவருக்கும் பூ வாங்க நேரம் ஒதுக்க முடியவில்லை. கேசவனுக்குத் தலை நனைந்துவிடும் போலிருந்தது. கால்கள் ஜில்லிட்டுவிட்டது. எதிரிலிருக்கும் கடைகளில் ஒதுங்கி நிற்கலாமா? 'கருமாதியெடுக்க. இப்பலாம் டவுன்லதான் மழ பெய்யுது.' பெரிய துண்டாகக்கூட இல்லை. வானத்தைப் பார்த்தான். எரிச்சலில் ரோட்டைப் பார்த்தான். யார் நிதானமாக நடக்கிறார்கள். ஓட்டம். பூக்கடைப்பக்கம் எந்த முகமாவது பார்க்குமா? சளைத்துப்போய் இரண்டடி தள்ளி நின்றிருந்த தெருவிளக்குக் கம்பத்தில் இணைந்து நின்றான். கம்பம் ஜில்லிட்டு குளிராக இருந்தது. பூவைப் பார்த்தான். மழைத் துளியால் புது கம்பீரம். அழகு. எப்படி என்றுமில்லாத புதுப்பொலிவு. பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது.

'அசலு தேறிட்டா போதும். கடவுளே.' கேசவன் கூடையையும் ரோட்டையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். பெரும் துளியாகப் படுவதால் ஆள் நடப்பில்லை. ஒதுங்கி நடக்க இடம் கொடுக்காத இடம். இப்போது வாகனங்கள் மட்டும்தான் ஓடுகின்றன. 'மழ இல்லன்னு யாரு வேண்டுனா. சனியன். எங்கிருந்து வந்து இப்பிடிக் கொட்டுது?' பக்கத்திலிருந்தவர்கள் கட்டிக்கொண்டதைப் பார்த்தும் கேசவனும் இரண்டு தாமரை இலைகளை தலையில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டான். அவிழ்ந்து

விடாமல் பூ சுற்றும் நூலால் நன்றாக இறுகக் கட்டினான். சிறு பிள்ளைகளைப் போல கைகளை ஏந்தி தண்ணீரைப் பிடிக்கலாமா? கையில் நிற்குமா. முகத்தைச் சற்று மேலாக உயர்த்தினான். பனிக்கட்டியைத் தூள் செய்ததுபோல், கட்டி கட்டியாக விசிறி விட்டதுபோல் மூக்கில் ஒரு சொட்டு. கன்னத்தில், நெற்றியில், மீசையில், உதட்டில், கண்ணில், உடலெங்கும் 'பொட்டு. பொட்டு..'

எங்கு ஒதுங்கலாம்? எதில் ஒண்டிக்கொள்ளலாம். எது இடம் தரும். எதிர்வரிசையில் இருக்கும் எல்லாக் கடைகளுக்கும் முன்னும் கும்பல். பெரும் சனம். பஸ் ஸ்டாப் நிழற்குடையில்தான் அதிக சனங்கள். எப்படியும் ஒண்டலாம். அவன் நிற்கும் பக்கம் நீண்ட மதில்சுவர். என்ன செய்யலாம்? கன்னத்திலிருந்து வழியும் மழை உவர்ப்பாக இல்லை. மழை நீரை சப்பிச் சுவைத்தான். நாக்கால் மீசையை ஒதுக்கி விட்டான். வலித்தாலும் கால்மாற்றிக் கம்பத்துடன் நின்றிருந்தான். அடிக்கடி மற்றவர்களைப் போலவே வானத்தைப் பார்த்து வேண்டினான். 'யே புள்ளயாரப்பா, வர வெள்ளிக்கி உனக்கு தேங்க உடக்கிறன்.'

'இன்னிக்கிப் பாத்து அதிகமா வாங்க புத்தி ஏன்தான் போச்சோ.'

'லட்சுமிகூட அரிசியோ என்னமோ வாங்கிக்கிட்டு வரச்சொன்னாளே.'

'இப்பிடியே எப்பிடி இருக்கும்?'

'மழ வுட்டுத்தான் ஆவணும்.'

'... ... ...'

தூரல் மட்டுப்பட்டது. ஜனத்திரள் மறுநொடியே ரோட்டில் சரிந்தோட ஆரம்பித்தது. பூக்காரர்கள் கூவ ஆரம்பித்தனர். பெரும் போட்டியில் சத்தமெழுப்பினர். நேரமாக நேரமாக குரல்கள் பலம்பெற்று ஒலித்தன. வழி மறித்தனர். சிலர் பின்னாலேயே ஓடவும் செய்தனர்.

"ஓர்ரூவா."

"முல்ல."

"ஐநூறு மல்லி."

"மல்லி."

"முல்ல."

"அரும்பே."

"மல்லி."

"மல்லி."

"... ... ..."

ரோட்டில் நடக்கும் ஒருவருக்குமே கால்களைத் தூக்கி வைத்து சரளமாக நடக்க முடியவில்லை. இழுத்து இழுத்து நொண்டிகள் போல்தான் நடக்கிறார்கள். இந்த மழைக்கா இவ்வளவு தண்ணீர்? ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள், கார்கள், ஸ்கூட்டர்கள். எவ்வளவோ ஓடுகின்றன. சற்று தொலைவாகப் போனதும் எல்லாமே கருத்த நிழலாக, இருளாகத் தெரிகின்றன. கேசவன் பிளாட்பாரம் பக்கமாக சற்று ஒதுங்கி நடந்த பெண்ணிடம் பூவைக் காட்டிக் கத்தினான்.

"மல்லி."

"... ... ..."

'ஐயோ! ஊடு என்னாச்சோ!' என்ற கேசவனுக்கு அதிகம் குளிர் தெரிய ஆரம்பித்தது. பூ விற்காதது பற்றியே எண்ணமிருந்ததால் வீடு தவறிவிட்டது. அவனுடைய வீடு இருக்கும் வரிசையில் குருவிக் கூடுகள் மாதிரி அடுக்கடுக்காக வீடுகள் இருக்கும். ஐந்து பத்து பேர் என்று புழங்க முடியாத வீடுகள். ரொம்பவும் தாழ்ந்துதான் உள்ளே நுழையணும். கூரையில் மட்கிப்போன இடங்களில் என்ன வைத்து அடைத்தாலும் அவை ஒழுகவே செய்யும். அங்கிருக்கும் நான்கு தெருக்களிலும் இப்படித்தான். கமலாதான் ஒழுகும் இடங்களில் தட்டு, தம்ளர், செம்பு, இட்லி பானையென்று வைப்பாள். நிரம்பியதும் எடுத்து வெளியே ஊற்றுவதும் அவள்தான். அவளுக்குச் சிரிப்பாக இருக்கும். நல்ல விளையாட்டு. இந்த வருச மழையின்போது அவளுக்கு விளையாட அதிகம் முடிந்தது. லட்சுமிதான் திட்டிக் கொண்டிருப்பாள். "இந்தா லெச்சுமி, உனக்கு எத்தன வாட்டிதான் நான் சொல்றது, பாடம் படிக்கிறாப்ல படிச்சிம் பாத்தாச்சு. ஒரு நாளாவது நீயா அந்த கித்தான வாசல்ல போட்டிருக்கியா? நானா வந்துதான் 'போடு, போடு'ன்னு கத்தணுமா. நீ பொட்டச்சிதான" என்றோ, வாசலில் நிற்கும் சாக்கடை, அழுக்கு, சுவர் ஈரமாக இருப்பது — வீட்டுக்காரம்மாள் எது பேசினாலும், அன்று லட்சுமி இவனிடம் பாய்வாள். சாடைமாடையாகக்கூட அவளுக்குத் திட்ட வராது. "நான்பட்டத நாய்தான் படுமோ, பேய்தான் படுமோ. ரெண்டு வருசமாச்சு. ஒரு புதுத் துணிக்கு வய்யி உண்டா இந்த ஊட்டுல. வவுறு வீங்கிட்டா ஆச்சா?" கல்யாணமான புதிதில் இவன் அவளை ரொம்பவும் ஆசைப்பட்டான். அவள் அழகி. நல்லவளுங்கூட. இப்போதெல்லாமும் ஆண்டிக் கூத்தாகிவிட்டது. கரடி வித்தை. இன்று எவ்வளவு மோசமாகப் பேசுவாளோ!

திடீரென்று தூறல் பலமாகப் பட ஆரம்பித்தது. ஒன்றிரண்டு பேர் பூக்கூடையை அப்பிடியே போட்டுவிட்டு ஒதுங்க எதிர்வரிசை கடைகளுக்கு ஓடினர். 'போவுமா?' என்று எண்ணிய கேசவனுக்கு எரிச்சல் வந்தது. எதிர்வரிசையிலிருந்த கடைகளை வரிசையாகக் கண்தூரம் வரை பார்த்தான். பெரும் கும்பல். எவ்வளவு முகங்கள். எதில் ஒண்டிக்கொள்ள முடியும்.

'அடேயப்பா.'

'... ... ...'

> கம்பம் ஜில்லிட்டு குளிராக இருந்தது. பூவைப் பார்த்தான். மழைத் துளியால் புது சும்பீரம். அழகு. என்றும் இல்லாத பொலிவு.

கேசவன் நான்கு வருசமாகத்தான் இந்த நாற்சந்தியில் பூ விற்கிறான். கல்யாணமான இரண்டாவது வருசமே "உருச்சாட்டிய தூக்கு. உம் பாட்டயப் பாத்துக்க. எதுக்குடா பொண்டாட்டின்னா அப்பிடி நடுங்குற?" என்று அவனுடைய அம்மா வள்ளிதான் பிரித்து விட்டாள். ஐந்து வயதிலிருந்து பஸ் ஸ்டாண்டில்தான் கடையில் பூ விற்றான். இந்த நான்கு வருசத்தில், அதுவும் இந்த தெப்பக்குளம் பஸ் ஸ்டாண்டு நாற்சந்தியில் சாயங்காலம் மூன்றிலிருந்து எட்டு வரைதான் வியாபாரம். ஆனாலும் எவ்வளவோ முகங்களைப் பார்த்திருக்கிறான். திருச்சியின் மைய இடம். இவ்விடத்தில்தான் முக்கியமானவை இருக்கின்றன. நரளான நரள் கூடுமிடம். வந்துபோய்-போய்வந்து, எவ்வளவு முகங்கள்.

"அடடா, நாலு வருசமா?"

"நான் என்னமோன்னு எண்ணிக்கிட்டு இருந்துட்டனே."

"உச்சிமல புள்ளயார."

"என்னாவுமோ.."

"... ... ..."

லட்சுமி சண்டைபிடிக்கவே, இரண்டு மாதம் பீடி சுற்றினான். உறையூர் பங்காளி தெருவிலிருக்கும் நான்கு குட்டி தெருக்களில் எல்லாருக்கும் இந்த வேலைதான். கமலாகூட பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து பீடி சுற்றுகிறாள். இவனுக்கு மட்டும் முடியவில்லை. இவனை பூ விற்பதிலிருந்து நிறுத்தி, இவனுடைய அம்மா வள்ளியை பங்கமடையச் செய்ய வேண்டும் லட்சுமிக்கு. இவனுக்கு எது செய்தாலும் எதிராளிக்கு செய்வது போல்தான். பூக்கட்டுவது கஷ்டமானது. மண் எடுக்கப் போகலாம். இப்போது அவள் மட்டுமில்லை. கமலாவையும் பூ வைக்க விடுவதில்லை. இவனும் கேட்பதில்லை. பூ நன்றாக விற்று அதிகம் கிடைத்தால் பழைய லட்சுமியாக அவள் இருப்பாளா? திருவிழா, விசேஷ-

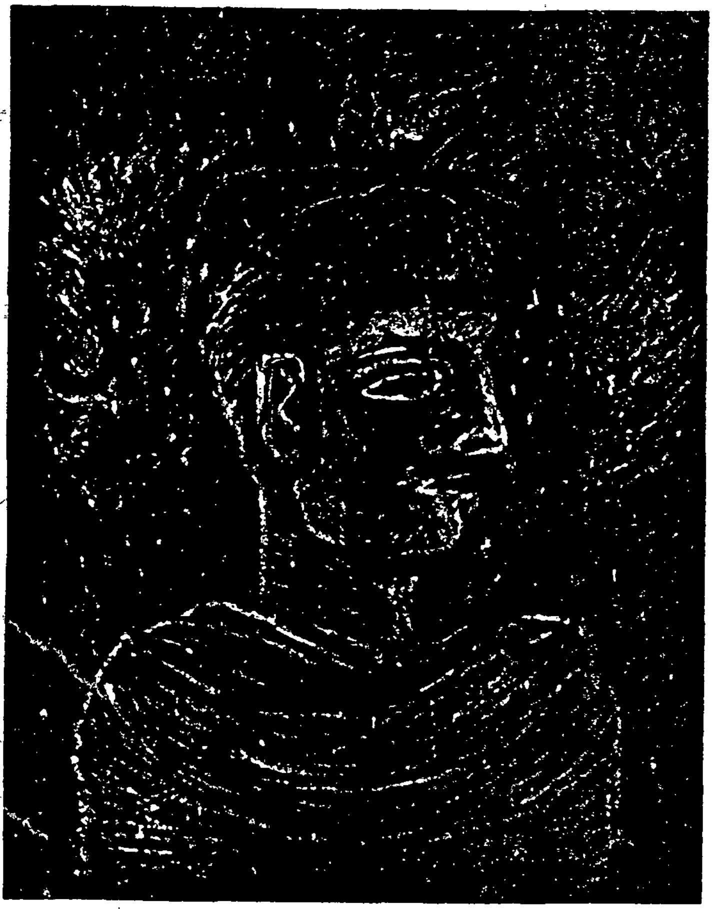

டூர் பஸ்கள் மாட்டினால் போதும். தினம் திருவிழா வருமா?

இதென்ன பிரமாதமான தொழிலா? கழுத்துச் சொடுக்கல், கோணங்கி, அலட்சியம் எல்லாம்தான். ராத்தங்கினால் ஒரு வாரம் சம்பாதித்ததையும் விழுங்கிவிடும். பூ வாங்கும் அந்த ஒரு நிமிசம்தான் எல்லாருக்கும் அவசரமானது. எல்லாம் பார்த்ததுதான். காணாதது என்ன? வேறு ஒன்றுக்கும் உடம்பு இசையாது. கருத்தரிக்க மட்டும் இசையும் முரட்டுப் பசுதான்.

"சீக்கிரம் கொடுங்க."

"சரியா மொழத்தப் போடுங்க."

"பொம்மனாட்டி மொழம் போட்டாக்கூட அதிகமா இருக்கும்போல இருக்கு."

"கை என்ன குட்டமா புடிச்சியிருக்கு?"

"சில்லர இல்லியா. திரும்ப போவயில வாங்கிக்கிறன்."

"என்னா வாடிக் கெடக்கு."

"அரும்பா இல்லியா?"

"இது எனக்குப் புடிக்காது."

"சட்டுன்னு கொடுங்க."

"... ... ..."

மல்லிகை, கனகாம்பரம், ரோசா, குடமல்லி, கதம்பத்தைப் பற்றியெல்லாம் எந்தத் தலைக்குத் தெரியும். ஜடைபின்னி, பூ வைத்து இடது, வலதுபக்க புழுங்கும் மார்பகங்களின்மேல் அழகாகத் தூக்கிப்போட்டு. 'நல்லாயிருக்கா?' என்று கேட்காதவர்கள், அழகு பார்க்காதவர்கள் யார்? பூ வைப்பதில்தான் எத்தனை வகை. கசங்காமல் சுழட்டி வைத்து, மறுபடி வைக்காத தலைகள் அதிகம் இருக்குமா? ரொம்ப ஆசை. எல்லா கண்களும் மேய வேண்டும். பூ கசங்கக்கூடாது. ஆனால் கண்டது என்ன?

"அரச்சவளுக்கு ஆட்டுக்கல்லு, ஆக்குனவளுக்கு சட்டிதான் மிச்சம்."

"அசர கொசகொசங்கிற ஆத்துல சொறி புடிச்சவன் குளிக்கப்போன கததான்."

"... ... ..."

'அடடடா!' கேசவனுக்கு குளிரே இப்போதுதான் தெரிந்தது. கால்கள் நிலைகொள்ள மறுத்தது. தாடை ஆடியது. ஜில்லிட்டு விட்டது. குளிர் மோசம். 'போயிடலாமா.' பக்கத்தில் பார்த்தான். ஆட்கள் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இவனும் உயிர் வந்தவனாகக் கத்தினான்:

"முல்லை."

"ஐநூறு மல்லி."

"மல்லி."

"... ... ..."

தெரு விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன. வாகனங்கள் எல்லாம் தங்களுடைய விளக்குகளைப் போட்டுக்கொண்டு பறந்தோடின. வானம் நிறமற்றுக் கிடந்தது. இடிதான் அதிகம். எப்போதாவது மின்னல். பனிச் சாரலாக மழை. நடமாட்டம் குறைவு. பெண்கள் அதிகமில்லை, எந்த ஆண் அக்கறையாக பூ வாங்குவான்? இன்றுபோல் என்றிருந்தது? மழையும் இரவும் ஏன் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது? லட்சுமிமேல், ஏஜெண்ட், ரோட்டில் நடப்பவர்கள், திருச்சி — எல்லாவற்றின் மீதும் எரிச்சல். ஒன்றிலும் ஆசை இல்லை. ஆசை வைக்கும்படி என்ன இருக்கிறது? ஏஜெண்ட் திட்டுவார்ன். சண்டையும் செய்வான்தான். முழுச் சரக்கும் அப்படியே இருக்கிறது. லட்சுமி என்ன சொல்வாள். இரண்டு சண்டையா? கேசவன் வேகம் கூட்டிக் கத்தினான்:

"... ... ..."

ஜரிகைப் புடவைக்காரி எதிர்த்த ஸ்வீட் கடையிலிருந்து விடுபட்டு ஏனோ சேலையைத் தூக்கிப் பிடிக்காமலேயே ரோட்டில் இறங்கினாள். கேசவனுக்கு 'அப்பாடா' என்றிருந்தது. ஐந்து ரூபாய்க்கு வாங்குவாள். இதுவரை கண்ணில் படாமல் எப்படி நின்றிருந்தாள். இவனுக்கு அவள் ஒருத்திதான் வாடிக்கை. தினமும் சரியாக ஏழு மணிக்கு வந்துவிடுவாள். ஒரு வாரம்தான். பின் அவளிடம் இவன் பூ விற்கும் திருட்டையெல்லாம் விட்டுவிட்டான்.

'ஐயோ!
ஊடு என்னாச்சோ'
என்ற கேசவனுக்கு
அதிகம் குளிர் தெரிய
ஆரம்பித்தது. வீடு
தவறிவிட்டது.

ஒரு வருசமாக அவள் தினமும் வருகிறாள். அதிகம் பேசமாட்டாள். வரும்போதே ஒரு சிரிப்பு. 'வரன்' என்பதுபோல், திரும்புகையில் ஒரு சிரிப்பு. நல்ல சிரிப்பு. கேசவனிடம் பேரம் பேசாத ஒரே பெண்.

'எதுக்கு அப்பிடியே போறா?' எதிர்பார்த்தான். நிச்சயம் வருவாள்தான். ரொம்ப ஆசைப்பட்டான். இல்லை. அவள் நடையும் மோசமாக இருக்கிறது. திரும்பி வரமாட்டாள்தான். 'போயிக்கிட்டே இருக்காளே.' ஜரிகைப் புடைவைக்காரி

> **மழை விட்டால் நல்ல வியாபாரம் இருக்கும் பாதி கழிந்தால் கூடப் போதும். ஆனால் மழையின் வேகம் பயமுறுத்தியது.**

மாரீஸ் தியேட்டர் தாண்டி மேம்பாலத்தில் நடந்து மறைந்துவிட்டாள். தினமும் ரயிலடிக்குத்தான் போவாள். நடையில் வயதுக்கு மீறிய கிழத்தனம். முகத்தில் மயக்கும் கண்களும் சிரிப்பும் ஆசைப்பட வைக்கும். தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் முகம் பளபளக்கும். மஞ்சள் முகம். அவன் வரும்போதெல்லாம் அதிகம் பேச, கேட்க நிறைய எண்ணுவான். திட்டம் போடுவான். முடியாது. மறந்துபோகும். ஒரு நொடியில் எல்லாமே நழுவிவிடும். அவளும் பேசமாட்டாள். இரவு இரவாக மஞ்சள், கிளிப்பச்சை... எல்லாமே கதவை தச்சன் கோர்த்ததுபோல் பொருந்தியிருக்கும். பவுடர் கொஞ்சம் அதிகம் தெரியும். மை கூடுதலாக இருக்கும். பூ வாங்காமல் எப்படி போனாள். அவளும் போய்விட்டாளா?

'மழயில எவன் வருவான்? அவளுக்கும் இன்னிக்கி 'ப்பூ'தானா?'

'சோத்துக்கு இருக்குமா?'

'இன்னிக்கி மட்டும் அவ சாவமாட்டா. நேத்து செத்திருந்தாலும், நாளக்கிச் செத்தாலும் இன்னிக்கு இல்ல.'

'நல்ல மழ.'

'..........'

ரோட்டில் சனங்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஊர்கிறார்கள். ஜரிகைப் புடவைக்காரியைவிட்டு, குளிரைப் பார்க்காமல், இரண்டு-மூன்று சரங்களையெடுத்து முழங்கை வரை படர்த்திப் போட்டு கூவத் தொடங்கினான். மழை இல்லை. வியாபாரம் சூடு பிடிக்கும். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் எல்லாருமே ஆக்ரோஷமாகக் கத்தியவாறு இருந்தனர். கேட்ட விலைக்கு அள்ளிக்கொடுக்க, தள்ளிவிட ஒவ்வொருவரும் போட்டியிட்டனர். பெரும் சத்தம்.

"வாங்க."

"அரும்பே."

"........."

சிறிது நேரம்தான். சடசடவென்று பெரும் மழை கொட்ட ஆரம்பித்தது. ஆலங்கட்டி மழைதான். விடும்போல் இல்லை. இரண்டு மூன்று பேர் கூடையைக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு நனைந்து கொண்டே பஸ் பிடிக்க ஓடினர். ஆட்கள் குறைகின்றனர். மழை விட்டால் நல்ல வியாபாரம் இருக்கும். பாதி கழிந்தால் கூடப் போதும். ஆனால் மழையின் வேகம் பயமுறுத்தியது. மின்னல் அதிகம். இடி மோசமாக இருந்தது. இன்று பூ வாங்கும்போதே ஏஜெண்ட் முதல் வாய்வாக்கியம் இல்லையென்றான். 'பாவி'. "கேசவா, தொழிலு எதுக்குப் பண்றன், கடன் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தா நான்; 'அரகரா கோவிந்தா'ன்னு தலயில துண்டப்போட்டுக்கிட்டுப் போவ வேண்டியதுதான். இதான் உனக்கு கடேசி. என்ன சொல்ற?"

'எல்லாம் போச்சு. நேரம் எம்புட்டோ ஆயிப்போச்சு.'

'உச்சிமல புள்ளயார.'

'..........'

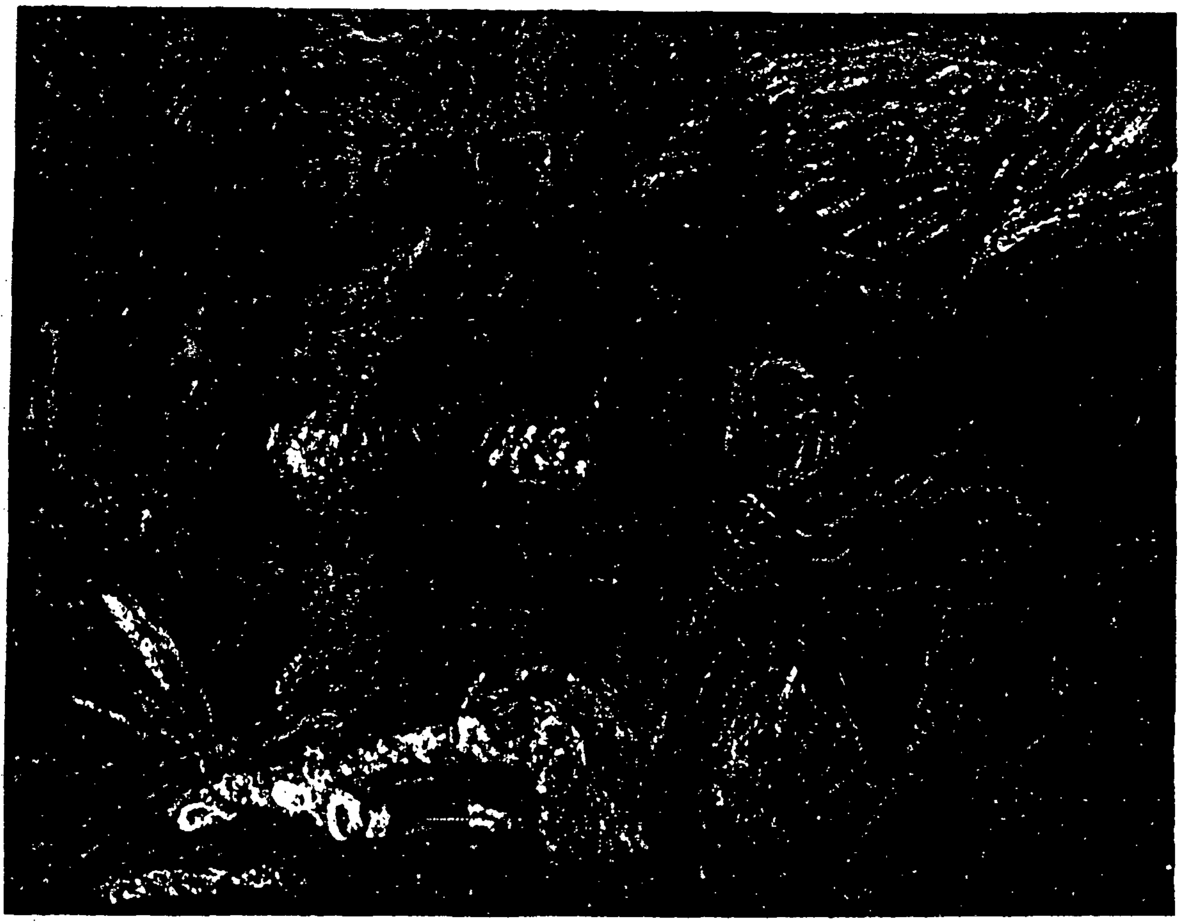

மாரீஸ் தியேட்டர் சரிவிலிருந்து ராட்சசத்தனமாக எட்டு பத்து லைட் வெளிச்சம் ஒரே நேரத்தில் இவனை நோக்கிப் பாய்ந்தது. கண்கள் திகிலடைந்தன. ஒரு நொடிதான் திகைத்தான். தலையைச் சிறிது மதில் சுவருக்காகத் திருப்பினான்.

'சளுக்.'

> கேசவனுக்கு உயிர் நின்றுவிடும் போலிருந்தது. வேறு ஆளாகத் தெரிந்தான். தண்ணீர் சகதியாக வழிந்தது.

கேசவனுக்கு உயிர் நின்றுவிடும் போலிருந்தது. அவனே வேறு ஆளாகத் தெரிந்தான். உடம்பிலிருந்து ரோட்டிலிருந்த தண்ணீர் சகதியாக வழிந்துகொண்டிருந்தது. 'தேவிடியாபயவனே.' பூக்கூடை கருத்த சாணக் கலரில் இருந்தது. எல்லா மல்லியும் நிறமிழந்து விட்டன. பூ சுற்றும் துணியை எடுத்து அவசரமாக சரம் சரமாக எடுத்துத் துடைக்க ஆரம்பித்தான். ஊதினான். உதறினான். இப்படியும் அப்படியுமாக ஆட்டினான். 'தேவிடியாப்பசங்க. மண்ணாக்கிட்டாங்களே.' உயரே தூக்கி வெளிச்சத்தில் பார்த்தான். 'பெட்ரோல், டீசல், சிமெண்ணெய் வாடை. பூ எப்போது நரநரத்தது? 'புள்ளயாரப்பா.' வெகுநேரம் பூக்கூடையை வெறித்தவாறு திகைத்து உட்கார்ந்திருந்தான். மழை குறையவில்லை. நிற்குமா. பக்கத்திலிருந்தவர்களும் கிளம்பிவிட்டனர். நடமாட்டம் குறைய ஆரம்பித்து விட்டது. எப்போதாவது ஒரு ஆள் நடந்து ஓடினான்.

ஒரு சரத்தையெடுத்து முகர்ந்தான். தடவிப் பார்த்தான். 'நான் எதுக்கு குளுருல நிக்கணும்?' சட்டென்று கூடையைத் தூக்கி ரோட்டில் ஓடும் கருத்த தண்ணீரில் கவிழ்த்தான். கூடையை வேகமாக இரண்டு முறை தரையில் தட்டி அடித்தான். ஒருமுறை காறி உமிழ்ந்தான். சுருள் சுருளாக, பந்து பந்தாக, தனித்து, பிரிந்து பூக்கள் மிதந்தது. நகர்ந்தது. மீண்டும் கூடையைத் தூக்கி தரையிலடித்தான். வானத்தைப் பார்த்தான். 'மினுக்' என்ற சத்தம் ஏற்பட்ட ஒரே நொடியில் ஹோலிகிராஸ் காலேஜ் ரோடு, உறையூர் போகும், உச்சிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போகும் எல்லா ரோட்டிலும் இருள். கூடையைத் தூக்கியவனுக்கு ஏஜெண்டின், லட்சுமியின் நினைவு வந்ததும் 'ஐயோ' என்று சத்தமாகவே கத்தினான். கேசவன் கூடையை பிளாட்பாரத்தில் போட்டுவிட்டு ரோட்டில் இறங்கி ஓடும் கருத்த நீரில் முன்பு கொட்டிய பூப்பந்துகளை, சரங்களைத் தேடினான். மீன் பிடிப்பதுபோல இரு கைகளாலும் இருட்டில் ஓடும் நீரை அலசி அலசி தேட ஆரம்பித்தான்.

'கடவுளே.'

'.........'

■

உண்மை அறிதல்

● ரவிக்குமார்
● ஓவியங்கள்: கமலக்கண்ணன்

வெளியில் மழை பெய்கிறதா, உள்ளே பெய்து ஓய்ந்தது போலிருந்ததால் அப்படித் தோன்று கிறதா புரியவில்லை. ஒருவரையொருவர் முகம் கொடுத்துப் பார்த்துக் கொள்ள முடியாமல் வெறித்துக் கொண்டிருந்தோம் வெவ்வேறு திக்குகளில். இப்போது தான் எங்கள் எதிரில்தான் அது நிகழ்த்தப்பட்டது போலிருந்தது. அதைத் தடுப்பதற்குத் திராணியற்றுப் பார்வையாளர்களாய் அமர்ந்திருந்தது வதைத்தது. நிறுத்து எனச் சொல்வதற்கு யாருக்கும் குரலெழும்பவில்லை, நிறுத்துவதற்குக் கையும் நீளவில்லை. சாய்ந்தும் அமர்ந்தும் புரண்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். நடந்துபோனது என்னவென்று ஓரளவு எங்களுக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது. எப்படி நடந்ததென அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் இயக்கியதா, தெரியவில்லை. முற்றிலுமாகக் கேட்டோம், அந்த அழுகையை. பயமும் கோபமும் வசையும் கலந்து கலந்து பரவிய அந்தக் குரல்களை. கொதித்து இளகிய தார்க்குழம்பாக என்னை மூழ்கடித்தபடி பரவிக் கொண்டிருந்தன அந்தக் குரல்கள்.

அறைமுழுக்க சிகரெட் புகை மண்டிப் போர்வையாகக் கவிழ்ந்திருந்ததில் வெளிச்சம் தணிந்து கனவுபோல் குழப்பியது. எழுதிவைத்திருந்த காகிதங்களை வரிசைக்கிரமமாக அடுக்கினேன். "சரியா இருக்கா பாருங்க" என்றேன். இலக்கின்றி நழுவிய வார்த்தைகள் அந்தரத்தில் மிதந்தன. சற்றே அதிர்ந்து பாறையாய் இறுகிக் கொண்டது அந்த அறையின் மௌனம்.

வேறு ஏதேனும் பாட்டு போடலாமென நினைத்துத் துழாவி பாப் மார்லேவின் 'வெய்லை' எடுத்தேன். ஓடவிட்டு கெட் அப்.. ஸ்டாண்ட் அப்.. வருவதற்காக அட்ஜஸ்ட் பண்ணி வால்யூமைக் கூட்டினேன். எல்லோர் மீதும் ஓடுகளாய்ப் படிந்து இறுகிவிட்ட அமைதியை நொறுக்கிக் கொண்டு எழுந்தது பெயர் தெரியாத தோல் கருவிகளின் முழக்கம். காற்றில் புரண்ட காகிதங்களின் மேல் ஆஷ் ட்ரேயை எடுத்து வைத்தார் கல்யாணி. பாப் மார்லேவின் பாட்டு கூட ரொமான்ட்டிக்காகப் பட்டது. "டோன்ட் கிவ்அப் யுவர் ஃபைட்" என்று திரும்பத் திரும்ப பாடிக்கொண்டிருந்தான் மார்லே.

அன்றைக்கு நாங்களும் கூட இப்படித்தான் ஏதோ சொன்னோம் அந்தப் பெண்களிடம். "விட்டுடக்கூடாதும்மா, நம்மளால முடிஞ்சவரைக்கும் பாப்போம்." — இந்த மாதிரிதான் எதையோ சொன்னோம். உண்மையில் அப்போது எனக்கு பயம்தான் நிறைந்திருந்தது. சுற்றிலும் கருகித் தீய்ந்த பொருள்கள், கறுப்பு கறுப்பாய் சுவர்கள் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தன. ஒரு புளியமரம் கீழே கருகி மேலே பசுமையாய் அலைந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வப்போது சுழற்றிய காற்றில் சாம்பல் பறந்து நெடி ஏறியது. சாலைக்கு அந்தப்பக்கம் குளத்தங் கரையில் போலீஸ் வேன் நின்று கொண்டிருந்தது. நாலைந்து போலீஸ்காரர்கள் வட்டமாக அமர்ந்து சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திரா (வயது 27)

சந்திராவின் வீடு தெரு ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் இருந்தது. பங்காளிகளின் வீடுகள் ஏழெட்டு வீடுகள் தள்ளி அந்தப் பக்கம் இருந்தன. இங்கிருந்து பத்துப் பதினைந்து கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் இருக்கிறது சந்திராவின் தாய்வீடு.

"அங்கு செட்டிப்பாளையத்துல தகராறு ஆரம்பிச்சதுமே என் வூட்டுக்காரரு சொன்னாரு, முன்னமாதிரி இங்கியும் வந்து கொளுத்துனாலும் கொளுத்திருவாங்க; நாம ஒங்க அம்மா வூட்டுக்குப் போயிடலாமின்னாரு. நாந்தான் பாவி கேட்கல. இப்புடி நடக்குமின்னு அப்பவே தெரிஞ்சிருந்தா" — ஒப்பாரியாகத் தொடர்கிறது பேச்சு...

"சொன்னானுவளே பாவிப் பயலுவ பள்ளிகொடத்துல பதுங்கிக்குங்க, யாருக்கும் தெரியாதுன்னு. பாவி மனுஷன் மூணு புள்ளையும் தானுமா உள்ள போயி என்ன வெளியால பூட்டச் சொன்னானே.. என்னியும் கொண்டு போயிருக்கக் கூடாதா அந்த கண்ணில்லாத கடவுளு.."

யாரோ சொல்லியிருக்க வேண்டும்

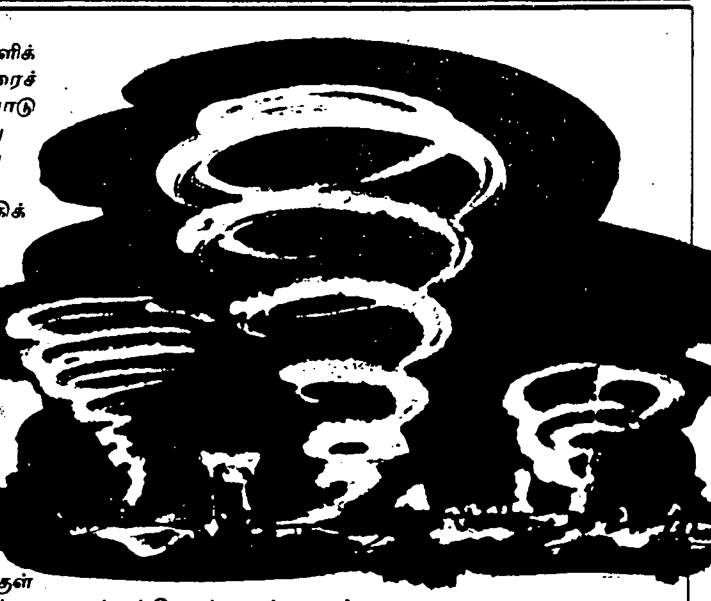

என்பது சந்திராவின் சந்தேகம். திரண்டு வந்த கூட்டம் பள்ளிக் கூடத்துக்கு எதிரில் நின்று சந்திராவின் புருஷன் பெயரைச் சொல்லி வெளியே வரும்படி சப்தம் போட்டது. கையோடு கொண்டு வந்திருந்த பெட்ரோலை பள்ளியின் மீது ஊற்றி தீவைத்தது. சந்திராவின் புருஷனும் மூன்று பெண் குழந்தைகளும் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டனர்.

"அவரு சித்தப்பன்காரன்தான் இங்கபோயி பதுங்கிக் கூடான்னு சொன்னான்; அவன்தான் அந்தப் பயலுவ கிட்டயும் சொல்லியிருக்கணும். வெளிய வாடா வெளிய வாடான்னு கூப்டானுவளே... பாவி மனுஷன் பதிலுக்கு ஒரு கொரல் குடுத்திருந்தா மூணு புள்ளைங்களாவது தப்பிச்சிருக்குமே.."

கலவரமெல்லாம் அடங்கியபின் சென்று பார்த்தபோது சந்திராவின் புருஷனுடைய கருகிய உடல் கதவருகில் கிடந்திருக்கிறது. மூன்று குழந்தைகளும் வலதுபுறம் அலமாரிக்குள் பதுங்கிய நிலையில் ஒருவரையொருவர் இறுகப் பற்றியபடி கருகிக் கிடந்திருக்கிறார்கள்.

"இன்னும் கொஞ்சம் டீ?" என்றபடி கண்ணன் ஊற்றி நீட்டுகிறார். கை உணராத டீயின் உஷ்ணத்தில் நாக்கு பின்வாங்குகிறது. தலைக்குள் விரட்டும் குரல்கள் முதுகுத்தண்டுக்குள் வலியாய் இறங்க, உடம்பு சட்டென்று உதறிக் கொள்கிறது. அபி அடுத்த சிகரெட்டைக் கொளுத்துகிறார். சிகரெட்டுக்கும் சாம்பலுக்கு மிடையில் வந்து வந்து ஒளியும் நெருப்பு மீண்டும் அந்த சம்பவங்களையே ஞாபகமூட்டுகிறது. விரல் நுனிகளில் எரிச்சல். நகங்கள் கடிபட்டுத் தீர்ந்து போய் ரத்தம் துளிர்த்துவிடும்போல் இருக்கிறது.

முற்றிலுமாகக் கேட்டோம். பயமும் வசையுமாய் பரவிய குரல்களை.

சற்றுமுன் தீர்ந்திருந்த தின்பண்டங்களின் துகள்களை நோக்கி எறும்புகள் கூடிக் கொண்டிருந்தன. தீக்குச்சியொன்றை எடுத்து வெறுமனே கொளுத்தினேன். கந்தகமணம் பரப்பி எரிந்து தீர்ந்த குச்சியை சுற்றிலும் புகையை சிலுப்பி விடுகிறது காற்று. மீண்டும் நாசியில் அடர்கிறது சாம்பலின் நெடி.

மீனாட்சி (வயது 21)

"அது அன்னைக்குத்தான் காலம்பற மெட்ராஸ்லர்ந்து வந்துருந்திச்சி. தாலுக்காபீஸ் போயி சர்ட்டிபிகேட் வாங்கணும்னு சொல்லிட்டு பஸ் ஏற போயி பஸ் ஸ்டாப்புல நின்னுட்டுருந்தப்பதான் அந்த கம்மனாட்டிப் பயலுவ கண்டந்துண்டமா வெட்டிப்புட்டானுவ.. கும்பலா ஓடியாறதப் பார்த்ததும் நான் எதுத்தாப்புல மாரியாத்தா கோயிலுல போயி பூந்துகிட்டேன். அது சுதாரிக்கிறதுக் குள்ளாற அவன வுடாதீங்கடா, அவன வுடாதீங்கடான்னு வந்து சுத்திக்கிட்டானுவ. சாவித் தொறப்பால பாக்குறன்.. அது அவனுவ காலுல வுழுந்து கும்புட்டுது. பாவிப் பயலுவ மாறி மாறி வெட்டுறானுவ.."

ஒருவன் குரல்வளையில் கத்தியை வைத்து ஆட்டை அறுப்பதுபோல் அறுத்திருக்கிறான். தலையைத் துண்டித்து மாரியம்மன் கோவிலின் எதிரில் நடப்பட்டிருந்த சூலத்தில் செருகிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். நாங்கள் சென்று பார்த்த போது போலீஸ் வந்து தலையை அகற்றியிருந்தது. வழிந்திருந்த ரத்தம் சூலத்தில் ஓடி உறைந்திருந்ததைப் பார்க்க முடிந்தது. இறந்து போனவர் பெயர் ரமேஷ். சென்னையில் தனியார் கூரியர் சர்வீஸ் ஒன்றில் வேலை பார்த்து வந்தார். வாக்காளர்களுக்கு அடையாள அட்டை வழங்கப் படுவதாகவும் கட்டாயம் பெற்றுக் கொண்டாக வேண்டுமென்றும் தண்டோரா போட்டு அறிவிக்கப்பட்டதை அவரது பெற்றோர் கடிதமெழுதித் தெரிவித்ததையொட்டி ஊருக்கு வந்திருக்கிறார். மீனாட்சி அவரது முறைப்பெண். கவர்மெண்ட் வேலை கிடைத்தால்தான் கல்யாணம் என்று ரமேஷ் சபதம் செய்திருந்ததால் மீனாட்சியும் காத்துக் கொண்டிருந்தாராம்.

அஞ்சலை (வயது 42)

அஞ்சலையின் கணவரான சண்முகம் (வயது 45) புதுச் சத்திரம் சந்தைக்குப் போயிருந்திருக்கிறார். ரயிலில் வந்ததால் ஊரில் கலவரம் நடந்ததை அறிந்திருக்கவில்லை. ஊரை நோக்கி வரும்போது புகை தெரிய ஓடி வந்திருக்கிறார். அப்போதுதான் வந்து இறங்கிய போலீஸ்காரர்கள் அவரை நோக்கி சுட்டதில் குண்டு பாய்ந்து இறந்துள்ளார். "கலவரம் செய்ய வந்தவனென்ற சந்தேகத்தில்" சுட்டுவிட்டதாக போலீஸ் தரப்பில் சொல்லப்பட்டது. வேண்டுமென்றே சுட்டுவிட்டதாகவும் அங்குசெட்டிப்பாளையம் பிரசிடெண்டும் போலீஸ் வேனில் கூடவந்து அடையாளம் சொன்னதாகவும் அஞ்சலை தெரிவித்தார். கலவரம் முடிந்த பிறகு ஊரை நோக்கி ஓடிவந்தவர் எப்படிக் கலவரம் செய்ய வந்தவராக இருக்க முடியும் என்ற கேள்விக்கு போலீசார் பதில் கூறவில்லை.

இன்னும் டீ மீதமிருக்கிறதா என ஃப்ளாஸ்கை ஆட்டிப் பார்க்கிறேன். காலியாயிருக்கிறது. அந்தத் தெரு முழுவதையும் பார்வையிட்டது ஞாபகத்தில் விழிக்கிறது. செத்துப்போனவர்களின் ஆவிகள் கூடி சீறுவது போல் சுழன்ற காற்று. எரிந்து கரிந்த வீடுகளின் எதிரில் நின்றும் அமர்ந்தும் புலம்பிய பெண்கள். யாரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.. கொலையுண்டவர்களின் ஆவிகளோடா..

"இந்த ரிப்போர்ட்டை ஹ்யூமன் ரைட்ஸ் கமிஷனுக்கும் அனுப்பறமா?"

"அனுப்பிப் பார்ப்போம்."

"கமிஷன்ல எடுத்துக்குறாங்களோ இல்லையோ மீடியாவுல கொண்டு வந்து கவர்ன்மெண்ட்டுக்கு ஒரு நெருக்கடியை உண்டு பண்ணுனா அதனால ஏதாச்சும் கொஞ்சம் ரிலீஃப் கெடைச்சாலும் போதும். அந்த ஜனங்களுக்கும் மாரலா ஒரு தெம்பு கெடைக்கும்."

காகிதங்களைப் புரட்டிக் கொண்டே வந்த கல்யாணி கேட்கிறார், "கடைசியா நாம என்ன பரிந்துரைகள் சொல்றோம்னு எழுதலையே. அது இருந்தாதானே ரிப்போர்ட்டை முடிக்க முடியும்... வெறுமனே ரெக்கார்ட் பண்ணி கொடுத்துட்டா போதுமா?.."

"இதுல ஒரு முடிவும் எடுக்க முடியும்னு தோணல.. நாம என்ன உண்மையைச் சொல்லி என்ன நீதியை கொடுத்திடப் போறோம்.." — ஆயாசத்தோடு சாய்ந்து கொள்கிறேன் நான். பஸ் வருமெனக் காத்திருந்தபோது சாலைக்கு அந்தப்புறமிருந்து சந்திரா கூவியது இப்போதும் ஒலிக்கிறது...

'ஐயா மவராசங்களா, எல்லாத்தையும் பேப்பர்ல போடுங்க. மெடலு வாங்கிக் குத்துங்க. எனக்கு ஒரு பாட்லு வெஷம் வாங்கிக் குடுத்துட்டுப் போங்க சாமியளா.. எல்லாத்தையும் வாரி குடுத்துட்டு நிக்கிறனே.. ஐயா மவராசங்களா...' ■

தழும்பு

- சோ.தர்மன்
- ஓவியங்கள்: மணிவண்ணன்

தன்னை யாரோ கைதட்டிக் கூப்பிடு கிற சத்தம் கேட்டதும் வேல்ச்சாமி திரும்பிப் பார்த்தான். யாரோ இரண்டு பேர் தன்னை நோக்கி கையசைத்த படி வேகமாய் நடந்து வருவது தெரு விளக்குகளின் மஞ்சள் வெளிச்சத்தில் அரிச்சலாய் தெரிந்தது. அவன் முக்கு கடையின் மின்கம்பத்தினடியில் நின்று தெற்காமல் திரும்பி உற்றுப் பார்த்தான். கிட்டத்தில் வந்தவுடன் தான் இனம் தெரிந்தது. உருளைகுடி சோலையப்பனும் இன்னாசியும் என்று. அவர்கள் கிட்டத்தில் வந்து நின்றவுட னேயே தலையில் வைத்திருந்த உளிகள், ஆப்பு, சுத்தியல் பொட்டலத்தை சாக்குப் பை கிழிந்து விடாமல் தரை யில் இறக்கி வைத்து விட்டு தலை நிமிர்ந்தான். தோளில் நீட்டுவசத்தில் வைத்திருந்த கடப்பாரைக் கம்பியை சர்க் என்று தரையில் நட்டுவசத்தில் ஓங்கி ஊன்றி நிறுத்தினான்.

"என்னண்ணே, கூப்டக் கூப்ட காது கேக்காதவன் மாதிரி திரும்பிப் பாக்காமயே வார."

"முந்தி மாதிரியில்லேல்ல. மவுசு ஏறிப் போச்சுனா எல்வாரும் அப்படித்தான்."

"மவுசு என்னல பெரிய மவுசக் கண்டீக. மொதல்ல கூப்பிட்ட வெசயத்த சொல்லுங்கல."

அவர்கள் மூன்று பேரும் சுவரோர மாக கடையின் முன்னால் ஒதுங்கி நின்று பீடி பற்ற வைத்தார்கள். போகிற வருகிற வாகனங்களின் லைட் வெளிச் சத்தில் நட்டுவசத்தில் ஊன்றியிருந்த கடப்பாரைக் கம்பி மின்னியது.

"கூப்ட்ட வெசயம் வேறொன்னுமில்ல, நம்ம ஊரு பொங்கல் சாட்டியாச்சு, அதான் அப்பிடியே வந்து அண்ணனைப் பாத்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தோம்."

"பொங்கல் சாட்னா நல்லா சாமி கும்புடுங்க, கறி பிரி எடுத்து அவிச்சு நல்லா சாப்பிடுங்க, பெறகென்ன."

"சாப்பிடுறது எங்களுக்குத் தெரி யாது மயிரு, நீ சொல்லித்தான் நாங்க சாப்பிடணுமாக்கும்."

"பெறகு வேற என்ன வேணும்?"—

"ரெண்டு கேனு சரக்கு வேணும்."

"சரக்கு வேணுமின்னா வண்ணாக் குடிக்குப் போயி செவனான் கிட்டச் சொல்லி கழுத மோத்திரம் புடிச்சு, ரெண்டென்ன நாலு கேனு கூட வாங் கிக்கிற வேண்டிதான்."

"ஏணெய், ரொம்பவும் கெராக்கி பண்ணாத. இந்தா ரூவா பிடி. வெத்துக் கேன் வேணுமின்னா வாங்கிக் குடுத் துட்டுப் போறோம், இல்ல கேன் இருச்னா சரக்க வந்து வாங்கிட்டுப் போறோம்."

"யேய்,.. இந்தச் சாக்குப் பொட்ட லம் யாரு பொட்டலம்? அங்கிட்டு தூரத் தூக்குய்யா, நடு ரோட்டுல போட்டுட்டு கத பேசிக்கிட்டு... லாரி பின்னால வாரது கண்ணு தெரியலையா?"

லாரி கிளீனரின் அதட்டலில் வேல்ச் சாமி ஒடிப்போய் உளி, ஆப்பு, சுத்தியல்

கட்டியிருந்த சாக்குப் பொட்டலத்தை தூக்கி பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான்.

"இப்ப என்னண்ணே சொல்ற. பேசாம இருந்தா எப்பிடி?"

"அடப் போங்கடா பைத்தாரப்பயகளா... ஊறல் போட்டு ஒலையேத்தி அஞ்சு மாசமாச்சு. கல்லொடச்சு மண்ணு வெட்டி கஞ்சி குடிக்கேன். சரக்கு வேணுமாம் சரக்கு. எம்ல இப்பிடி அலையிறங்க நாக்கத் தொங்கப் போட்டுக்கிட்டு. அதுதான் முக்குக்கு மூணு கட தொறந்திருக்கான்ல, போயி வாங்கிக் குடிக்க வேண்டியதுதான."

"என்னத்த வாங்கிக் குடிச்சாலும் ஒஞ் சரக்கு மாதிரி இல்லண்ணே."

"எல்லாப் பயலுகளும் அப்பிடித்தான் சொல்றான். நான்தான் அந்தத் தொழிலே வேண்டாமின்னு தூர ஒதுங்கிட்டன்ல. பேசாம நாயி செணக்கா போக வேண்டியதுதான."

"ஏணெய், சத்தியமா நாங் காச்சலனு ஏந் தலயிலடி."

"சத்தியம் என்னல சத்தியம். ஏங் குண்டி வேட்டிய அவுத்து இங்ஙன போட்டு தாண்டுறன். அடுக்குப் பானைகள அலசிக் கவுத்தி அஞ்சு மாசமாச்சு."

"சரிப்பா, அப்பிடியே வச்சுக்கிருவம். நிய் குடிக்கிறதுக்கு என்ன பண்ற."

"ஏங் குடிக்காட்டா யாரும் வந்து எதுக்கு குடிக்கலென்னு அடிக்காகளா? இல்ல அமுக்கிப் புடிச்சு வாயில பொணலு வச்சு ஊத்துறாகளா? இப்பிடி அலையிறீகளே நாக்கச் சப்புக் கொட்டிக்கிட்டு."

வேல்ச்சாமி குனிந்து சாக்குப் பொட்டலத்தை தூக்கி தலையில் வைத்தான். கடப்பாரையை தூக்க விடாமல் ஒருவன் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான். "சரி, அப்ப ஒண்ணு செய்வோம். என்ன என்ன சரக்கு வேணும்னு எழுதிக் குடுத்திரு. இப்பவே நாங்க வாங்கிட்டுப் போயிர்றோம். பொங்கலுக்குள்ள ஒரு நாளைக்கு வந்து நிய் வடிச்சுக் குடுத்துட்டுப் போ. சம்பளம் எவ்வளவு கேட்டாலும் குடுத்துர்றோம்."

"நீங்க லச்ச லச்சமா குமிச்சாலுஞ்சரி, கெழக்க உதிக்ற

"என்னத்த வாங்கிக் குடிச்சாலும் ஒஞ் சரக்கு மாதிரி இல்லண்ணே." "எல்லாப் பயலுகளும் அப்பிடித்தான் சொல்றான், நான்தான் அந்தத் தொழிலே வேண்டாமின்னு தூர ஒதுங்கிட்டன்ல?"

சூரியன் மேற்க்க உதிச்சாலும் சரி. இனிமேப்பட அடுப்புக் கூட்ட மாட்டன், மாரித்தாயி மேல சத்தியம்."

அவன் சடக்கென கடப்பாரையை உருவி தோளில் வைத்துக் கொண்டு வேகமாய் நடந்தான். அவன் போவதையே இருவரும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு திரும்பி நடந்தார்கள். கனத்த பாரமேற்றிய லாரி ஒன்று புகையைக் கக்கிக் கொண்டு உறுமிக் கொண்டு சென்றது.

அந்த வட்டாரத்திலேயே பாண்டவர்மங்கலம் வேல்ச்சாமி சரக்கென்றால் தனி மவுசுதான். பொங்கல், திருவிழா போன்ற நல்ல நாட்களில் கூட்டம் அலை மோதும். மெனக்கிட்டு மணிக்கணக்காய் காத்துக் கிடந்து வாங்கிப் போவார்கள்.

"தாயோளி, சரக்னா வேல்ச்சாமி சரக்தாண்டா சரக்கு. குடிச்சிட்டு ஏப்பம் விட்டாக்கூட கதளிப் பழ மணமும், பேரீச்சம்பழம் வாடையும், வேலம்பட்ட மணமும் அப்பிடியே வாயெல்லாம் கமகமனு மணக்குமே... கொஞ்சம் சாப்பிட்டாக்கூட அப்பிடியே பஞ்சு மெத்தையில படுத்துக்கிட்டு ஆகாயத்துல பறந்து போறாப்ல இருக்குமே. இப்பக் காச்சுற பயக பேட்ரி கட்டையையும் ஊமத்த எலையவும் யூரியா உப்பையும் பத்தாக் கொறைக்கு கொஞ்சம் தூக்க மாத்திரையவும் போட்டு மண்ட வெல்லத்த காச்சிக் கலந்து இதுதான் சாராயம்னு குடுக்கான். அதென்ன குடிச்ச ஒடன தண்ணி. நாவறட்சி எடுத்து. கண்ணு ரெண்டும் மேல் வாக்கு சொருகி, காலு பின்னி நடக்க முடியாம அந்த மானக்கி பொத்னு விழுந்து சவங் கெணக்கா பிய் மோத்திரம் போறது கூடத் தெரியாம நடுரோட்ல நாறிட்டுக் கெடக்கான்."

"போன வருசம் பொங்கலுக்கு பந்தயங் கெட்டி கோழிக்

கொடலு மாதிரி ஒரு டியூப்குள்ள அடச்சு ஒராள் ஒசரத்தி லிருந்து தரையில விட்டுட்டான். விடிய விடிய அப்பிடியே ரபபர் பந்து மாதிரி குதிச்சுக்கிட்டே கெடந்ததே ஒழிய தரையில விழவேயில்லையே. அப்பேர்பட்ட சரக்குல்ல."

வேல்சாமி ஆறுமுகனாசாரியின் பட்டறையின் முன்னால் போய் நின்றபோது, இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒத்தக் கையால் துருத்தியை ஊதிக் கொண்டு மறு கையால் புஸ் புஸ் என்று சீறி தகதகக்கும் தீயினுள் காயும் உளிகளை பற்றுக் கொறட்டால் திருப்பித் திருப்பி காய வைத்துக் கொண்டிருந்தார். உதட்டில் ஒட்டிய பீடிக் கங்கு ரத்தப் புள்ளியாய் இருட்டில் மின்னியது. அவர் வேல்ச்சாமியை உற்றுப் பார்த்தார்.

"யாரு...வேல்ச்சாமியா...என்ன இவ்வளவு நேரம்? நல்ல வேள, கொஞ்சம் முந்திட்ட. இல்லன்னா இத்தோட ஒலைய அமத்தியிருப்பன்."

"அதயேங் கேக்கிக...வழியில ரெண்டு பாடாவதிப் பயக வந்து தொலைச்சிட்டான், கையப் புடிச்சிட்டு விடவே மாட்டேன்னு சரி மல்லு கட்றான்."

"என்ன வேணுமாம்?"

"அவங்க பழைய காலத்த மனசுல நெனச்சிக்கிட்டு சரக்கு சரக்குனு நாயா அலையிறான்."

"அப்பிடியே இங்க கூட்டி யாற வேண்டியதுதான... நல்லா பழுக்கக் காச்சி ஒதட்டுல ரெண்டு இழுப்பு இழுத்து விடலாம்ல."

"இனிமேப்பட அப்பிடி செஞ்சாத்தான் நம்மள ஒரு பயலும் அண்ட மாட்டான், நம்மளும் ஏஞ் செவனேன்னு வேலையப் பாக்கலாம்."

"சனியன வேண்டாம்னு நம்ம விட்டுட்டாலும், சனியன் நம்ம காலச் சுத்திக்கிட்டு விடமாட்டேங்குன கததான் ஒங் கத."

"தெனொம் இதே கூத்து தாஞ் சாமி. எங்கிட்டுக் கெடந்தாவது நாலு பயக எப்பிடியும் வந்திர்றானுக. சரி, சட்டுபுட்னு தட்டி வையுங்க. நான் வெருசனாப் போனாத்தான் வண்டிக் காரங்களப் பாக்க முடியும். இல்லன்னா ஆளக் காணும்னுட்டு பேசாமப் போயிருவான். போய்ட்டா பெறகு அவங்களக் கண்டு புடிச்சு காசு வாங்கிறது பெரிய தொரட்டு; மொனைய கொஞ்சம் நல்லா தீட்டித் தட்டுங்க. ரெண்டு நாளா பாற கொஞ்சம் கடுவலான பாற."

வேல்ச்சாமி வேகமாய் எட்டு வைத்து குறுக்குப் பாதை வழியாய் போய் தெற்கு பஜாரைத் தாண்டி மார்க்கெட் முக்குக்குப் போன போது வண்டிக்காரர்களும் கொத்த வேலை முடிந்து வந்த சித்தாட்களும் கொத்தனார்களும் காண்ட்ராக்ட்காரர்களும் கூட்டமாய் கூடியிருந்தார்கள். அவன் வண்டிக்காரர்களை இனம் பார்த்தான். மனசுக்குள் கணக்குப் போட்டான்.

"பிச்சையாத் தேவர் வண்டி. நாலு நட கல்லு. ரெண்டு நட அரளைக்கல். செண்பக வேளாருக்கு சல்லி மூணு வண்டி. கல்லு ரெண்டு வண்டி. மண்ணும் தூசிச் சல்லியும் ஒரு நட. நாலு, நாமூணா பன்னெண்டு. அஞ்சு பன்னெண்டா அறுபது. அறுபது கூட ஒரு எட்டு, அறுபத்தெட்டு..."

"இந்தாப்பா வேலு, நாளக்கி கூட நாலு வண்டி கல்லு வேணும்மாம். கொத்தனாரு சொல்லிட்டுப் போறாரு வெள்ளனத்துலயே போயி அடிச்சுப் போடு. வேல வேட்டாகாமப் பாத்துக்கோ. கொஞ்சம் பெரிய சைஸா இருந்தாக் கூடப் பரவால்ல. நாங்க வந்து வண்டிய நிப்பாட்டிப் போட்டுட்டு இருக்க முடியாது- சொல்லிட்டம்பா. பெறகு எம்மேல சடைக்கப்படாது. வேட்டாச்னா முத்துவேல்ட்ட அள்ளிட்டுப் போயிருவன்."

"நீங்க மொதல்ல வண்டியக் கொண்டாங்க ராசா. கல்லு தயாரா இருக்கும். அதுக்குள்ள ஏம் இப்பிடி அவசரப்படுறீக?"

அவன் ரூபாயை எண்ணி சரி பார்த்துக் கொண்டே பட்டறையை நோக்கி எட்டு வைத்தான். வழியில் இருந்த

அந்திக் கடையில் தன் மகனுக்கும் பெண்டாட்டிக்கும் தின் பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டான்.

"என்ன வேல்ச்சாமி, போன மாயம் தெரியல, வந்துட்டே?"

"சோலியென்ன, எந்தச் சாமி புண்ணியமோ, போன ஒடனேயே வண்டிக்காரங்க எல்லாரும் ஒரே எடத்துல இருந்தாங்க. அந்த மானக்கி சடக்குனு ரூவாய வாங்னதும் குறுக்க கூடி வந்துட்டன்."

ஆறுமுகனாசாரி பழுக்கக் காய்ச்சிய உளியை சுத்தியலால் மாறி மாறி அடித்து முனையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தார். அடித்து முடித்தபின் சூடு குறைவதற் காக முனை மட்டுமே முங்கக் கூடிய அளவு கொஞ்சம் தண்ணீர் உள்ள செவ்வக கல் தொட்டியில் உளிகளை நட்டுவசத்தில் நிறுத்தி வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு உளியின்

முனையையும் அவர் பற்றுக் கொறட்டால் பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீருக்குள் நிறுத்திய போது உஸ்ஸ் என்ற சத்தத்தடன் புகை மேலெழும்பியது. அடுத்த உளியை எடுத்து அவர் உலையில் வைத்துவிட்டு துருத்தியைப் பிடிக்கப் போனபோது. கோவிந்தாசாரி, பட்டறைக்குள் நுழைந்து துருத்தி ஊத உட்கார்ந்தார்.

"வாங்க சாமியோவ் வாங்க. ஆளையே பாக்க முடியலையே."

"ஆரு. வேல்ச்சாமியா? வாப்பா வா. ஒன்னத்தான் பாக்க முடியல..ம்.. கல்லொடப்பு எப்பிடி நடக்கு? நல்ல சௌக்கியந்தான?"

"என்னமோ ஒங்க புண்ணியத்துல ஓடியடையுது."

"நாங்கதான் இந்த வெக்கைக்குள்ள கெடந்து மெழுகா உருகி சீரழியிறோம். நாட்டுல எவனவனோ எப்பிடியெப்பிடியோ சம்பாத்யம் பண்றான். எந்தப் பயலும் எப்பிடியும் போறான். என்னமும் சொல்றாமினுட்டு பேசாம பழைய தொழிலப் பாத்து, நாலு காசு சம்பாத்யம் பண்றத விட்டுட்டு இப்பிடி வந்து ராப் பகலா எதுக்கு சீரழியணும்."

"மத்த பயகதான் அப்படி சொல்றாமின்னா நீங்களும் அப்படிச் சொல்லலாமா சாமி. கா வகுறு கஞ்சி குடிச்சாலும் கவுரவுமா கஞ்சி குடிக்கன் சாமி."

"இந்த காலத்துல அதெல்லாம் பாத்தா முடியுமா?"

"மாமா துருத்திய கொஞ்சம் அமத்தி ஊதுங்க. தூள்க்கரி மொகத்துல அடிக்கி."

"அப்படியில்ல சாமி. சாராயங் காச்சி விக்றவமின்னா என்ன வேணாலும் செய்வாம்னு நெனச்சிக்கிட்டு ரொம்ப லேசா எட போடுறாங்க."

"அஞ்சு வெரலும் ஒண்ணு போலயா இருக்கு. அது போல நாலாளு கூடுற எடத்துல நாலு பயக நாலு வெதமா போலீஸ்காரர்கள். இருவரும் தலைமுட்ட சாராயம் குடிக்கிறார்கள். சிகரெட் பாக்கெட் வாங்கி வரச் சொல்கிறார்கள். பணம் கேட்கிறார்கள். பைக்குள் வைத்து திணித்துக் கொள்கிறார்கள்.

"டேய் வேல்ச்சாமி, புதுசா வந்திருக்கிற ஏட்டையா இப்ப வருவார்டா."

"சரி, வரட்டும்."

"அவருக்கு சரக்கு வேணுமே."

"சரக்கு இருக்கு. எவ்வளவு வேணாலும் குடிக்கலாம்."

"அந்தச் சரக்கு இல்லடா. அவரு குடிக்கமாட்டாரு."

"பெறகு எந்தச் சரக்கு?"

"அவருக்குத் தேவ பொம்பளச் சரக்கு."

"... ... ..."

"என்னடா பேசாம இருக்க. சீக்கிரம் செட்டப் பண்ணு. இப்ப வந்திருவாரு."

"என்னையப் பத்தி ஒங்களக்கு தெரியுமில்ல."

"நல்லாத் தெரியும்."

"பெறகென்ன?"

"பெறகென்னனா நாங்க என்ன செய்ய. ஏட்டையா கேக்கும் போது நாங்க முடியாதுன்னு சொல்லிர முடியுமா?"

"... ... ..."

"இங்க கேளு. வேல்ச்சாமி, இவரு புதுசா வந்திருக்காரு. அவரு தயவும் ஒனக்கு கட்டாயம் வேணும். இல்லன்னா நிய் தொழில் செய்ய முடியாது. இன்னக்கி ஒரு நாளக்கித்தான, எப்பிடியும் போகுதுனு ஓம் பொண்டாட்டிய செட்டப் பண்ணிரு. இன்னோராட்ட கேட்டாருன்னா நம்ம அதுக்குள்ள வேற ஒரு உருப்படிய செட்டப்

விடிய விடிய பெண்டாட்டியும் புருசனும் உறங்கவில்லை. என்னன்னவோ பேசினார்கள். விடிந்தபோது மிச்சமிருந்த சாராயத்தை கிடங்கில் கொண்டு போய் ஊற்றினாள்.

பேசத்தான் செய்வான். நமக்கென்ன, கழுதப் பயக பேசிட்டுப் போறான். அவன் பேசுனா நம்மள என்ன ஆளக் கெணக்கா அடிக்கவா செய்யுது. கழுத காத்து வாக்ல போய்ட்டுப் போவுது. இந்தக் காத்ல வாங்கிட்டு அந்தக் காத்ல விட்டுட்டுப் போயிற வேண்டியது தான."

"சாமியவுக வெசயம் தெரியாமப் பேசுறீக."

"வெசயம் என்ன வேலு வெசயம்... ராஞ்சனப்பட்டா அந்தத் தொழிலு பாக்க முடியாது, நல்லாவே தெரியும். ஆனா அதுல இருக்ற துட்டு வரும்படி எதுல இருக்கு. பித்துக்கால் ராக்கனப் பாரு, அஞ்சு வெரலுக்கும் மோதிரம் தான்; பொண்டாட்டி கழுத்துல ஒரு குத்து சங்கிலி... ராசா மாதிரி அலையிறான்."

"அவனுக்கும் அவன் பொண்டாட்டிக்கும் அது லாயக்கு சாமி. நம்மளால அந்தப் பெழப்பு பெழைக்க முடியாது. மானங்கெட்ட பெழப்பு."

வேல்ச்சாமி தலையில் சுமையுடன் மெதுவாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். அன்றைக்கு நடந்ததை மனசு அசை போட்டது.

வேல்ச்சாமி விட்டின் முற்றத்தில் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவன் மகன் முற்றத்தில் பாய் விரித்து கீழே உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆங்காங்கே தெரு விளக்கின் மின் கம்பத்தினடியில் பெண்கள் உட்கார்ந்து தீப்பெட்டி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேல்ச்சாமியின் பெண்டாட்டி சின்ன மாடத்தி தெருப் பம்பிலிருந்து தண்ணீர் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாள். இரண்டு சைக்கிள்கள் வந்து அவன் வீட்டின் முன்னால் நிற்கின்றன. இரண்டு பேருக்கும் வேல்ச்சாமி எழுந்து கட்டிலில் உட்கார இடம் கொடுக்கிறான். இரண்டு பேருமே அடிக்கடி இங்கே வந்து போகிற உள்ளூர் பண்ணி வச்சிருவம்."

வேல்ச்சாமி போட்ட கூப்பாட்டில் இருவரும் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு ஓடினார்கள். அவன் பலமாக வைது கொண்டிருந்தான். சின்ன மாடத்தியும் சேர்ந்து கொண்டு கூப்பாடு போட்டாள்.

"மாசா மாசம் தேதி தவறாம மாமூல் வேற. வந்தாப் போனா இந்தப் பயகளுக்கு குடிக்க ஓசிச் சாராயம். வாங்கிட்டுப் போனாலும் ஓசி. சிகரெட், பீடி ஓசி. தொரைகளுக்கு கறி, முட்டை, கேசு கணக்கு வேணும்னு ரெண்டு மாசத்துக்கு ஒராட்ட கோர்ட்ல அபராதம் வேற கட்டணும். இத்தனையும் காணாதுனு, கடைசில கூத்தியாளும் வேணும். நீங்க அக்கா தங்கச்சிமாரோட பெறந்திருந்தா கேப்பீகளா?"

விடிய விடிய பெண்டாட்டியும் புருசனும் உறங்கவில்லை. மகனை நடுவில் உறங்க வைத்துவிட்டு அவர்கள் என்னன்னவோ பேசினார்கள். விடிந்தபோது மிச்சமிருந்த சாராயத்தை கிடங்கில் கொண்டு போய் ஊற்றினாள். அடுக்குப் பானைகளைக் கழுவி மச்சின் மேல் கவுத்தினாள். கடப்பாரை, மண்வெட்டி, கூடையுடன் கல் கிடங்கிற்கு நடந்தார்கள். ஆப்பு, உளி, சம்மட்டி வாங்கிச் சேர்த்தார்கள்.

வெயில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் நுனி தட்டிய ஆப்புக்கள் வேல்ச்சாமியின் சம்மட்டியடியில் பாறைகளைப் பிளந்து கொண்டிருந்தன. சரிந்து விழும் மண்களையும் அரளைக் கற்களையும் சல்லிகளையும் வேறு வேறாய்ப் பிரித்து மண்வெட்டியால் இழுத்துக் கொண்டிருந்தாள் சின்ன மாடத்தி. வேல்ச்சாமியின் மகன், குழியடித்து ஈரம் உணருவதற்காக கரம்பை மண்

கிட்டித்திருந்த ஆழக்குழியில் கம்பியால் கரம்பை மண்ணை சுரண்டி சுரண்டி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். இந்த அஞ்சாறு மாசமாய் அவர்கள் தோண்டியிருந்த ஆழக் கிடங்கில் பாரங்களை இழுத்துக் கொண்டு மாடுகள் மேலேறிக் கொண்டிருந்தன. பாரம் அழுக்கிய சீனிக்கல் சல்லிகள் கரகரவென்று ஓசை எழுப்ப, வண்டிகள் வருவதும் போவதுமாய் உச்சி வெயில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

வேல்ச்சாமியின் மேலெல்லாம் விளக்கெண்ணெய் தேய்த்தது போல் வியர்வை மின்ன, அவன் கேது கேது என்று இளைத்துக் கொண்டு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க சம்மட்டி யறைந்து கொண்டிருந்தான். பலமாய் கேட்ட இரைச்சலில் லாரிதான் வருகிறதோ என்று ஏறிட்டுப் பார்த்தான். கிடங்கிற்கு மேல் இவன் தலைக்கு மேலாக போலீஸ் வேன் வந்து நின்றது. வேல்ச்சாமி முதன் முறையாக போலீசைக் கண்டு பதறினான். நாலைந்து போலீசார் கீழே இறங்கி ஓடி வந்தார்கள்.

"ஏறுல வண்டில."

"எதுக்கு வண்டில ஏறணும்."

"ஓகோ, ஒங்ககிட்ட எதுக்னு சொல்லணுமோ? இல்லன்னா வண்டியில ஏற மாட்டீகளோ...?"

"ராஸ்க்கல். கள்ளச்சாராயம்

மச்சின் மேல் ஏறி கவுத்தியிருந்த மொடாப் பானைகளை ஒவ்வொன்றாய் மகன் எடுத்துக் கொடுக்க சின்ன மாடத்தி மெதுவாய் வாங்கி வாங்கி கீழே வைத்தாள்.

காச்சுற நாய்க்கு வாயி... மரியாதையா ஏறுல வண்டில."

இரண்டு பேர் பிடித்துக் கொள்ள இரண்டு பேர் கையைக் கட்டி அடித்து அவனை வண்டிக்குள் தூக்கிப் போட்டார்கள். சின்ன மாடத்தி மண்ணை வாரித்தூற்றி கூப்பாடு போட்டாள். வண்டிக்குள்ளிருந்து ஏட்டையா சொன்னார்:

"யேய் தேவிடியாமுண்ட, பேசாம இருக்கியா, ஒம்......க் கிழிக்கவா?"

மச்சின் மேல் ஏறி, கவுத்தியிருந்த மொடாப் பானைகளை ஒவ்வொன்றாய் மகன் எடுத்துக் கொடுக்க சின்ன மாடத்தி மெதுவாய் வாங்கி வாங்கி கீழே வைத்தாள். எல்லா பானைகளையும் இறக்கி வைத்தபின் கடப்பாரைக் கம்பி, ஆப்பு, சுத்தியல், சம்மட்டி ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் கொடுக்க, சாராயப் பானைகள் கவுத்தியிருந்த அதே இடத்தில் அடுக்கி விட்டு கீழிறங்கினான். அவன் தலையில் ஒட்டியிருந்த நூலாம்படையை எடுத்து விட்டாள்.

"இந்தாடா, கடைச்சிட்ட. பத்திரமா பைக்குள்ள வச்சுக்கோ. போற வழியிலேயே கிட்ணன் மாமன் வீட்டுக்கு வெலகி வெசயத்தச் சொல்லி ஒரு தள்ளு வண்டி வாடகைக்கு எடுத்துக்கோங்க. நேரா திருக்கோட்டி நாடாரு கடையில கொண்டு போயி சிட்டயக் குடுங்க. எல்லாச் சரக்கையும் ஏத்திட்டு யாவுகமா தள்ளிட்டு வாங்க. வரும்போது மறந்திராம ரெண்டந்தர் வெறகுக்கு கடையில சொல்லிட்டு வாங்க. நல்ல காச்சலா ஒட வெறகு வேணும்னு சொல்லுங்க. அவருக்குத் தெரியும் ஒங்க அய்யா பேரச் சொன்னா. நாளைக்கு காலைல போயி நியும் கிட்ணன் மாமனும் வேலம்பட்ட செதுக்கிட்டு வரணும். இன்னைக்கே ஊறல் போட்டாகணும். வெல்லம் நல்லதாப்பாத்து போடச் சொல்லு. குப்பல் வாட வருதான்னு பாத்து வாங்கு. பழத்தார்கள வண்டி மேல வச்சுக் கோங்க. இல்லன்னா நசுங்கிப் போகும்."

வேல்ச்சாமியின் மகன் தாயிடமிருந்து பழைய கடைச் சிட்டையை வாங்கிக் கொண்டு வேகமாய் நடந்தான். சின்ன மாடத்தி தூசி படிந்திருந்த பெரிய பெரிய மொடாப் பானைகளைக் கழுவி சுத்தம் செய்வதற்காக குனிந்தவள், பானையின் கரி சேலையில் பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக முந்திச் சேலையை எடுத்து இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டாள். ■